

ДЖЕЙКЪБ ГРЕЙ ДИВОГЛАСИ

Част 1 от „Дивогласи“

Превод от английски: Александър Маринов, 2015

chitanka.info

Със специални благодарности за Майкъл Форд

„... Някои от жертвите бяха намерени със следи от ухапване по тялото. Други бяха паднали от значителна височина или подути от отравяне на кръвта. До ден-днешен никой не знае какво — или кой — се крие зад странната поредица убийства, върхлетели Блекстоун в онова съдбоносно лято.“

„Мистерията на
Мрачното лято“ от
Джоузефин Уолъс, главен
библиотекар в
Блекстоунската централна
библиотека

ПЪРВА ГЛАВА

Нощта му принадлежеше. Той се загръщаше в сенките ѝ, вкушаше уханията ѝ. Опиваше се от звуците ѝ и от тишината ѝ. Скачаше от покрив на покрив — момче, което забелязваха единствено бялото око на луната и трите врани, виещи се в тъмното небе над него. Коу.

Блекстоун се разстиляше наоколо подобно на някаква колония бактерии. Ландшафтът прелиташе пред очите на Коу — на изток се издигаха небостъргачи, на запад беше безкрайното море от полегати покриви на по-бедните квартали и димящите комини в промишлената зона. На север стърчаха изоставени жилищни блокове. Река Блекуотър се падаше някъде на юг; водите ѝ бяха тинеста мътилка, която уж отнасяше мръсотията от града, но така и не го правеше по-чист. Отблъскващата ѝ воня се носеше дори тук.

Коу издрапа до мръсното стъкло на една капандура. Сложи ръце отгоре му и надникна в меко осветеното помещение. В коридора отдолу прегърбен чистач, потънал в собствения си свят, тикаше количка с кофа и парцал. Не вдигна поглед. Хората не гледаха нагоре.

Момчето отново се затича. Подплаши един охранен гълъб и сви покрай овехтял билборд, без да се съмнява, че враните му ще го последват. Две от птиците бяха почти незабележими: светкавични сенки, черни като катран. Третата беше бяла и сияеше като призрак в мрака със светлите си пера.

Умирам от глад, промърмори с креслив глас Кряк, най-малкият от враните.

Ти винаги умираш от глад, каза Мрън и продължи да маха с плавна увереност. *Младите са толкова лакоми.*

Коу се подсмихна. За всеки друг гласовете на враните звучаха чисто и просто като обикновени птичи крясъци. Той обаче чуваше повече. Много повече.

Още раста!, отвърна Кряк и плесна криле обидено.

Не и мозъкът ти, изкиска се Мрън.

Милки, сляпата бяла врана, се носеше над тях. Както обикновено, той не каза нищо.

Коу забави ход, за да си поеме дъх, и изпълни дробовете си с хладен въздух. Заслуша се в нощните звуци: гумите на кола по гладкия асфалт, думкането на музика някъде далеч. А още по-далеч: сирена и виковете на мъж, чиито думи бяха неразличими. Коу не даваше и пет пари дали е повишил тон от гняв, или от радост. Там долу беше територията на обикновените жители на Блекстоун. Тук горе, сред покривите... тук беше за него и за враните му.

Духна го топлата струя на някакъв вентилационен отвор. След малко той застина и разтвори широко ноздри.

Храна. Нещо солено.

Изтича до ръба на покрива и надникна долу. Задънена уличка с контейнери за боклук, със самотна врата. Задният вход на денонощна закувалня. Коу знаеше, че често изхвърлят и съвсем читава храна... е, може да бяха остатъци, но той не беше придирчив. Обходи с очи тъмните ъгълчета. Не забеляза нищо притеснително, но на земята винаги беше опасно. Тяхното място, не неговото.

Мрън кацна до него и изви шия. Дебелият му клон хвърляше златисти отблясъци на светлината на една улична лампа.

Дали е безопасно?, попита той.

Внезапно нещо долу се раздвижи. Плъх. Ровеше в торбите с боклук под тях. Гризачът вдигна глава и го измери с очи невъзмутимо.

— Струва ми се, че да — каза Коу. — Стойте нащрек.

Знаеше, че е излишно да ги предупреждава. Бяха заедно от осем години и можеше да им вярва повече, отколкото на самия себе си.

Той праметна крак през ръба на покрива и се приземи меко на площадката на аварийното стълбище. Кряк се спусна надолу и кацна на ръба на един от контейнерите, а Мрън прехвъркна до ръба на покрива над главната улица. Милки кацна на парапета на аварийната стълба и ноктите му изтракаха по метала. Верните му стражи.

Коу запълзя надолу по стъпалата. Приклекна за момент, приковал очи в задната врата на закувалнята. От миризмата на храна стомахът му закъркори зловещо. Пица, каза си. И хамбургери.

Бръкна в най-близкия контейнер и извади жълта стиропорена кутия, още топла. Отвори я. Пържени картофи! Натъпка една шепа в устата си. Бяха мазни, солени, малко прегорели по краищата. Чудесни!

Киселият оцет запари на гърлото му, но не му пукаше^[1]. Не беше ял от два дни. Изгълта ги, без да дъвче, и за малко да се задави. После наблъска още в устата си. Един картоф падна между пръстите му и Кряк реагира на мига: връхлетя върху храната с клюн.

Мрън изкряска дрезгаво.

Коу потръпна, сви се зад контейнера и зашари с очи в мрака. В края на уличката изплуваха четири силуета и сърцето му се сви.

— Ей! — рече най-високият. — Ръцете долу от храната ни!

Коу отстъпи назад, стиснал кутията пред гърдите си. Кряк плесна с криле и излетя.

Силуетите се приближиха и ивица светлина от улицата огря лицата им. Бяха момчета, вероятно няколко години по-големи от него. Бездомни, ако се съдеше по опърпаните им дрехи.

— Има достатъчно — рече Коу и кимна към контейнера.

Проговори с неохота. Случваше му се толкова рядко.

— Достатъчно за всички — повтори той.

— Не е така — обади се друго момче, с две обеци на горната устна. Вървеше пред останалите с тежко поклащане на раменете. — Достатъчно е за нас. А ти го крадеш.

Да се намесим ли?, попита Кряк.

Коу поклати глава. Не си струваше да пострадат заради няколко картофа.

— Какво клатиш глава, мърляв крадец такъв! — каза високият. — Че и лъжеш!

— Гадост! Смърди! — добави третото, по-дребно момче подигравателно.

Коу усети, че лицето му почервенява, и отстъпи назад.

— Накъде си се разбързал? — попита онзи с обиците на устната. — Няма ли да поостанеш малко?

Той пристъпи напред и го блъсна грубо в гърдите.

Коу не очакваше удара и залитна и падна по гръб. Кутията изхвърча от ръцете му и по земята се пръснаха картофи. Момчетата го наобиколиха.

— Сега пък взе да ги хвърля по земята!

— Хайде, събери си ги!

Коу се изправи на крака. Нямахше измъкване.

— Ваши са.

— Късно е за това — рече тарторът, прокара език по обещите на устната си и бръкна в джоба си. — Трябва да си платиш. Имаш ли пари?

Коу обърна джобове с разтуптяно сърце.

— Не.

В джоба на момчето проблесна острие.

— В такъв случай ще се наложи да се задоволим с крадливите ти пръсти.

Онзи се стрелна напред, но Коу се хвана за ръба на контейнера и скочи отгоре му.

— Бързак, а? — рече онзи. — Дръжте го!

Другите трима обградиха контейнера. Един замахна към глезена на Коу. Друг започна да тресе контейнера. Коу се опита да запази равновесие. Момчетата избухнаха в смях в един глас.

Коу забеляза една водосточна тръба на три метра вляво и скочи към нея. В мига, щом пръстите му сграбчиха метала обаче, тръбата се отскубна от тухлената стена в облак прах. Тялото му се тръшна странично на асфалта и ударът изкара въздуха от дробовете му. Четири ухилени мутри се навряха в лицето му.

— Дръжте го здраво! — нареди тарторът. — Дай ръката му!

— Моля ви... недейте...

Коу се опита да се освободи, но момчетата седнаха на краката му и опънаха ръцете му. Момчето с ножа се надвеси над него, както лежеше с разперени крайници.

— Коя да бъде, момчета? — той взе да сочи ту едната, ту другата ръка на Коу с ножа. — Лявата или дясната?

Коу не виждаше враните си. Сърцето му затуптя изплашено.

Момчето приклепна и натисна гърдите на Коу с коляно.

— Онче-бонче счупено пиронче...

Острието се местеше наляво-надясно.

Внимавай, Коу, извика Мрън.

Пронизителният кръсък на враната накара момчетата да вдигнат очи. В следващия миг отгоре се появи нечия ръка. Тя стисна онзи с ножа отзад за яката и го дръпна рязко назад. Момчето изквича.

Разнесе се звук като от плесница и ножът издрънча на земята.

Откъде се взе?, учуди се Кряк.

Коу се надигна. Един висок, слаб мъж стискаше за врата момчето с обещите на устната. Изпод мърлявата му плетена шапка се подаваше черна къдрава коса. Беше облечен в няколко слоя лекъосани дрехи, над които беше пристегнал с колан от разръфан син канап стар кафяв шлифер. По страните му стърчеше проскубана рошава брада. Изглеждаше на около два̀сет и пет, вероятно бездомник.

— Оставете го на мира — проговори мъжът с дрезгав глас.

В полумрака устата му напомняше черна дупка.

— Защо се бъркаш? — обади се момчето, което държеше Коу за лявата ръка.

Мъжът блъсна момчето с пробитата устна силно в контейнера.

— Този не е добре! — рече момчето, хванало Коу за краката. — Да се омитаме!

Тарторът им вдигна ножа от земята и го размаха към бездомника.

— Имаш късмет, че си толкова мръсен — изръмжа той. — Не искам да си цапам ножа. Хайде, момчета.

— Разкарайте се! — изрева мъжът.

Четиримата нападатели се врътнаха и напуснаха алеята на бегом. Коу се изправи на крака задъхано. Потърси с очи враните. Бяха се наредили една до друга на парапета на аварийната стълба и го следяха мълчаливо.

След като бандата сви зад ъгъла, от сенките в уличката изплува втори, по-дребен силует и застана до мъжа. Момче на около седем-осем години, каза си Коу. Имаше бледо, тясно лице и мръсна, чорлава руса коса.

— Точно така! И да не сте припарили тук повече! — извика то и размаха юмрук.

Коу се спусна към картофите по земята и започна да ги събира обратно в кутията. Не си струваше да пропилее вкусната вечеря. През цялото време усещаше зад гърба си погледите на своя спасител и на момчето.

Когато приключи, пхна кутията в дълбокия джоб на палтото и се насочи към аварийната стълба.

— Чакай — рече бездомникът. — Кой си ти?

Коу се обърна към него, заби очи в земята и поклати глава.

— Никой.

Мъжът изсумтя.

— Сериозно? И къде са вашите. Никой?

Коу отново поклати глава. Не знаеше какво да каже.

— Трябва да си по-внимателен — рече мъжът.

— Мога да се грижа за себе си.

— Не останахме с такова впечатление — обади се момчето и вирна брадичка.

Враните потракаха с нокти по парапета. Мъжът вдигна глава и присви очи срещу тях. Устните му се извиха в бледо подобие на усмивка.

— Приятели ли сте? — попита.

Време е да тръгваме, каза Мрън.

Коу заизкачва металните стъпала, без да поглежда назад. Слагаше ловко ръка пред ръка, а краката му се движеха бързо и почти безшумно по стълбата. Стигна покрива и хвърли един прощален поглед надолу. Мъжът го наблюдаваше, а малкото момче ровеше в контейнера.

— Задава се нещо лошо — викна мъжът. — Наистина лошо. Ако закъсаш, говори с гълъбите.

Да говори с гълъбите? Коу говореше само с враните.

Гълъби!, каза Кряк, сякаш беше прочел мислите му. *Камъните имат повече мозък от тях!*

Сигурно не е добре, вметна Мрън. *Както е с повечето хора.*

Коу се набра на покрива и побягна. Докато тичаше обаче, думите, с които го беше изпратил мъжът, не му даваха мира. Изобщо не му се беше сторил побъркан. Имаше строго изражение, а очите му бяха ясни. Не беше като старите пияници, които залитаха по улиците или клечаха по входовете, за да просят пари.

А на всичкото отгоре му беше помогнал. Беше се изложил на риск без причина.

Враните на Коу се виеха над него, заобикаляха сградите и описваха кръгове в небето на път към безопасното си гнездо. Към дома.

Пулсът му се поуспокои и нощта го пое в тъмната си прегръдка.

---

[1] Във Великобритания е прието пържените картофи да се подправят с оцет. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Същият сън. Същият както винаги.

Той е в старата си къща. Леглото е така меко, сякаш е легнал върху облак. Топло е и му се иска да се обърне, да придърпа юргана плътно до брадичката си и отново да заспи. Но така и не успява. Защото сънят не е просто сън. Спомен е.

Забързани стъпки по стълбите пред стаята. Идват за него.

Той спуска крака от леглото и пръстите му потъват в дебелия килим. В стаята му е сумрачно, но различава бегло играчките, наредени отгоре на скрина, както и полицата с илюстрирани книжки.

Под вратата му нахлува ивица светлина и той чува притеснените, приглушени гласове на родителите си.

Дръжката на вратата се завърта и те влизат. Майка му е с черна рокля, а бузите ѝ са посребрени от сълзи. Баща му носи кафяви рипсени панталони и риза с разкопчана яка. По челото му има пот.

— Моля ви, не... — казва Коу.

Майка му взема ръката му в своите влажни длани и го дръпва към прозореца.

Коу се опитва да се отскубне, но в съня е малък, а тя е твърде силна.

— Не се съпротивлявай — казва тя. — Моля те. Така е най-добре. Повярвай ми.

Коу я рита в пищялите и я дере с нокти, но тя го притиска до тялото си в желязна хватка и го избутва до перваза на прозореца. Ужасен, Коу забива зъби в ръката ѝ. Тя не го пуска, въпреки че зъбите му пробиват кожата ѝ. Баща му дърпа завесите и за секунда Коу зърва собственото си лице в черното, гладко стъкло — пълно, с опулени очи, уплашено.

Прозорецът се отваря и вътре нахлува студен въздух.

Баща му също го е хванал — всеки от двамата държи по една ръка и един крак. Коу се гърчи и мята с писъци.

— Тихо! Тихо! — казва майка му. — Всичко е наред.

Коу знае, че краят на кошмара приближава, но това не го прави по-малко ужасяващ. Избутват го отвън на перваза, докато краката му не увисват във въздуха и той не съзира земята далеч долу. Баща му е стиснал челюсти плътно, безмилостно. Не поглежда Коу в очите. Коу обаче вижда, че и той плаче.

— Хайде! — казва баща му и го пуска. — Просто го направи!

„Защо?“, иска да извика Коу, но от гърлото му излиза единствено протяжен детски писък.

— Съжалявам — казва просто майка му и го блъска от перваза.

За част от секундата стомахът му се свива. След това обаче враните го подхващат.

Те покриват ръцете и краката му и впиват нокти в кожата и в пижамата му. Черният им облак, появил се от нищото, започва да го издига нагоре.

Лицето му потъва в перата и в земния им мирис.

Носи се все по-нагоре, заобиколен от черни очи, тънки крачета и пляскащи криле.

Оставя тялото си на птиците и на ритъма на полета им, приготвя се да се събуди...

Тази вечер обаче това не се случва.

Враните се снижават и внимателно го пускат на тротоара, след което извиват обратно към дома му над сумрачната алея между високите дървета. Той вижда родителите си зад прозореца, вече затворен. Прегърнали са се и не се пускат един друг.

Как можаха?

Сънят продължава.

Изведнъж Коу вижда силует, нещо, което изплува от тъмнината в градината пред къщата и поема с решителни крачки към входната врата. Висока фигура — почти колкото касата на вратата, — много тънка, с източени крайници, прекалено дълги за тялото.

Досега сънят не се е развивал по този начин. Тази част вече не е от спомените му — по някакъв начин Коу го осъзнава пределно ясно.

Някакъв трик му позволява да види лицето на нещото отблизо. Мъж е — но никога досега не е виждал подобен. Исква му се да отвърне поглед, но очите му са заковани в бледите черти, чиято бледност се подсилва от черната коса на мъжа, която стърчи на

остри кичури над челото и едното му око. Би бил красив, ако не бяха очите му. Напълно черни очи — само ириса, без бяло.

Коу няма представа кой е този човек, но осъзнава, че е нещо много по-страшно от обикновен злодей. Източеното му тяло притегля мрака към себе си. Той е тук, за да стори нещо лошо. Нещо зло. Думата изплува от само себе си. Коу се опитва да извика, но гърлото му е сковано от страх.

Отчаяно иска да се събуди, но не може.

Устните на непознатия се изкривяват в усмивка и той вдига ръка. Пръстите му наподобяват отпуснатите крака на паяк. Коу забелязва големия златен пръстен на един от тях. Мъжът ги сключва около чукалото на вратата подобно на цвят, който затваря листенцата си. Пръстенът изпълва картината, той е единственото, което вижда, заедно с изображението, гравирани на овалната му повърхност: паяк, изобразен срезки черти, с осем щръкнали крака. Тялото му представлява една извита линия: с малка завъртулка за главата и по-голяма за тялото. На гърба му: нещо подобно на буквата „М“.

Непознатият почуква веднъж, обръща глава и впира очи право в Коу. За миг враните изчезват, заедно с целия свят, и остават единствено Коу и непознатият. Гласът на мъжа прошепва тихо, с едва помръдващи устни:

— Идвам за теб.

Коу се събуди с вик.

Челото му лепнеше от пот, а ръцете му бяха настръхнали. Виждаше дъха си дори и под платнището, опънато между клоните над главата му. Той приседна, дървото проскърца и гнездото се разклати леко. До ръката му имаше паяк, който побърза да се отдалечи.

Съвпадение. Просто съвпадение.

Какво става?, каза Кряк от ръба на гнездото, махна с криле и кацна до него.

Коу затвори очи; изображението на пръстена с паяка гореше иззад клепачите му.

— Пак сънят — каза. — Същият сън. Заспивайте.

Само че тази нощ не беше същият. Непознатият... мъжът на вратата... Това не се беше случило. Нали?

Това се опитваме да направим, каза Мрън. Ти обаче ни събуди — гърчеше се като полуизяден червей. Дори и бедният Милки е буден.

Мрън разтръска пера навъсено.

— Съжалявам — каза Коу.

Той легна обратно по гръб, но не можеше да заспи, не и докато ехото от съня му все още глъхнеше в съзнанието му. Кошмарът го тормозеше от години, все един и същ. Защо сега се беше променил?

Коу отметна завивките и остави очите си да привикнат с мрака. Гнездото беше високо на едно дърво: платформа с диаметър три метра, направена от стари дъски и преплетени клони, с капак от парче гофрирана полупрозрачна пластмаса на пода. По ръба на гнездото също имаше преплетени клони, както и парчета дъски, които беше откъснал от един строеж. Получаваше се нещо като купа с почти отвесни, високи около метър стени. Малкото му принадлежности бяха събрани в очукан куфар, който беше намерил на брега на Блекуотър няколко месеца по-рано. В случай че поискаше да се уедини от враните, можеше да опъне стара завеса през гнездото, макар че Мрън така и не схвана намека. Птиците влизаха и излизаха през малка дупка в далечния край на платнището.

Тук горе беше студено — особено зимно време, — но сухо.

Когато враните го донесоха за пръв път в парка преди осем години, се установиха в изоставената къщичка на един от по-ниските чатали на дървото. Щом обаче порасна достатъчно, за да може да се катери, Коу си построи собствено гнездо тук горе, скрито от света. Гордееше се с него. Това беше домът му.

Той откачи края на платнището и го дръпна настрани. Една дъждовна капка падна във врата му и той потръпна.

Луната в безоблачното небе над парка беше като тънък сърп. Милки стоеше на клона отвън, неподвижен, с окъпани в сребро от лунната светлина бели пера. Вранът изви глава и като че закова замъгленото си, незрящо око върху Коу.

Дотук бяхме със спането, измърмори Мрън и поклати клон неодобрително.

Кряк скочи на ръката на Коу и премигна два пъти.

Не обръщай внимание на Мрън, каза той. Ако не са се наспали, старците като него не изглеждат добре.

Мрън нададе дрезгав крясък.

Затваряй си човката, Кряк.

Коу вдъхна миризмите на града. Изпарения от колите. Мухъл. Нещо полуумряло в канализацията. Беше валяло, но колкото и дъжд да се изсипеше, Блекстоун нямаше да замирише на чисто.

Стомахът му изкъркори. Коу обаче беше доволен, че е гладен. Гладът изостряше сетивата му и прогонваше ужаса в тъмните ъгълчета на съзнанието му. Имаше нужда от въздух. Да проясни ума си.

— Ще потърся нещо за ядене.

Сега?, удиви се Мрън. Нали яде вчера?

Коу метна един поглед на стиропорената кутия от снощните картофи в далечния край на гнездото, сред боклуците, които враните обичаха да събират. Лъскави неща: капачки от бутилки, консервени кутии, халки от кутийки за бира, фолио. Сред тях се въргаляха и остатъците от вечерята на Мрън: няколко миши кости, оглозгани до съвършенство. И малко счупено черепче.

Аз също бих хапнал, изкрюка Кряк и протегна криле.

Както винаги съм казвал, отбеляза Мрън и тръсна клюн, Лакомия.

— Не се тревожете — увери ги Коу, — скоро ще се върна.

Той отвори капака, спусна се през отвора на горните клони и пое надолу, хващайки се за местата, които би намерил и с вързани очи. Скочи на земята, а на тревата до него се спуснаха три силуета — два черни и един бял.

На Коу му стана леко досадно.

— Няма нужда да идвате — каза им като че за хиляден път и едва не добави: „Вече не съм малко дете“, но осъзна, че така ще прозвучи именно като такова.

Окажи ни тази чест, рече Мрън.

Коу повдигна рамене.

Портите на парка не бяха отваряни от години, така че наоколо беше пусто както винаги. Беше и тихо — чуваше се само шепотът на вятъра в листата. И все пак Коу се придържаше в сенките. Подметката на лявата му обувка беше скъсана и шляпаше. Скоро щеше да му се наложи да открадне нов чифт.

Подмина ръждясалата катерушка, на която никога нямаше деца, и прекоси лехите с цветя, които отдавна бяха отстъпили пред бурените. Повърхността на езерцето с рибки беше покрита с плътен слой мръсотия. Кряк се кълнеше, че преди около месец е мярнал риба вътре, но Мрън каза, че си измисля. Отвъд оградата на парка вляво се извисяваше Блекстоунският затвор, с четири кули, врязани в небето. В някои нощи отвътре долитаха звуци, заглушени от дебелите стени без прозорци.

Той спря до празната естрада, покрита с графитени надписи, а Кряк кацна на стълбичката, изтрака с нокти по бетона и попита:

Нещо не е наред, нали?

Коу завъртя очи.

— Не се отказваш, а?

Кряк кривна глава.

— Заради съня е... — призна Коу. — Не беше точно същият. Не разбирам.

Кошмарът отново връхлетя в мислите му. Мъжът с черните очи. Сянката му, пронизала земята като острие от нощта. Протегнатата му ръка и пръстена с паяка...

Остави родителите си в миналото, каза Кряк. Забрави за тях.

Коу кимна, но в гърдите му се надигна позната болка. Всеки път, когато се замислеше за тях, усещаше тъпа болка, сякаш някой му притискаше някоя стара синина. Нямаше да ги забрави. Всяка нощ преживяваше случилото се отново: празното пространство под мятащите му се крака, пляскането и свистенето на крилете на враните над него.

От онзи миг през живота му бяха минали много врани. Острияка. Плешо. Еднокракия Доувър. Петното, която обожаваше кафе. Само една врана беше останала с него от онзи ден досега, цели осем години — немият бял Милки. Мрън заживя в гнездото им преди пет години, Кряк — преди три. Единият говореше само безполезни неща, другият — само мрачни, а третият изобщо не говореше.

Коу се изкатери по портите от ковано желязо, хвана се за засукалото „Б“ на „Блекстоунски парк“ и се набра отгоре на оградата. С лекота запази равновесие и тръгна по стената, небрежно пъхнал ръце в джобовете си. За него това беше все едно да се разхожда по паважа. Забеляза Милки и Мрън в небето над себе си.

Мислех, че отиваме за храна, обади се Кряк.

— След малко — отвърна Коу.

Спря срещу затвора. Над оградата се извисяваше дъвен бук. Сред гъстите му листа беше почти невидим.

Пак ли тук!, изкряска Мрън и разклати един клон, когато кацна.

— Окажете ми тази чест — рече Коу.

Той погледна от другата страна на улицата, към величествената къща, построена в сянката на затвора.

Идваше често да гледа сградата. Не можеше да обясни точно защо. Може би заради нормалното семейство, което водеше нормален живот. Коу обичаше да ги гледа как вечерят заедно, как играят на някоя настолна игра или просто седят пред телевизора.

Враните така и не можаха да го разберат.

Нечия сянка в градината внезапно го тласна обратно към кошмара. Жестоката усмивка на непознатия. Ръката паяк. Странния пръстен. Коу се втренчи напрегнато в къщата в опит да прогони страшните видения.

Не беше сигурен колко е часът, но прозорците бяха тъмни, а завесите — спуснати. Коу рядко виждаше майката, но знаеше, че бащата работи в затвора. Беше го виждал да излиза от входа на затвора и да се връща вкъщи. Винаги беше с костюм и Коу предполагаше, че е нещо повече от пазач. Черната му кола беше притихнала на алеята като заспало животно. Червенокосото момиче сигурно спеше в леглото си, с малкото кученце, свито в краката ѝ. Коу подозираше, че е на неговите години.

А-А-А-У-У-У-У-У-У!

Воят разцепи мрака и го стресна. Той мигновено приклепна на оградата и сграбчи камъните. Сирената ту се усилваше, ту отслабваше, стряскащо силна в светлата лунна нощ.

На четирите кули на затвора блеснаха прожектори, които окъпаха в лъчи бяла светлина затвора и пътя отвън. Коу отстъпи назад и се скри между клоните, встрани от светлината.

Да се омитаме, подхвърли Кряк и накокошини пера тревожно. *Скоро ще загъмжи от хора.*

— Чакайте — рече Коу и вдигна ръка.

В стаята на втори етаж, където спяха родителите на момичето, светна.

Веднъж и аз да съм съгласен с Кряк, обади се Мрън.

— Още не.

Зад спуснатите завеси светнаха още лампи и след минута-две входната врата се отвори. Коу се надяваше да остане незабелязан в мрака. Бащата на момичето излезе. Беше слаб, но жилав мъж със светла коса, започнала да оредява отпред. Докато оправяше вратовръзката си, той говореше по телефона, притиснат о рамото му.

Това е онзи с ужасното куче!, каза Мрън и изсъска ядно.

Коу напрегна слух, за да чуе гласа на мъжа през воя на сирените.

— Идвам след три минути — извика онзи. — Искан пълна блокада на килиите, хронология и карта на канализацията — пауза. — Не ме интересува чия е вината. Чакайте ме отпред с всички свободни пазачи — пак пауза. — Да, много ясно, че трябва да се обадите на полицейския комисар! Трябва да я известим за това незабавно. Веднага го направете!

Мъжът прибра телефона си и закри забързано към затвора.

— Какво става? — прошепна Коу.

На кого му пука?, каза Кряк. *Човешки работи. Хайде да вървим.*

Момичето се появи на входа, следвано от кучето си. Носеше зелен халат. Нежното ѝ лице имаше почти съвършена триъгълна форма с раздалечени очи и малка, заострена брадичка. Червената ѝ коса — същата като на майка ѝ, — беше разпусната и разрошена.

— Татко? — обади се тя.

— Прибирай се вътре, Лидия — тросна се мъжът, без да я поглежда.

Коу стисна оградата още по-силно.

Бащата пребяга по тротоара.

Насам паякът пълзи, каза нечий глас току до ухото на Коу.

Момчето вдигна поглед стреснато. Беше Милки, от близкия клон. Мрън врътна рязко глава.

Ти да не би да... проговори?, удиви се той.

Милки мигна, а Коу се загледа в замъглените очи на стария вран.

— Милки? — рече.

— *Насам паякът пълзи*, повтори бялата птица. Гласът му напомняше съска на вятъра през сухи листа. — *А ние сме просто жертви в неговата мрежа.*

Казах ви, че старият белушко е чалнат, изкиска се Кряк.

Гърлото на Коу беше пресъхнало.

— За какъв „паяк“ говориш? — попита той.

Милки го изглежда безизразно. Лидия все още стоеше на прага, загледана навън.

— Какъв паяк, Милки? — повтори Коу.

Белият вран обаче мълчеше.

Нещо се случваше. Нещо сериозно. Каквото и да беше, Коу нямаше да го пропусне.

— Хайде — каза той най-сетне. — Да проследим мъжа.

ТРЕТА ГЛАВА

Хуу — се промъкна по върха на оградната стена на парка, без да изостава от бащата на Лидия.

Що за глупост?!, възнегодува Мрън. Пак ще ни забъркаш в нещо, както стана снощи.

Коу не му обърна внимание. Стигнаха края на оградата. Мъжът зави надясно към входа на затвора и за миг Коу изпадна в паника. Не можеше да го проследи, без да го забележат. Скоро обаче се опомни и рече на враните:

— Ще се видим на покрива.

Спусна се на земята и претича през тъмната, пуста улица. В другия ѝ край имаше изоставена, полуразрушена сграда. Едната стена беше срутена и вътрешността беше изложена на стихииите. В помещенията се виждаха останките от стара апаратура. Каквото и да бяха произвеждали вътре, времената, в които предприятието беше действало, бяха отдавна забравен спомен.

Коу се промъкна сред останките до първия етаж, като внимаваше да не вдига шум. Промуши се между кашоните, пълни със стари книги с прогнили корици, изкачи два етажа и стигна до капака, който извеждаше на гофрирания ламаринен покрив. След това се изкатери до най-високата точка. Мрън, Кряк и Милки вече бяха кацнали там. Далеч долу бащата на Лидия тъкмо беше стигнал до входа на затвора от другата страна на улицата.

Десетина мъже и жени с униформи на пазачи стояха на групички, осветени от прожекторите, видимо притеснени, но и възбудени. Кучетата опъваха поводите и душеха въздуха.

Воят на сирената внезапно секна и ехото му постепенно заглъхна.

— Къде е планът на канализацията? — каза бащата на Лидия. Коу чуваше гласа му без усилие.

Един от мъжете разгъна голям лист хартия на капака на една кола.

Пулсът на Коу се ускори. Предположението му, че бащата на Лидия е нещо повече от пазач, беше вярно. Мъжът раздаваше команди на останалите, сякаш управляваше целия затвор!

— Добре. Полицията ще пристигне до пет минути, но не можем да си позволим да чакаме. Времето тече. Разделете се на групи по двама. По едно куче на група. Разпръснете се по околните улици. Проверете всички канали. Ако ги видите, подайте сигнал. Не се опитвайте да ги хванете — знаете с кого си имаме работа. И бъдете предпазливи!

Пазачите започнаха да се разпръсват, а бащата на Лидия закова очи в картата. След миг остана сам.

Вече може ли да си тръгваме? Моля?, каза Мрън и настръхна. *Студено е!*

Ей, вижте тук., чу се Кряк.

Коу се обърна. Най-младият вран беше кацнал в далечния край на покрива. Отдолу долиташе глухо стържене.

Тук долу става нещо, продължи вранът.

Коу обърна очи към бащата на Лидия. Беше вдигнал глава, сякаш и той беше чул шума. Сгъна картата трескаво и закрачи през улицата.

Коу претича по покрива до Кряк и надникна в уличката под тях.

Тя беше празна, с изключение на няколко парчета хартия и една-две кофи за боклук. В единия си край се разделяше на лабиринт от проходи между околните сгради. Коу прецени, че другият вероятно водеше към главната улица покрай затвора.

Отново се чу стържене и капакът на канала точно под тях се завъртя. Единият му край се открехна, след което някой вдигна целия капак и го хвърли встрани, сякаш изобщо не тежеше. Металният диск се завъртя като монета и падна на земята. Коу се присви и надникна над парапета на покрива. От тъмната дупка в земята изскочи нещо дребно — насекомо или може би паяк. След това се появиха две ръце. Големи, месести ръце. След тях изпълзя могъща фигура. Беше с гола глава — огромно, лъскаво кубе от кожа, опъната по черепа. Мъж, облечен в оранжеви риза и панталон.

Внезапно картината се изясни. Разтревожените пазачи... Отрядите за издирване...

— Избягал затворник — прошепна Коу. — Него търсят!

Това го разбрах, каза Мрън.

Мъжът вдигна глава и гърлото на Коу се стегна от ужас. Нещо не беше наред с устата му. Беше твърде широка, сякаш бузите му бяха разцепени в неестествено огромна усмивка. След миг Коу осъзна, че това е татуировка. Постоянна усмивка.

Какъв красавец!, измърмори Кряк.

Затворникът опъна плата на дрехата си, надникна в канала и рече полугласно:

— Чисто е!

След това хвърли разкъсаната затворническа риза на земята и се обърна.

Щом зърна голите гърди на мъжа, кръвта на Коу замръзна. Заля го нова вълна от ужас, далеч по-силна от пристъпите по време на кошмарите му. Чиста форма на страх направо от най-мрачните кътчета на съзнанието му, несмекчена от логиката, напълно непреодолима. Ужасът скова и последния нерв в тялото му, а стомахът му сякаш се втечни.

На гърдите си здравенякът имаше татуировка, която играеше върху мускулите като жива. Осем крака, които шаваха пъргаво.

Паяк.

И то не какъв да е паяк. Тялото му беше очертано с една линия, а вътре беше изписано островърхо „М“.

Коу стисна парапета. Устата му сякаш бе пълна с пясък.

Това беше паякът от съня му.

До него Милки накокошини пера.

Татуираният затворник се наведе в канала, сграбчи нечия тънка китка и издърпа над земята втори силует — млада жена. Черната ѝ коса стигаше до кръста и лъщеше като гарванови пера на уличната лампа. Тя се изправи — беше по-висока от него. Ръкавите на затворническата ѝ униформа бяха оцапани с мръсна вода от канализацията. Тя взе да ги навива внимателно. Имаше жилави, мускулести ръце, които сякаш лесно можеха да стиснат някого и да изцедят живота от тялото му.

След нея се появи и трета фигура. Тя се изтърколи от дупката, изправи се на крака и изтупа дрехите си. Мъж, на половината на останалите по ръст, прегърбен. Изглеждаше стар, но се движеше като младеж, щураше се насам-натам. Дребосъкът зашари наоколо с очи и възкликна:

— Най-сетне, миризмите на града! Колко ми липсваше омайната
воня на гнило!

Здравенякът изпука пръсти.

— Хайде, да продължаваме — рече той.

— Да, да не се бавим — изшептя жената с мек, съскав глас.

— Скоро ще установят накъде води тунелът.

— Не мърдайте!

Тримата затворници се обърнаха към дъното на уличката. Там
беше изникнал мъж с пистолет с лъскаво дуло в ръка.

Ох, боже, цръкна Мрън.

Беше мъжът от къщата. Затворниците обаче не даваха вид да са
уплашени. Здравенякът пристъпи напред.

— Директор Стрикъм — каза той. — Каква *приятна* изненада.

Да тръгваме, рече Мрън. *Това изобщо не ни засяга. Те са...*

— Хора? — прошепна Коу. — Знам. Но в случай че не си
забелязал, аз също съм човек, Мрън.

Той обаче не беше останал заради това. Не му се щеше да
споделя с враните, но трябваше да научи повече за татуировката.
Трябваше да разбере какво означава.

— Връщаш се обратно в затвора, Хрущял — каза господин
Стрикъм.

На лицето на здравеняка — Хрущяла — се изписа истинска
усмивка. Тя разкриви изражението му и то стана още по-страшно, като
на изгладнял пес.

— Какво ще кажете, приятели? Да изпълзим ли обратно в
килиите си?

Ниският мъж се изкиска, а жената показа език за миг.

— Мисля да откажем любезната покана — каза тя. — На вкус е
малко *уплашен*.

Господин Стрикъм стисна дръжката на пистолета и с другата
ръка, за да го стабилизира.

— Не мисля — каза той. — Оръжието е в мен. А и на път е цял
взвод полицаи.

Той погледна зад себе си.

Внезапно предчувствие разтревожи Коу.

— Оставете на мен — каза Хрущяла. — Ще ви настигна, щом
приключа с него.

Другите двама кимнаха и се стопиха в уличката. Ниският мъж ситнеше пъргаво, а високата му спътница сякаш се носеше над земята.

— Ей! — извика директорът. — Още една крачка и ще стрелям!

Дулото на пистолета му проблесна и се разнесе оглушителен гърмеж. Затворниците обаче не обърнаха внимание на предупредителния изстрел. Жената тръгна по едното разклонение, ниският мъж — по другото. В следващия миг изчезнаха.

— Сега сме само двамата — каза Хрущяла и пое бавно към господин Стрикъм.

— Това не ми харесва — каза Коу. — Трябва да му помогнем.

Хрущяла се метна напред като светкавица, сграбчи оръжието с подобната си на лопата ръка и го изтръгна от хватката на директора. Господин Стрикъм изкрещя от болка, притисна ръка към гърдите си и отстъпи назад.

Онзи захвърли пистолета зад себе си.

— Никога не съм харесвал оръжията — каза той. — Убиват твърде бързо.

Той се пресегна, стисна господин Стрикъм за врата и го вдигна във въздуха с една ръка. Директорът зарита немощно с крака. Лицето му първо почервеня, а после стана лилаво.

Стомахът на Коу се сви от страх. Разстоянието от покрива до долу беше доста голямо. Вероятно щеше да се справи с няколко скока, но после какво? Преглътна и преметна крак през парапета.

В този миг се чу нов глас.

— Пусни го!

Измежду сенките в дъното на уличката се очерта дребна фигура. Коу затаи дъх. Беше Лидия — момичето от къщата! Все още беше по пижама и халат, а връзките на едната ѝ обувка се влачеха развързани. Как така Коу не беше забелязал, че е последвала баща си?

Господин Стрикъм потръпна с разкривено до неузнаваемост лице в смъртоносната хватка на Хрущяла. Затворникът се ухили и го захвърли настрана като парцалена кукла. Тялото на директора се блъсна в един контейнер и се свлече на земята.

— Лидия? — изграчи той и успя да се надигне на едно коляно. — О, боже. Не!

Хрущяла заби ритник в стомаха му и той се сгърчи със стон.

— Татко! — извика Лидия и се втурна към него.

Хрущяла замагна към нея, хвана кичур коса и дръпна, за да я обърне към себе си. Лицето на момичето се изкриви от болка.

— Пусни ме! — изпищя тя и задраци по ръката му.

— Хайде! — прошепна Коу на враните. — Дръжте го!

Той се обърна назад, с лице към стената, след което се пусна и полетя надолу. Стовари се тежко на земята, претърколи се с кълбо назад и се изправи. Мрън и Кряк вече бяха връхлетели върху главата на Хрущяла. *Кяу-кяу-кяу!*, пищяха птиците.

Здравенякът пусна Лидия, замагна към тях с масивните си ръце и изрева:

— Махайте се!

Той размаха юмруци във въздуха, а враните задраха лицето му с нокти. Юмрукът му закачи Кряк. Птицата се блъсна в стената и падна на земята, но успя да изпляска с криле и да излети точно преди кракът на Хрущяла да се стовари тежко на мястото ѝ. С крясък Мрън насочи клюна си към очите на затворника. Хрущяла залитна и започна да се брани, а татуираният паяк на гърдите му заигра. Кряк се хвърли смело обратно в мелето.

Коу се спусна към господин Стрикъм и двамата с Лидия му помогнаха да се изправи. В същия миг осъзна, че момичето го е зяпнало с отворена уста.

Господин Стрикъм повдигна вежди озадачено към враните, които се въртяха около Хрущяла в облак от пера. Гигантът се мятеше, сякаш се бореше със сенки.

— Хайде! — рече Коу и задърпа господин Стрикъм. — Бягайте!

Директорът обаче залитна в обратна посока. Коу осъзна, че се е насочил към пистолета на земята.

— Татко! Остави го! — намеси се и Лидия и се втурна след него.

Твърде късно. Господин Стрикъм взе оръжието, завъртя се и го насочи към Хрущяла. И към враните.

Коу се хвърли с вик към ръката му в мига, в който оръжието изтрещя.

— Не!

Гърмежът прониза тъпанчетата му и той стисна очи от силната болка. Когато ги отвори, господин Стрикъм му говореше нещо ядосано, но той не можеше да чуе нито дума. Обърна се: Хрущяла беше изчезнал. Враните също.

Постепенно слухът му се възвърна.

— ... ни спаси, татко — каза Лидия.

— Помогна му да избяга! — отговори господин Стрикъм.

Лидия сложи ръка върху неговата.

— Онзи мъж щеше да те убие!

Радиостанцията на колана на господин Стрикъм изпраця и се разнесоха тревожни гласове.

— Сър, къде сте?... Чухме изстрели!... Директор Стрикъм?

Господин Стрикъм откачи радиостанцията от колана си.

— В уличката между Ректоре и 4-та улица — съобщи той. — Изгубих следите им.

Строгото изражение на лицето му омекна. Той обърна очи към Коу и ноздрите му потръпнаха, сякаш беше доловил лош мирис. Лидия също го изучаваше и Коу усети, че се изчервява.

— Кой си ти? — попита господин Стрикъм.

Коу не знаеше какво да отговори. Ако полицията беше на път, трябваше да тръгва, иначе щяха да го пратят в сиропиталище. Потърси с очи враните по покрива.

— И птиците — рече директорът. — Какво точно *стана*?

Коу заотстъпва крачка по крачка към другия край на уличката. Чувстваше се в капан. Враните бяха прави — не биваше да се намесва.

— Стой! Никъде няма да ходиш, младежо! — каза господин Стрикъм. — Трябва ми обяснение.

Коу се обърна и побягна. До слуха му отново достигна кучешки лай, недалеч от тях. Радиостанцията пак изпраця. Трябваше да се добере до гнездото.

— Върни се! — извика господин Стрикъм.

— Поне ни кажи името си! — извика и момичето след него.

Коу стигна до улицата. Към него се носеха няколко полицаи.

Тук горе, извика Кряк.

Той вдигна очи. Трите врани бяха накацали на една телена ограда в задънения край на улицата на двасет метра от него. Кряк държеше единия си крак изкривен, сякаш е счупен.

„Ранен е — помисли си Коу. — Пострада заради мен.“

От другата страна имаше занемарен парцел. Старата железопътна гара. Коу се спусна към оградата.

Лъчите на фенерите се заковаха върху тялото му и няколко души му изкрещяха да спре.

Той скочи на металната мрежа, прехвърли крака над върха ѝ и се приземи от другата страна. Обърна се — десетина полицаи тичаха след него, заедно с три или четири кучета. Лидия и баща ѝ също бяха с тях.

Той се спусна по насипа и се скри от погледите им.

— Стой! — извика директорът.

„Друг път“ — помисли си Коу.

Не спря да тича, докато не описа пълен кръг и не се върна в парка. Огледа и двата края на улицата, увери се, че няма никого, след което се покатери по портата. Горе една от хлабавите му обувки се изхлузи и падна на улицата. Нямахше време да се върне да я вземе, затова просто скочи от другата страна.

Накрая разтуптяното му сърце се поуспокои. Тук, в сенките, беше в безопасност. Беше си у дома.

Той закрачи бавно към дървото си, като накуцваше леко с босия крак.

Започна да се катери. Мрън вече беше в гнездото и го посрещна със сарказъм:

Е, това определено беше забавно!

Видя ли ме?, обади се Кряк. Как го подредих?

Младокът подскачаше нагоре-надолу, разигравайки действията си.

Клъв! Драс! Хряс!

Коу се намести на леглото си, отпусна се по гръб и остави потта да изстива по тялото му. Внезапно се почувства адски уморен.

Много бях смел, нали?, рече Кряк.

— И двамата бяхте невероятни — рече Коу.

Милки беше кацнал отстрани на гнездото с напълно невъзмутим вид. Той не се беше включил в битката. Сега обърна слепите си очи към Коу.

— Какво става, Милки? — попита момчето. — Кои бяха тези затворници?

Старият бял вран мълчеше, неподвижен като мраморна статуя.

Мисля, че приключи с приказките, обади се Мрън.

— Паяка — каза Коу. — Сънувах го. След което се появи и в действителност, на гърдите на онзи затворник. Ти знаеш какво

означава това, нали?

Милки кривна глава и му обърна гръб.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Коу се събуди от враните, които грачеха в един глас. Гнездото леко се поклащаше.

— Какво става? — попита той.

Махай се!, изпищя Кряк и запляска с криле. *Тревога!*

Вълна от адреналин заля тялото на Коу. Той приседна и посегна за някакво оръжие. Тъкмо намери една огъната пластмасова лъжица, когато през отвора се появи нечия глава.

— Еха! — възкликна Лидия и опря длани в гредите на гнездото. — Страхотно място! И доста по-голямо, отколкото изглежда отдолу.

Коу се избута в единия ъгъл и вдигна лъжицата пред себе си подобно на нож. Момичето носеше бейзболна шапка. Изпод нея косата ѝ се спускаше право надолу и се завиваше под брадичката ѝ. На дневна светлина видя, че има лунички, които не беше забелязал миналата нощ. Очите ѝ блестяха.

— Ей! Защо си насочил това към мен? — възмути се тя.

— Как ме намери? — попита Коу троснато. — Никой не знае за това място!

Лидия засия от гордост.

— Умея да надушвам нещата — похвали се тя. — И преди съм те виждала да се навърташ покрай дома ни и да ни наблюдаваш от оградата срещу къщата. Предположих, че вероятно живееш някъде наоколо. А когато излязох на разходка с Бенджи тази сутрин, намерих това до входа на парка.

Тя подхвърли обувката на Коу на пода на гнездото.

— Досетих се, че паркът е идеално скривалище за някого, който не иска да бъде намерен. Затова прескочих оградата и взех да търся, докато не се натъкнах на тази чудна конструкция, заклещена в клоните. Не е зле, а?

Внезапно Коу се почувства глупаво, но го досрамя да пусне лъжицата.

— Какво правиш тук? — попита той.

Лидия се усмихна.

— И аз мога да ти задам същия въпрос. Нямах ли си дом? Нямах ли родители?

Коу повдигна рамене и отвърна:

— Живея тук. Сам.

— Яко! — въодушеви се тя. — Няма ли да ме поканиш да вляза?

Коу стрелна косо Мрън с очи.

Дори не си го и помисляй, рече вранът и изпъчи гърди.

— Не — отговори Коу.

— Е, стига де! — рече тя. — Много те моля!

Да я бутнем, предложи Кряк.

Младият вран подскочи напред заплашително, после се върна на мястото си.

— Не! — каза Коу. — Остави ме на мира!

Лицето на момичето помръкна.

— Добре, добре — каза тя. — Спокойно. Нека само си поема дъх, може ли? После си тръгвам.

Тя подпъхна един кичур коса обратно под шапката си. Все още през дупката се подаваха само главата и раменете ѝ. Страхът на Коу се изпари. Това беше просто едно момиче. Нима можеше да му стори нещо?

Лидия изду бузи и подхвърли:

— Ами, добре. Ще тръгвам.

— Чакай! — каза Коу, погледна враните, въздъхна и промърмори: — Може да влезеш за малко.

Не!, изкряхаха птиците като един.

Коу отпусна лъжицата.

— Уф! — отдъхна си тя с усмивка. — Можеше да ме нараниш сериозно с това.

Той не успя да се сдържи и се усмихна.

Момичето издрапа в гнездото и се настани с кръстосани крака на площадката. Беше с дънки и светъл суитшърт, покрит с листа и пръст. Свали шапката си, разтръска коса и огледа Кряк и Мрън с недоумение. Коу знаеше, че Милки е отвън — никога не спеше в гнездото.

— Значи тези птици са домашните ти любимци? — попита тя.

Не съм никакъв любимец, обади се Мрън.

А аз не съм никаква си птица, възбуди се Кряк. *Аз съм вран.*

— Нещо такова — отговори ѝ Коу.
Нещо такова?, повториха Мрън и Кряк в един глас.
Лидия се поотдръпна. Коу осъзна, че за нея това звучеше просто като ядосано грачене.
— Живеят с мен — поясни.
— Дресиращ ли ги?
Кряк се изкиска. *Кя-кя-кя.*
— Е, интересно ли е постоянно да се криеш в парка? — попита Лидия.
— Не се крия — отвърна Коу в пристъп на отегчение.
— Хубаво. Тогава защо ме шпиониращ?
Коу не издържа на погледа ѝ.
— Не шпионирам.
— Лъжец — каза тя, но с усмивка. — Първо реших, че си крадец, но после си казах, трябва да си пълен глупак, за да решиш да обереш директора на Блекстоунския затвор. Все едно, прощавам ти. Казвам се Лидия, между другото — тя протегна ръка.
Коу се вторачи в пръстите ѝ.
Тя се наведе напред, хвана неговата ръка, сложи я в своята и я поклати нагоре-надолу.
— А ти си?
— Аз съм... Коу — каза той.
Лидия се усмихна.
— Що за име е това?
Коу повдигна рамене.
— Така се казвам.
— Щом казваш. — Тя огледа гнездото. — Ти ли го построи?
Коу кимна и не успя да потисне гордостта в гърдите си.
С нечия *помощ!*, обади се Кряк.
Лидия вдигна глава и присви очи към враните.
— С малко помощ — добави Коу.
— Да не си говориш с птиците?
Врани, моля те, каза Мрън.
— Ами... — започна Коу с намерението да излъже, но се отказа.
— Да. И те са врани.
— Добре... това определено е странно — рече Лидия.
Мрън ѝ изсъска.

— Извинявай — рече тя притеснено.

— Не се тревожи — успокой я Коу. — Винаги е в лошо настроение.

Взemi си думите назад!, каза Мрън.

Лидия наклони глава.

— Искях просто да ти благодаря — каза тя. — Вероятно трябва да благодаря и на тях. Проявиха истинска смелост — обърна се към враните. — Извинете... Проявихте истинска смелост.

Мрън накокошини пера.

С ласкателство няма да стигнеш доникъде, малката, рече той.

— Казва, че няма нужда от благодарности — вметна Коу.

Внезапно стомахът му изкъркори. Не беше хапвал нищо след картофите от закусвалнята.

Очите на Лидия светнаха.

— Гладен ли си? — попита тя и свали раницата си.

— Малко — призна Коу.

Тя бръкна в раницата и извади шоколад в синя опаковка.

— Заповядай — каза и му го подаде през гнездото.

Коу го взе, сякаш беше някаква скъпоценност, и внимателно обели опаковката. Не помнеше кога беше ял шоколад за последно.

Внимавай, обади се Мрън. Може да има отрова.

Коу завъртя очи, след което отхапа огромна хапка. Зъбите му потънаха в дебелата плочка и тя се разтопи на езика му. Шоколадът изчезна за секунди, а устата му се изпълни със сладост.

— „Малко“ гладен — каза Лидия, все още с усмивка. — Взemi.

Подаде му ябълка. Коу се опита да я изяде по-бавно, като отхапваше съсредоточено. От плода в устата му пръсна сок, който се стече и по брадичката му.

Остави малко и за нас!, обади се Кряк.

Коу подхвърли огризката на двете врани и те я нападаха с клюнове. Не се тревожеше дали ще остане нещо за Милки. Белият вран почти не ядеше.

— Опърпаната май е пострадала — рече Лидия и посочи изкривения крак на Кряк.

Кого нарича „опърпан“?, сопна се той.

— Ела насам, враничке — заговори тя успокояващо. — Дай да видя.

Надявам се, не говори на мен, вирна клюн високомерно Кряк. Не съм „враничка“.

Мрън се закиска гърлено.

— Просто малко се страхува — обясни Коу.

Лидия се наведе към Кряк.

— Мога да му направя шина — каза тя. — Наоколо има доста боклуци, които мога да използвам. Разбирам се с животните.

Кряк подскокна встрани от нея.

— Нека опита — каза му Коу. — Може пък да помогне.

— Имам още една ябълка — обяви Лидия, извади плода от раницата си и му го подаде. — Ето.

Този път Коу се нахрани по-спокойно, докато Лидия приготвяше шина от клонки и канап. Кряк протегна крак недоверчиво и момичето намести шината отгоре му. Коу забеляза, че Милки е влязъл в гнездото през малкия отвор в дъното на платницето. Лидия май не го беше забелязала. Белият вран обаче сякаш ги наблюдаваше с незрящите си очи.

— Ето, готово! — каза Лидия и плесна с ръце. — Не е счупено, но не трябва да го натоварва.

Кряк огледа шината.

Добра работа свърши!, каза той.

— Казва „благодаря“ — рече Коу и понечи да се усмихне...

Но се опомни. Какви ги вършеше? Беше проявил непредпазливост, като покани момичето в най-тайното си място. Ами ако го издадеше на родителите си? Или на някого другиго? Той се прокашля.

— Слушай, благодаря ти за храната, но...

— Това книги ли са? — каза тя и взе да разглежда из гнездото.

В ъгъла, под опърпания суитшърт на Коу, лежеше последната му пратка.

— Да — отвърна той. — Но...

Лидия отвори една.

— С картинки са! — обяви и се ухили.

Коу вече определено искаше тя да си тръгне, но не можеше да намери точните думи.

— Защо четеш книжки с картинки? — попита тя. — Те са за малки деца.

Той усети, че червенината на лицето му се засилва.

Изражението на Лидия прерасна в смайване.

— Чакай... Извинявай. Някой учил ли те е да четеш?

Коу сведе очи и поклати глава едва забележимо.

— Виж ти, книгите са от библиотека — забеляза Лидия. — Да не си ги... откраднал?

— Не! — вдигна поглед Коу ядосано. — Взех ги назаем.

— Имаш карта за библиотеката? — попита Лидия с ококорени очи.

— Не точно — отвърна Коу. — Една жена... библиотекарката... оставя ми ги навън.

Лидия върна книгата на мястото ѝ и рече:

— Мога да те науча да четеш.

Коу не знаеше какво да отговори. Защо се държеше толкова мило с него?

— Така де, ако искаш — добави тя притеснено. — Може да идем заедно в библиотеката. Ще изберем нещо, на което да се учиш.

Коу понечи да отговори, но Милки нададе тих крясък. Всички обърнаха очи към белия вран.

— О, не го бях забелязала — каза Лидия и се размърда изненадано. — Защо е с такива пера?

— Такъв е откакто го помня — каза Коу, втренчен в Милки. — Виж, благодаря ти за предложението за библиотеката, но...

Милки отново изкряка.

— Звучи, сякаш иска да дойдеш с мен — рече Лидия с усмивка и нацупи устни. — Но да не забравяме, че аз не знам птичешки.

Мрън просъска.

— Този е голям нервак, а? — попита тя.

Коу беше приковал очи в Милки. Защо бялата птица вдигаше толкова шум?

Белият вран премигна. Наистина ли искаше Коу да иде с непознатото момиче? Именно неговите думи за паяка го накараха да проследи баща ѝ предишната вечер. Ако не го беше направил, нямаше да види татуировката. Която беше същата като пръстена от съня му.

— Хайде! — подкани го тя. — Какво толкова ще ти стане от едно посещение в библиотеката?

Разбира се! Кой друг щеше да му помогне да разбере какво значеше символът с паяка по-добре от библиотекарката? Тя имаше толкова много книги.

— Е, какво ще кажеш? — попита Лидия.

Лоша идея, обади се Мрън.

Според мен тя е добронамерена, каза Кряк и вдигна крак.

Коу погледна първо тях, а после Лидия. До този момент не беше имал приятел. А тя се беше постарала доста да го открие. Милки беше проговорил за първи път за осемте години, от които го познаваше Коу. Може би това беше добър знак.

— Преди да ми откажеш, да знаеш, че това е моят начин да ти се отблагодаря, задето ни спаси — каза Лидия.

Коу заизучава съсредоточено лицето ѝ, сякаш чертите ѝ можеха да издадат мислите ѝ. Срецаха се едва за втори път. Дали беше в състояние да се довери на друг човек, след като ги беше избягвал толкова дълго?

Може би още не. Но ако останеше нащрек и ако враните дойдеха с него...

— Добре — заяви той. — Само един път.

ПЕТА ГЛАВА

Коу винаги беше предпазлив, когато излизаше денем. Нощем, докато бродеше из града за храна и провизии, мракът го пазеше от любопитните погледи. Позволяваше му да се движи спокойно по улиците и по покривите. На земята обаче, под слънчевите лъчи... се чувстваше беззащитен. Улиците бяха задръстени с коли, а по тротоарите и магазините пъплеха стотици хора. Той си повтаряше, че не гледат в него, но това не помагаше особено.

Този път обаче, с Лидия до себе си, се чувстваше почти нормален. Разбира се, хвърляше по някой поглед в небето, за да се увери, че Кряк и Мрън все още са с тях. Милки беше останал в гнездото.

Блекстоун беше огромен и улиците се пресичаха под прав ъгъл. Коу не можеше да прочете имената им по табелите, но броеше пресечките. Така винаги знаеше къде е пътят, който водеше до парка. Навлизаха все по-навътре в града, а сградите надвисваха все повече над тях, извисяваха се все по-нагоре, докато небето не се превърна в тънка сива ивица над тях. „Сигурно хората, които живеят на върха, също се чувстват като в гнездо“, помисли си той.

Еднорелсови линии кръстосваха по мостове над улиците или се криеха в тунели, които чезнеха под земята. Станциите им бяха из целия град и бълваха пътници от недрата на земята. Коу никога не беше дръзвал да слезе под нивото на улиците. При мисълта, че може да остане затворен долу, направо се вцепеняваше.

— Татко е толкова напрегнат — говореше Лидия. — Казва, че може да го уволнят. Онези затворници били под най-строга охрана, но се измъкнали през пода на една от тоалетните.

Коу я остави да говори по целия път. А на нея ѝ се удаваше. Разбра, че е само дете, че кучето ѝ — Бенджи — се страхува от котки и че любимият ѝ предмет в училище е математиката. Слушаше я, но откъдето и да мине, очите му оглеждаха възможни пътища за бягство, за предпочитане нагоре — водосточни тръби, аварийни

стълби, первази на прозорци, достатъчно широки, за да се хване. Чудеше се кога ли е точният момент да ѝ каже, че всъщност никога не е *влизал* в библиотеката.

Вече наближаваха огромната старинна сграда с покрита с трева морава отпред, насечена от пътеки и осеяна с чудати метални скулптури. Коу беше попаднал тук за пръв път преди малко повече от година. Беше привечер, над Блекстоун се беше извила буря и той се беше подслонил от дъжда под величествените колони с канелюри^[1], които красяха фасадата на библиотеката. Дори не знаеше какво има вътре, но светлината в един от прозорците го примамва да надникне. Той долепи нос до стъклото и бе омагьосан от гледката на огромните рафтове, отрупани с безброй книги. Те му напомниха за вечерите в ранното детство, когато майка му избираше някоя рисувана книжка от полицата и му четеше, докато заспи.

Изненада го жена на средна възраст — тя се появи на главния вход и го покани да влезе. Беше с една глава по-ниска от него, с черна кожа и ситно къдрава черна коса, която сивееше тук-там. За пръв път от месеци го заговаряше друго човешко същество и ако не валеше толкова силно, той щеше да избяга. В случая просто застина на място. Жената се усмихна и го осведоми, че името ѝ е госпожица Уолъс и че е главната библиотекарка. Попита го дали обича книгите. Коу не отвърна нищо, но тя явно забеляза копнежа, изписан на лицето му.

— Почакай тук — каза тя.

И противно на инстинктите си и на предупрежденията на враните, той го направи.

Жената се появи отново, стиснала в ръце куп шарени книги и картонена чаша с нещо топло.

— Струва ми се, че ти е студено — каза му.

Коу отпи предпазливо. Горещ шоколад. Той затвори очи и попи аромата. Напитката беше гъста и сладка и го изпълваше по начин, който нямаше нищо общо с ефекта на дъждовната вода. Жената го остави да избере книгите, които му харесват най-много — тези с най-малко думи. Може би се досети, че не може да чете, но не каза нищо.

— Просто ги върни по същото време идната седмица — рече тя. — Остави ги до аварийната стълба зад сградата, ако предпочиташ да не влизаш.

Коу кимна и се опита да каже „Благодаря“, но беше толкова притеснен, че в крайна сметка само го прошепна беззвучно.

Идната седмица върна книгите; на тяхно място го чакаше нова купчинка и чаша горещ шоколад. Това се случи отново и на следващата седмица, и на по-следващата. От време на време госпожица Уолъс излизаше да си поговорят. Само веднъж предложи да се обади на някого — „за да ти помогнат“, — но Коу тръсна глава толкова решително, че тя не повтори предложението си.

— Какво се е случило с родителите ти, Коу?

Въпросът на Лидия го върна в настоящето.

— Не че любопитствам — добави тя, — но повечето деца без родители отиват в сиропиталище.

— Не знам — рече Коу предпазливо. — Не си спомням.

Не можеше да ѝ разкаже сънищата си. Тя щеше да му се изсмее.

— Но... — Тя не довърши. Може би усети, че не иска да говори за това.

Спряха, за да пресекат улицата.

Мрън изкряка, спусна се надолу и кацна на светофара.

Ама че е любопитна, каза той.

Библиотеката се извиси пред тях. Изглеждаше доста по-стара от повечето сгради в Блекстоун. Лидия се насочи към огромната двойна врата, но Коу забави крачка. Веднъж стигнали, увереността му внезапно се изпари. Можеше ли наистина просто да влезе през входа?

— Какво чакаш? — попита Лидия.

Ние ще останем отвън, каза Мрън и се настани на стълбите. *Пази се.*

Коу осъзна, че изглежда глупаво, затова се стегна и изкачи стълбите. По пътя разгони няколко гълъба, които неочаквано го наведоха на мисълта за бездомника пред закусвалнята отпреди две нощи.

Онзи вероятно не беше с всичкия си, както предположи Кряк.

Коу изкачи стъпалата и косъмчетата по врата му настръхнаха. Испита странното, любопитно усещане, че го наблюдават. Обърна се, но зад него нямаше никого. Тревата на моравата отпред се поклащаше на вятъра, а няколкото пейки бяха празни. Той последва Лидия през вратата.

Вътре беше топло и на челото му мигновено изби пот. В тишината внезапно установи, че чува собственото си дишане. Обходи с поглед необятното помещение. В далечния край по редиците високи лавици стояха хиляди книги, а горе имаше балкон с още полици. На няколкото маси пред тях седяха хора, които четяха и пишяха тихо. Отляво, близо до входа, стоеше извито бюро с компютър и купчини листове. Зад него бе седнала библиотекарката. Тя се беше привела над тефтера си с ниско спуснати на носа очила. Когато вдигна очи и видя Коу, на лицето ѝ се разля широка усмивка.

— Виж ти, здравей! — рече, премести поглед към Лидия и повдигна вежди. — Както виждам, довел си си приятелка.

Коу кимна.

— Казвам се Лидия Стрикъм — каза Лидия. — Приятно ми е.

— Наричайте ме госпожица Уолъс — каза библиотекарката. — Е, с какво мога да ви бъда полезна?

Коу остави книгите на бюрото.

— Аз... Може ли... — заекна той и се изчерви като домати.

Доця му се да се втурне обратно навън, на хлад.

— Трябва да намеря една книга — довърши накрая.

Госпожица Уолъс плесна с ръце доволно.

— Крайно време беше! — рече тя. — Така и не разбрах дали книгите, които ти подбих, ти харесват. Е, какво търсиш?

Коу се огледа из просторната зала.

— Искам да науча повече за паяците — заяви и след кратка пауза добави: — За необичайните паяци.

Лидия повдигна вежди, но поне този път не каза нищо.

Госпожица Уолъс просто се усмихна и каза:

— Последвайте ме.

Коу тръгна след нея между лавиците, като се стараеше да отбягва погледите на останалите читатели. Беше убеден, че зяпат мърлявото му черно палто и опърпаните обувки. Библиотекарката огледа лавиците, забави крачка и накрая спря по средата на залата.

— Тук е природознанието — каза тя и посочи лавиците пред себе си. — Да видим.

Приведе се напред и извади една книга.

— Това е енциклопедия за видовете паяци — каза и я подаде на Коу. — Има и няколко книги за членестоногите. Може би знаеш, че

паяците са вид членестоноги. Ако имаш нужда от нещо друго, ще съм на бюрото си.

Коу седна на пода с облекчение, че тук не го виждат. Лидия се настани до него.

— Мислех, че сме дошли, за да те науча да четеш — измърмори тя. — Обаче ти се интересуваш от онзи затворник, нали? Здравеняка в уличката, с противната татуировка.

Коу кимна и отвори книгата.

— Виждал съм я — каза той.

— Къде?

— В един свой сън — отвърна Коу. — Сън за родителите ми.

Лидия наклони глава.

— Нали уж не помнеш нищо за родителите си?

Коу въздъхна. Не знаеше какво да й каже. Нямаше представа какво точно *знае* самият той.

— Не мога да го обясня — каза. — То е като *усещане* за спомен. Сънувах го няколко пъти. Само че последния път беше различно. Имаше един мъж... лош мъж... носеше пръстен със същия паяк.

Лидия повдигна вежди объркано.

— Същия паяк?

— Абсолютно — рече Коу. — Ще ми помогнеш ли да потърсим?

Седнали един до друг, двамата заразгръщаха страниците с изображения на паяци. Нито един не приличаше на онзи, който бяха видели, със заобленото му тяло, дългите, тесни крачка и изобразеното на гърба „М“.

След половин час Лидия се изправи и се протегна.

— Не е тук — каза тя. — Да помолим госпожица Уолъс за помощ.

— Намерихте ли каквото търсехте? — попита библиотекарката с усмивка, щом се приближиха до бюрото й.

Коу поклати глава.

— Търсим един определен паяк — обясни Лидия. — Но в тези книги го няма.

— Хмм — замисли се госпожица Уолъс. — Можете ли да го нарисувате?

— Мисля, че да — каза Лидия.

Госпожица Уолъс й подаде лист хартия и молив.

— Тялото му беше с формата на „S“ — мърмореше си Лидия, докато рисуваше.

Пресъздаде паяка почти съвършено. При вида му Коу потрепери.

— Не забравяй „м“-то отгоре — обади се той, взе молива и довърши рисунката.

Госпожица Уолъс присви очи зад очилата.

— Сигурни ли сте, че е истински паяк? — попита тя. — Никога не съм виждала такъв.

— Просто искам да знам откъде е — каза Коу. — Важно е.

— В библиотеката идват най-различни специалисти и учени — рече госпожица Уолъс. — Ще позвъня на този-онзи. Удобно ли ви е да дойдете утре?

Коу кимна и каза:

— Благодаря ви.

— Няма проблем — отвърна библиотекарката. — Така и така сте тук, искате ли да вземете нещо?

— Да, моля — намеси се Лидия, преди Коу да успее да отговори.

Когато излязоха от библиотеката, раницата на Лидия беше пълна с нови книги. В повечето имаше далеч повече думи, отколкото беше свикнал Коу. Той обаче не се интересуваше от книгите. Все още мислеше за паяка. Не го беше открил във всички онези книги... Дали имаше някакви шансове изобщо да разбере истината за съня си?

Кряк и Мрън ги чакаха на стълбите отвън, втренчени в един човек, седнал на пейката отсреща със сандвич в ръка.

Този не оставя и трохичка да падне, изсумтя Кряк разочаровано. *Нещо интересно?*, попита Мрън.

Коу поклати глава.

— Да тръгваме.

— Не унивай — каза му Лидия. — Госпожица Уолъс може да открие нещо.

Коу подритна едно камъче по тротоара.

— Може би. Така или иначе, благодаря за помощта.

— Мислех си — продължи Лидия, — дали пък паякът не е свързан с някоя банда? Сещаш ли се — да е символ, а не истински паяк? Родителите ти имаха ли някакви проблеми?

Най-добре забравете за цялата история, рече Мрън и кацна пред тях. *Да се върнем към обичайните си занимания.*

— Мисля, че не — отвърна Коу. — Не съм сигурен.

Не знаеше много за тях.

Стигнаха началото на парка около пладне.

— Слушай — каза Лидия. — Вече трябва да тръгвам. Обаче защо не дойдеш на вечеря вкъщи?

Изключено!, изкряска Кряк.

Много, много лоша идея, вметна и Мрън.

— Хм... — рече Коу.

Това вече е прекалено, продължи Мрън. *Първо се промъква в гнездото ни, после те завлича през половината град, а сега и това!*

— Хайде! — подкани го Лидия. — Това е най-малкото, което можем да направим, след като ни спаси от затворниците. Помисли само — топла храна! Няма да ти се отрази зле.

Тя не ни трябва, каза Кряк и изпляска с криле.

Коу забеляза шината на крака му. След като Лидия му я сложи, врънът не се беше оплакал и веднъж от травмата.

— Ще си помисля — каза Коу.

Лидия завъртя очи.

— Добре, помисли. А после ела — в седем часа.

Тя му махна и забърза към дома си, но спря и извика:

— А, не е лоша идея и да се изкъпеш.

— Нямам ба...

Но тя беше далеч.

Коу се покатери по портата на парка, като разкъса паяжината, блеснала между две от решетките. Копринените нишки залепнаха за пръстите му. Останал сам, той се почувства странно. Беше свикнал да е сам — каза си, — така че се очакваше да изпита облекчение. Да, но чудно защо не можеше да си внуши, че е доволен, задето Лидия си е тръгнала. Изтри паяжината от пръстите си.

Добре, че се отървахме от нея, рече Мрън. *Да се връщаме в гнездото да дремнем, а?*

Стигнаха до дървото, а Коу забеляза движение — нещо се скри в храстите.

Това плъх ли беше?, попита Кряк.

— Мисля, че беше мишка — отвърна Коу.

Все едно, обади се Мрън. *И двете стават за вечеря.*

Коу завря яката на блузата си в носа си и подуши.

— Какво искаше да каже, да се изкъпя?

Нали не смяташ да го правиш?, попита Мрън.

Вече се беше намърдал на един от ниските клони.

— Не — отговори Коу и се закатери. — Така де, може би.

---

[1] Канелюр (фр.) — надлъжен вертикален жлеб по протежението на колона. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Мрън кацна върху страничното огледало на колата на господин Стрикъм.

Коу, все още не е късно да се откажеш, каза той.

Коу се стегна и продължи напред. В далечината камбаните на Блекстоунската катедрала отброиха седем часа. Слънцето все още надничаше над дърветата и Коу хвърляше пред себе си дълга сянка, но лисиците вече бяха излезли на лов. Докато приближаваше дома на семейство Стрикъм, една се шумгна в храстите.

Защо не идем да поровим в контейнерите, предложи Кряк. *Ще е пълно с вкусотици!*

— Искам да го направя — отсече Коу.

Не изглеждаш убедително, рече Мрън. *Целият си пребледнял.*

Той се опита да не им обръща внимание. Нямаше значение дали искаше да иде, или не... Чувстваше, че го дължи на Лидия. Може да беше малко настоятелна, но го беше придружила до библиотеката и се беше погрижила за крака на Кряк.

Застана на прага и се втренчи в разкривеното си отражение в огромното, полирано чукало. Подуши се под мишницата. Беше се измил старателно с езерна вода — доколкото можа — и беше вчесал косата си с един стар гребен, но продължаваше да се чувства като несретник. Поне си беше намерил нови обувки. Някой ги беше изхвърлил в един контейнер. Бяха с един номер по-малки, а и едната имаше дупка на пръста, но Коу отрязва върха на другата и сега изглеждаха що-годе еднакви. От куфара си избра черна тениска, чиято яка не беше твърде разръфана. На гърба имаше петно от боя, но ако не свалеше дългото си, черно палто, никой нямаше да забележи.

Повдигна чукалото и сърцето му ускори пулс. След това застина.

Какво си въобразяваше?

— Не мога да го направя — прошепна, пусна леко чукалото и се отдалечи.

Най-сетне се вразуми!, възкликна Кряк и изтрака с нокти по покрива на колата на господин Стрикъм. *Е, какво да хапнем? Индийско? Или китайско?*

Внезапно вратата се отвори и сърцето на Коу подскочи. На прага застана Лидия, облечена в зелена вълнена рокля. Изглеждаше добре. Далеч по-добре от него.

— Знаех си, че ще дойдеш! — рече тя.

Преди Коу да продума, тя го хвана за ръката и го завлече в къщата, оставяйки крякащите врани отвън. Бенджи, нейното куче, на мига взе да го души по глезените. Беше бял на кафяви петна, с изпъкнали очи и големи уши. Бяха застанали в подножието на широко стълбище, стъпили върху дебел светъл килим. Коу с ужас установи, че вече беше оставил тъмно кално петно отгоре му с обувките си.

— Съжалявам — пророни той. — Ще се събуя.

Щом изхлузи обувките, го връхлетя споменът за съня му — как босите му крака потъват в нежна мекота. Забеляза, че Лидия гледа обувките му с едва потисната усмивка.

— Хайде! — каза тя. — Вечерята е почти готова.

Поведе го по коридор, украсен със снимки в рамки. Бенджи подтичваше край тях. Всички снимки бяха на семейството. Красивите лампи от порцелан и стъкло излъчваха мека, зеленикава светлина. Но най-силно впечатление му направи миризмата. От аромата на храна устата му така се напълни със слюнка, че той се притесни да не олигави килима.

Двойната врата в края на коридора водеше към стая с огромна маса със свещници в средата и подредени чинии. Коу беше наблюдавал къщата безброй пъти през прозореца, но все още не можеше да повярва, че най-сетне се е озовал вътре. Топлината и спокойствието му действаха добре.

Господин Стрикъм седеше в единия край на масата, разтворил вестник, с очила, кацнали на върха на носа му.

— Татко? — каза Лидия.

Директорът на затвора се обърна и на мига се стъписа.

— Какво, за...

Той отвори и затвори уста и се изправи, вторачен в Коу.

— Лидия, какво търси тук това момче?

Коу на мига посърна и прокара очи по масата. Беше сложена за трима.

— Аз го поканих — отговори Лидия. — За да му се отблагодарим.

— *Поканила* си го? — повтори господин Стрикъм.

— Ще си тръгвам — каза Коу и се обърна.

Лидия го хвана.

— Не, няма — каза тя. — Нали, татко?

Тя изпепели баща си с очи. Мъжът първо се загледа в босите крака на Коу, а после го погледна в очите.

— Е, как се казваш? — рече накрая.

— Името му е Коу — отвърна Лидия. — Коу, това е баща ми.

Бащата на Лидия се поколеба за миг, след което кимна отсечено и протегна ръка. Явно му костваше сериозни усилия да се усмихне. Коу пое ръката му, а наум си отдъхна, че беше изтъркал добре ноктите си в езерото.

В същия момент в стаята влезе жена с поднос, над който се издигаше пара. Беше слаба, с леко чуплива червена коса, прихваната в рехав кок. Над светлата си рокля имаше розова престилка. Коу я разпозна на мига. Майката на Лидия. Щом жената го съзря, в очите ѝ проблесна тревога.

— Какво става? — попита тя.

— Явно Лидия е поканила това... хм... този... приятел за вечеря — обяви господин Стрикъм.

— Той е наш *гост* — натърти Лидия. — Това е Коу. Момчето, което се появи снощи.

— Аха — каза госпожа Стрикъм и впи настойчиво присвитите си очи в Коу, който на мига се почувства неудобно.

— Не може ли поне да го поканим на вечеря? — попита Лидия. — Ще донеса още една чиния — тя посочи един от столовете: — Коу, седни тук.

Момичето излезе, а Коу се замисли дали да не се въртне и да не избяга. Очевидно не беше желан гост. Да беше послушал Мрън и Кряк! Опита да се усмихне, но беше убеден, че се е получила просто изкривена гримаса. Господин Стрикъм кимна, сякаш не знаеше как да постъпи. Жена му просто остави подноса внимателно на масата.

— Заповядай, седни — каза бащата на Лидия.

Коу се подчини, седна и отпусна ръце покрай тялото си. Всичко изглеждаше толкова чисто! Стените, подът, покривката... Не смееше да шавне, за да не омърси нещо.

Не след дълго Лидия се появи отново и всички насядаха около масата. Госпожа Стрикъм вдигна капака на друг поднос, в който имаше парче месо. От миризмата устата на Коу отново се изпълни със слюнка. Той преглътна смутено.

— Е, Коу, къде живееш? — попита господин Стрикъм и се зае да реже месото с огромен нож.

— Наблизо.

— С родителите си? — попита господин Стрикъм.

— Не — отвърна Коу. — Живея сам.

Изражението на господин Стрикъм изведнъж стана строго.

— Не ми изглеждаш достатъчно голям — каза той.

Лидия го стрелна с поглед. Сърцето на Коу учести ударите си от паника и мислите му запрепускаха. Ако научеха, че е само на тринайсет, щяха да се обадят на властите.

— На шестнайсет е — каза Лидия.

— Сериозно? — учуди се господин Стрикъм. — Питам просто, защото...

— Да — излъга Коу. — На шестнайсет съм.

— Стига с този разпит, татко — каза Лидия.

Тя сложи пред Коу чиния, препълнена с месо, картофи и зеленчуци, залети със сос, и го покани:

— Започвай.

Той вдигна очи. Госпожа Стрикъм кимна. Стори му се малко бледа.

— Надявам се да ти хареса — рече тя.

Коу взе едно парче и впи зъби в месото. Едва не простена от удоволствие. Никога преди това не беше вкусвал подобно нещо, толкова меко и почти сладко. Отхапа отново, а сосът покапа по ръцете му. Отхапа парче картоф, но едва се съдържа да не го изплюе — беше много горещ. Отвори уста, пое няколко глътки хладен въздух, след което го съдъвка набързо и го глътна. После загреба шепка от нещо зелено и също го натъпка в устата си. Каква чудна комбинация от вкусове! Част от храната падна в чинията, но той начаса я върна

обратно в устата си. Преглътна отново с усилие и облиза гъстия сос от пръстите и китката си.

В следващия миг осъзна, че около масата се е възцарила тишина, и вдигна очи. Тримата членове на семейство Стрикъм го зяпаха с отворени усти, стиснали в ръце вилици и ножове. Коу се изчерви до корените на косата си.

— Не е свикнал с други хора — побърза да поясни Лидия.

— Съжалявам — каза Коу. — Просто е вкусно.

Той взе вилицата и ножа, но не знаеше как да ги държи. Без да го изпуска от поглед, пълен с любопитство, госпожа Стрикъм нарязва внимателно храната си и постави малко парченце в уста.

Вечерята продължи в мълчание. Коу почти не ги поглеждаше и въпреки че се постара да не бърза, скоро омете всичко в чинията си. Без да пита, Лидия му сипа допълнително.

— Явно си гладен, Коу — обади се господин Стрикъм. — Кога се храни за последно?

Коу си спомни ябълките, които му беше дала Лидия, и заяви:

— По-рано днес.

— Между другото, може би ще успея да намеря за теб някаква... помощ — рече господин Стрикъм и остави вилицата и ножа.

Коу повдигна вежди.

— Общината може да се погрижи за децата, които нямат...

— На *шестнайсет* съм — отсече Коу прекалено високо.

— Няма нужда да се държиш грубо — продължи господин Стрикъм. — Просто се опитвам да ти помогна.

— Остави го на мира, татко — намеси се Лидия.

Господин Стрикъм я измери с очи гневно.

— Не ми повишавай тон, госпожице. Не и след снощните ти своеволия.

— Без Коу и враните му щяхме да сме *мъртви* — каза тя. — Просто смятам, че трябва да уважим личното му пространство.

Господин Стрикъм понечи да каже нещо, но накрая пусна вилицата и ножа на масата.

— Права си, Лидия — и се усмихна на Коу. — Извини ме.

— „Врани“ ли каза, милинка? — попита госпожа Стрикъм.

— Да — отвърна Лидия. — Коу има три питомни врани, които се въртят около него. Две от тях нападнаха затворника в уличката снощи.

— Виж ти, колко интересно — отбеляза госпожа Стрикъм, повдигна вежда и се прокашля. — Моля да ме извините, трябва да ида до банята.

Тя се изправи, попи устните си по края с изгладена салфетка и излезе от стаята.

Коу забеляза движение пред прозореца — махащи криле. Отпред кацна Кряк. Сърцето му се сви. Само това му липсваше — тъкмо в момента, когато може би ги беше спечелил на своя страна. Той махна с ръка: „Махай се!“.

От коридора внезапно долетя лай.

— Тихо, Бенджи! — заповяда господин Стрикъм. — Е, Коу, в Блекстоун ли си роден?

Лаят стана истеричен.

— Какво му става? — учуди се Лидия, изправи се и излезе от стаята.

Пак останах сам, помисли си Коу.

След секунда Лидия нададе пронизителен писък.

— Лидия! — извика господин Стрикъм.

Двамата с Коу скочиха на крака едновременно и хукнаха към коридора.

Коу се закова на място и се огледа наоколо. Бенджи се беше скрил под стълбите и лаеше бясно, а Лидия не спираше да пици.

На килима имаше змия. Със сиви люспи, дълга около три метра. Беше се навила, но беше вдигнала заострената си нагоре муцуна над земята. Коу понечи да се хвърли напред, но господин Стрикъм го сграбчи.

— Не, стой настрана! — каза той.

— Остави кучето ми! — пищеше Лидия. — Бенджи!

Змията се стрелна напред. Лаят на Бенджи прерасна в скимтене — зъбите ѝ се впиха в крака му и стиснаха. Кучето взе да ръмжи, да трака с челюсти и да се мята и успя да се отскубне. Змията изсъска, обърна се и се насочи право към Лидия, като не изпускаше и едно нейно движение с нефритенозелените си очи.

Коу изтръгна ръка от хватката на господин Стрикъм. После сграбчи лампата, поставена в коридора, изскубна шнура от контакта и я запрати срещу змията. По пода издрънчаха стъкло и порцелан. Коу грабна друга лампа и я вдигна над главата си. Люспестата твар се

стрелна встрани и се насочи към отворения вентилационен изход в стената. Преди някой да успее да я спре, тя се изхлузи в мрака.

Коу пусна лампата. Кръвта препускаше във вените му.

— Бенджи? — пророни Лидия и приклепна до кучето.

Животното лежеше настрана, отворило широко очи, и дишаше тежко. От двете ужасни следи от зъби на крака му капеше кръв.

Господин Стрикъм хлопна капака на вентилацията на мястото му и затегна винтчетата. В същия миг в коридора дотича и жена му.

— Какво става? — попита тя високо.

Погледът ѝ обходи останките от лампата, Бенджи и Лидия, а накрая и Коу.

— Имаше змия — обясни господин Стрикъм. — Никога не съм виждал подобно нещо. Откъде се е взела?

Госпожа Стрикъм стрелна Коу гневно с поглед, сякаш по някаква причина вината беше негова, след което се приближи до Лидия.

— Ухапа ли го? — попита.

Лидия кимна с мокро от сълзи лице и намести кучето в скута си.

— Едва диша!

Тялото на Бенджи трепереше и се гърчеше, докато внезапно не се отпусна на коленете на Лидия. Големите му очи останаха отворени, но светлината вътре угасна.

— Бенджи! — прошепна Лидия.

Госпожа Стрикъм сложи ръка на гърба на дъщеря си.

— Съжалявам, милинка — каза тя.

— Не! — възпротиви се момичето. — Викнете ветеринаря!

Госпожа Стрикъм прегърна дъщеря си. Кучето все още лежеше безжизнено в скута ѝ.

— Мъртъв е — каза тя и притисна ридаещата си дъщеря към себе си. — Отиде си.

Коу стоеше като истукан, напълно безпомощен.

Господин Стрикъм се беше хванал с една ръка за челото, сякаш не можеше да повярва на случилото се. Накрая посочи вратата и се обърна към Коу.

— Съжалявам, но трябва да останем насаме.

Коу кимна безмълвно, все още в шок. Преди беше виждал водни змии в парка — Мрън казваше, че са деликатес, — но не и змия с

подобни размери, камо ли отровна. Не и в Блекстоун. Той също искаше да утеши Лидия, но господин Стрикъм вече го побутваше към вратата.

— Благодаря за вечерята — изтърси той и взе обувките си. — Ако мога да помогна с нещ...

Вратата хлопна зад него.

Кряк и Мрън чакаха до колата.

Опитахме се да те предупредим, каза Кряк. *видяхме змията, преди да влезе през канала.*

Обаче я пипнахме, подхвърли Мрън. *Виж!*

Той кривна клон и посочи към земята зад колата. Змията лежеше безжизнена, извила покритото си с кръв тяло в осморка.

Твърде късно за Бенджи.

Коу обърна гръб на мъртвото влечуго и на враните и се затътри надолу по пътеката. Умът му работеше трескаво.

Ей, къде тръгна?, изкряка Мрън обидено.

Змията беше влязла през канала. Явно някой я беше пуснал там. Внезапно чу нечии бързо заглъхващи стъпки и изскочи на пътя с разтуптяно сърце. След миг очите му привикнаха към тъмнината и той различи в далечината силует, който се отдалечаваше от къщата на Лидия на бегом по тротоара. Висока, мрачна фигура. Сърцето му замръзна.

Млада жена с черна коса.

Избягалата затворничка.

СЕДМА ГЛАВА

Утринните лъчи на слънцето между клоните завариха Коу схванат, но напълно буден. Кожата му беше изпръхнала на студения въздух.

Беше прекарал нощта на дървото срещу дома на семейство Стрикъм въпреки опитите на Кряк и Мрън да го убедят да се приберат в гнездото. Не беше мигнал и за миг. Ами ако жената се върнеше? Или Хрущяла и противното дребно човече? Коу си припомни пълната липса на страх у Хрущяла в уличката. Бяха се отървали от отровната змия — Мрън и Кряк бяха захвърлили тялото ѝ в една затънтена цветна леха в парка. Станалото обаче не можеше да е съвпадение — явно я бяха пуснали затворниците. Очевидно искаха да си отмъстят на директор Стрикъм.

Е, искрено се радвам, че прекарахме цялата нощ тук, обади се Мрън. Сега може ли да се приберем да поспим?

Кряк се беше сгушил малко по-надолу по клона.

Хайде да се връщаме в гнездото.

— След малко — каза Коу и протегна ръце.

Нали не мислиш да оставаш тук цял ден?, удиви се Кряк.

Вранът може би имаше право — затворниците надали щяха да нападнат посред бял ден.

— Е, добре — промърмори Коу накрая. — Хайде.

Той тъкмо стигна върха на оградата на парка, когато завесите в стаята на Лидия се отвориха. Тя застана на прозореца по пижама и се втренчи право в него. Посивялото ѝ лице издаваше, че вероятно също не беше спала кой знае колко. Очите ѝ бяха зачервени, сякаш беше плакала.

Тя изрече безмълвно „Чакай там!“ и спусна завесите.

— Промяна в плана — рече Коу на враните.

Няколко минути по-късно Лидия излезе от къщата, облечена в дънки, маратонки, зелена блуза и бяло пухено елече. Коу се спусна от стената.

— Съжалявам за Бенджи — каза той.

За миг лицето ѝ помръкна, но тя потисна сълзите си.

— Вината не е твоя — каза му тя тихо. — Просто не разбирам.

Откъде се взе тази змия?

— Снощи видях нещо — каза Коу.

Не искаше да плаши Лидия, но не можеше да го премълчи.

— Точно след като си тръгнах. Мисля, че беше един от затворниците — жената. Отдалечаваше се на бегот от къщата.

— Тук? — озадачи се Лидия. — Защо не ни каза?

— Н-не исках да ви притеснявам — отвърна Коу. — Баща ти тъкмо ми беше казал да си вървя.

Лидия стисна устни.

— Смяташ, че има нещо общо със змията? — попита тя.

— Може би — отговори Коу. — Никога не съм виждал подобна змия в Блекстоун.

— А аз — да, но в зоопарка — рече Лидия. — Мама реши, че е избягала оттам.

Тя се обърна към къщата.

— Страх ме е. Татко е получавал заплахи и преди, но нищо от този род.

На Коу му се искаше да я успокои, но не знаеше как. Затова просто смени темата.

— Трябва да идем в библиотеката — рече той. — Може госпожица Уолъс да е открила нещо за паяка.

— Добра идея — каза Лидия. — Може дори да помогне на татко в издирването на затворниците.

Чакай малко, обади се Кряк от върха на оградата. Нали не възнамеряваш да се мотаеш наоколо с нея? Тя е опасна! И тя, и баща ѝ.

Крякането му накара Лидия да вдигне очи.

— Не ги бях забелязала горе — каза тя. — Здравейте, врани!

Кряк е прав, добави и Мрън и хвърли неодобрителен поглед на Лидия. Аз гласувам да се приберем в гнездото и да се спотайваме, докато това се размине.

В гърдите на Коу се надигна гняв, но той отговори спокойно:

— Отивам с нея — каза той. — Точка по въпроса.

Лидия хвърли един поглед на враните.

— Не ме харесват, нали? — попита.

— Не е затова — отвърна Коу. — Просто се тревожат за мен.

Говоря сериозно, каза Мрън. От тази история с паяка няма да излезе нищо добро. Не може ли просто да я забравиш?

Коу се въртна към птицата.

— Слушай, Мрън, има ли нещо, което премълчаваш? Ако е така, по-добре изплюй камъчето.

Мрън завъртя глава.

Знам само, че вчера Милки проговори, каза той. И че това не се е случвало никога. Може да не е с всичкия си, но думите му не ми се поправиха.

Лидия ги гледаше объркано.

— „Мрън“? Така ли се казва? — попита тя.

Коу си пое дълбоко въздух.

— Мисля, че онзи затворник е свързан някак с родителите ми — каза той равно на враните. — Надявам се не очаквате да прекарам целия си живот на дървото, потънал в забрава за тях?

Както никога, враните замълчаха.

Мрън тръсна клюн.

Постъпи, както сметнеш за добре, сопна се той.

С годините Коу беше свикнал с настроенията му. Старият вран беше троснат, но това тук беше различно. Изглеждаше почти наранен.

Ами, много жалко. Коу не се нуждаеше от бавачка.

— Хайде — каза той на Лидия. — Да вървим!

Бяха прекосили парка наполовина, когато Коу осъзна, че враните не са ги последвали. Погледна назад. Мрън и Кряк ги наблюдаваха, но не бяха помръднали от местата си.

Тогава му просветна. „Ревнуват от Лидия. Дразнят се, че веднъж в живота си не разчитам на тях.“

— Всичко наред ли е? — попита Лидия.

— Няма проблем — каза Коу с хлад в гласа, след което обърна гръб на враните си и продължи напред. Крайно време беше да им се опълчи и да започне сам да взема решения.

Между парка и града имаше няколко маршрута. Коу по принцип се качваше на покривите и следваше задните улички или релсите, но днес двамата поеха по главната улица, на която имаше складове и автосервизи. Известно време той мълча, ядосан от препирнята с

враните; чудеше се дали не трябваше да каже нещата по друг начин. Но когато приближиха очертанятията на града и по улицата изникнаха високи сгради и магазини, Лидия наруши мълчанието.

— Когато ми каза, че говориш с враните, не разбрах какво имаш предвид — каза тя. — Обаче ти *наистина* общуваш с тях, нали? И разбираш какво ти казват.

— Да — отвърна Коу. — Още откак...

Понечи да каже: „Още откакто едно ято врани ме отнесе далеч от семейството ми“, но не знаеше как би го приела Лидия.

— Можеш да споделиш — каза тя и сложи ръка върху неговата.

Коу сдържа порива да се дръпне.

— Не съм го казвал на никого.

— Кажи на мен — отвърна тя. — Моля те. Трябва да се разсея от мислите за Бенджи.

Той я погледна, за да се увери, че не се усмихва. Лидия посрещна погледа му с искрено, честно лице. Коу спря и си пое дълбоко въздух. Наистина ли беше готов да сподели това? Сега?

— Винаги са се грижили за мен — рече той бавно. — Не си спомням кой знае какво преди тях.

— Но все пак помниш нещо? — попита тя.

Коу прехапа устни. Вече беше споделил с нея повече тайни, отколкото беше доверявал на когото и да било другите... Защо не и това?

— Сънят, който сънувам... — започна той. — Мисля, че в него има истина.

Очакваше да се почувства глупаво, когато го изрече на глас, но когато разказва за враните, които го бяха подели пред отворения прозорец, и за родителите, които го бяха изоставили, тя заслуша внимателно.

Преди да се усети, Коу се увлече, взе да й разказва за първите дни, когато едва се побираше в гнездото, за различните врани, които бяха минали през живота му, как постепенно беше откривал все повече от Блекстоун.

Признанията за това колко трудно му е било и колко самотен е бил, се сипеха, а в гърдите му се надигна старо, познато чувство. Гняв към родителите му, заради които всичко беше толкова трудно. Защо не го бяха задържали при себе си и не го бяха дарили с любов, както

правеха истинските майки и бащи? Беше видял как госпожа Стрикъм прегърна Лидия, преди Бенджи да издъхне, беше чул отчаянието в гласа на баща ѝ по време на схватката в тясната уличка, когато беше решил, че тя е в опасност. Защо неговите родители бяха постъпили по този начин? Всички мигове, в които беше гладувал, или беше паднал от клоните, когато беше треперил в студените зимни нощи... Къде бяха те?

— Ей, Коу, добре ли си? — попита Лидия.

Той осъзна, че е стиснал ръце в юмруци. Изминаха няколко секунди, преди гневът му да се разсее.

— Да — отвърна той. — Извинявай.

Усети, че тя пъха ръка в неговата и я стисна лекичко.

— Разбирам — рече тя. — Добре дошъл си вкъщи, по всяко време.

Коу се усмихна.

— Не съм сигурен, че вашите са на същото мнение.

Лидия обаче беше приковала очи в нещо зад него. Будка за вестници.

— Виж!

Тя се приближи до будката, взе един вестник, плати на човека вътре и се върна забързано. Разтвори вестника, така че и Коу да вижда.

Думите не означаваха нищо за него, с изключение на тази най-отгоре на страницата: БЛЕКСТОУН, която беше същата като тази над входа на парка. Снимките обаче казваха достатъчно: лицата на тримата избягали затворници. Лидия посочи този с татуировката.

— Казва се Кларънс Трап, известен още и като „Хрущяла“ — обясни тя. — Жената е Елинор Кройс, а дребосъкът се казва Ърнест Веч — очите ѝ зашариха по дребните букви. — Пише, че и тримата са влезли в затвора през Мрачното лято за престъпления, сред които убийство, обир и отвлечане. Излежавали са доживотни присъди без право на помилване. Предполагам, че затова са били под най-строг охранителен режим.

— Какво е „Мрачното лято“? — попита Коу.

Лидия го изглежда, сякаш току-що беше попитал къде се намира небето.

— Определено си живял доста усамотено — каза тя. — Мрачното лято е вълната от престъпления преди няколко години.

Хиляди нападения и необясними убийства из целия град. Глутници диви зверове по улиците. Доста откачена история. Изглежда, Блекстоун е бил доста приятно място преди това — поне така твърди татко. Казва, че градът така и не се възстановил.

Коу се замисли над чутото и сърцето му ускори ударите си.

— Преди колко години?

Лидия смръщи вежди.

— Може би... седем или осем?

— Осем години! — възкликна той. — Точно когато нашите ме отпратиха.

Мрачното лято, родителите му, избягалите затворници. Паякът.

— Наистина? — рече Лидия. — Мислиш ли, че е съвпадение?

Коу не отговори, а ускори крачка и се наложи Лидия да подтичва, за да не изостане. Обзе го чувството, че нишките на мистерията постепенно се нареждаха, създавайки мрежа, в която беше оплетен всеки миг от живота му.

А в средата на мрежата дебнеше паяк.

Пейките пред библиотеката бяха празни.

— Странно — учуди се Лидия. — Обикновено в събота сутрин тук има много хора.

Изкачиха се по стълбите и Коу забеляза табела, окачена на вратата. Лидия спря.

— О, затворено е!

— Не би трябвало — обади се той. — Госпожица Уолъс ни каза да дойдем днес.

— Така пише на табелата. Какво да правим сега? — попита Лидия.

— Да проверим отзад — предложи Коу. — Обикновено оставя книги за мен там.

Заобиколиха библиотеката и в стомаха на Коу се надигна тревожно, неприятно усещане.

Колата на госпожица Уолъс беше паркирана на обичайното си място. Знаеше, че малкото синьо возило е нейно, защото я беше виждал да пристига с него в дните, когато подраняваше, воден от мисълта за чашата горещ шоколад.

Гърдите му се стегнаха от ужас. Щом стигнаха аварийната стълба, той забеляза някаква рисунка със спрей на стената.

Лидия се сепна и закри уста с ръка.

Внезапно Коу го втресе.

— Не — промърмори той. — Само не... не и госпожица Уолъс.

Беше паяк, прясно изрисуван — боята все още лъщеше. Точно като онзи от съня му.

Коу се озова със скок в подножието на стълбата до страничния вход и натисна дръжката. Не беше заключено. Той сложи пръст на устните си и пристъпи вътре.

Зад прага цареше абсолютна тишина. Лампата в кабинета на госпожица Уолъс светеше, а вратата зееше отворена. Коу надникна. Никой.

— Дали да не повикаме полиция? — прошепна Лидия.

— Още не — отговори Коу.

Осветлението в библиотеката беше изключено, но във въздуха се носеше странна миризма. Напомняше на Коу парка след проливен дъжд. Влажен мирис на почва, като опадали листа.

Заобиколи полиците в дъното на помещението. Там! Госпожица Уолъс. Заля го вълна на облекчение. Тя седеше на бюрото си, в профил към него, с увесени на врата очила.

— Госпожице Уолъс! — рече той и се приближи.

Тя не помръдна.

— Госпожице Уолъс? — повтори той по-тихо.

Застана пред бюрото и гърлото му се стегна от ужас. Зад него Лидия простена едва чуто. Госпожица Уолъс седеше изправена и го гледаше с широко отворени, нефокусирани очи. Около устата ѝ имаше нещо странно. Светли, сребристи нишки покриваха устните и носа ѝ като маска. Коприна от паяк. Кървави струйки бяха покапали от лицето по кремавата ѝ блуза, създавайки зловеща плетеница в тъмночервени нюанси.

На Коу му се зави свят и помещението като че се залюля. Сякаш част от кошмара се беше просмукал в действителността.

Гласът на Лидия му помогна да се окопити.

— Тя... мъртва ли е? — попита момичето.

Коу застана до госпожица Уолъс. Странното ѝ, безжизнено изражение напомняше манекен в магазин. С мъка погледна в очите ѝ, доскоро толкова мили. Опипа китката ѝ, за да е сигурен. Нямаше пулс. Кожата ѝ беше студена, подобна на восък.

— Защо? — попита той. — Госпожица Уолъс не би сторила зло никому. Тя помагаше на хората.

Свлече се до тялото. От пода забеляза, че едната ѝ ръка е стисната в плътен юмрук, в който прозираше нещо бяло.

— Тук има нещо — каза той. — Явно го е държала, когато... — беше твърде ужасно да го изрече.

Лидия заобиколи бюрото, но остана настрана, сякаш се страхуваше да се доближи до тялото. Коу разтвори внимателно пръстите на госпожица Уолъс и измежду тях изпадна топче хартия. Отвори го: рисунката на паяка, която беше сътворила Лидия. Пулсът му се ускори, а устата му пресъхна. Под рисунката беше написана една-единствена дума. Той вдигна очи към Лидия.

— Квакер — прочете тя. — Какво значи това?

— Не знам — прошепна Коу.

Очите му се върнаха на маската от бели нишки през лицето на госпожица Уолъс. При мисълта как ли се е мъчила да си поеме дъх, му призля.

— Ще извикам полиция — обяви Лидия, отиде до бюрото, взе слушалката и повдигна вежди. — Няма сигнал.

В застоялия въздух проехтя гръмък смях. Коу се завъртя. На балкона над тях стоеше едрият затворник — Хрущяла. Беше сменил затворническата униформа с кървавочервена фланелка и дънки. Голото му теме лъщеше на светлината от прозореца и Коу можеше да различи дебелите черепни кости под кожата. Татуировката му се простираше от ухо до ухо и този път той му се стори още по-приличен на някакъв зловец клоун.

— Ти! — възкликна Коу.

— Реши да се включиш в забавата, а, малкият? — излая затворникът.

Внезапно Лидия стисна Коу за ръката и посочи.

— Виж!

В дъното на залата се беше появила чернокосата жена. Беше облечена в черна рокля от шията до пръстите на краката, а косата ѝ беше вързана на дебела опашка, която опасваше врата ѝ подобно на черен шал и се спускаше покрай рамото ѝ. В ръка държеше дълга сребърна шевна игла.

— Не се тревожете, деца — рече тя. — Не я мъчих.

Гневът на Коу почти надви страха му. Двамата с Лидия се втурнаха към кабинета на госпожица Уолъс, но на пътя им се изпречи недъгава фигура. Беше облечена в бежов шлифер, поне два номера по-голям.

— Шмугъл на вашите услуги — обяви мъжът и облиза грозно устни. — Мисля, че вече сте се срещнали с моите сътрудници, Хрущяла и Мамба.

Коу хвърли един поглед към главния вход и сърцето му се сви: през дръжките беше праметната дебела верига, заключена с катинар.

Бяха в капан.

ОСМА ГЛАВА

— Няма къде да избягате, дечица — рече Мамба.

— Защо я убихте? — извика Коу и посочи скованото тяло на госпожица Уолъс. — Не е направила нищо никому!

— Наложих се — отговори Хрущяла и се ухили широко. — Не че ни беше неприятно... — огледа останалите. — Да приключваме с това, а?

Дребосъкът се изкиска и щракна с пръсти.

Коу чу странно цвъртене, след което нещо изпадна от ръкава на шлифера на Шмугъл и се стрелна по пода. Хлебарка.

Лидия отстъпи и се бутна в него.

— Гнусно!

— След тази идват още — подметка Шмугъл.

Той затвори очи, сякаш се молеше. В следващия момент и от двата му ръкава рукна отблъскваща река от черни, лъскави насекоми с пъргави крачета. Стотици хлебарки, които пълзяха надолу по дрехите му и плъпваха по пода.

Коу отстъпи назад ужасено. Насекомите заизлизаха и от крачолите на Шмугъл, като се катереха едно връз друго в несекващ поток.

— Коу? — прошепна Лидия с паника в гласа.

— Не е възможно — промърмори той. Откъде идваха насекомите?

Хлебарките се насочиха право към тях. Лидия се разпищя. Коу я стисна за ръка и я дръпна към една врата встрани. Гадините завиха след тях в шумоляща, цвъртяща маса.

Почти бяха стигнали вратата, когато Лидия изпищя:

— Коу, спри!

Той се закова на място. Преди тя да го дръпне назад, успя да различи движение в коридора зад вратата. Кучета с тела, напращели от мускули под късата козина, с жълти очи, които светеха над озъбените

им муцуни. В гърдите им се надигна гърлено ръмжене, а от сгърчените им черни бърни, разкриващи остри зъби, потече слюнка.

Хлебарките ги приближиха. Коу скочи върху една маса и издърпа Лидия до себе си. Тя го стисна здраво за ръката. В очите ѝ се четеше ужас.

— Хлебарките могат да се катерят, не знаеш ли? — каза тя.

Черната лъскава маса от насекоми покри краката на масата и изпълзя над ръба. Коу замахна с крак и първата вълна се пръсна по пода. След нея обаче заприиха нови и нови гадини, от всички страни. Лидия скочи и се приземи с хрущене посред гъмжилото. Коу я последва. Щом краката му потънаха сред изпомачканите телца, хлебарките мигом запълзяха по стъпалата и пищялите му в гъделичкаща, дращеца маса.

Коу заскача към края на шаващата гмеж, като с всяка крачка мачкаше нови и нови гадини. Лидия изпищя отново, след което нещо го блъсна отстрани и той падна. Усети нечий отблъскващ дъх — беше едно от кучетата. То сложи предни лапи на раменете му и му изкара въздуха с тежестта си. Звярът заръмжа и затрака с челюсти на сантиметри от лицето му. Коу беше убеден, че той всеки момент ще впие зъбите си в меката плът на бузата му. Усети, че хлебарките се разбягаха около него, сякаш дори и те се уплашиха.

— На твое място не бих мърдал — каза Хрущяла.

Коу извърна глава от зъбите и видя, че Лидия също беше прикована към земята. Третото куче беше седнало послушно до Хрущяла и го ближеше по ръката.

— Кучетата ми ще ти разпорят гърлото, сякаш е захарен памук.

Кучето над него снижи муцуна и изръмжа. Коу застина и стисна клепачи. Усещаше жаждата за кръв на песа. Той мечтаеше единствено да го разкъса на парчета, но нещо го възпираше.

Внезапно долетя гласът на жената.

— Този път враните ги няма, за да ти помогнат — каза тя.

Коу отвори очи. Мамба беше застанала до Лидия и я оглеждаше като интересен експонат. Гърдите на момичето се повдигаха и спадаха бързо, а лицето ѝ беше изкривено в погнуса. Една змия — същата като онази, която беше убила Бенджи — се беше навила около ръката на Мамба. Влечугото беше опряло глава и шия на китката ѝ и жената я

галеше по люспите с върховете на дългите си, черни нокти. Змията подаваше език и потръпваше възбудено.

— Вижте какво им сторихте! — изписка Шмугъл.

Беше приклепнал до купчинка смазани хлебарки, вземаше ги в шепи и оставяше смачканите им телца да се изсипят между пръстите му. По лицето му се стичаха сълзи. Останалите хлебарки бяха изчезнали също толкова бързо, колкото се бяха появили.

Кои бяха тези хора?

Прегърбеното човече стрелна Коу и Лидия с просълзени, гневни очи.

— Искам да ги убия! — изръмжа той. — Ще пусна мъничетата си да пропълзят в устите им и да ги изядат отвътре!

Той се затътри към тях, но третото куче застана на пътя му и изръмжа, свило уши назад.

— Не сега — каза Хрущяла. — Не забравяй за какво сме тук.

„Явно не за да ни убият — въпреки страха си, Коу се опита да мисли трезво. — Ако това беше планът им, вече щяхме да сме мъртви.“

Внезапно кучето на гърдите му вдигна глава и наостри уши. Останалите направиха същото.

След секунда се чува сирени. В сърцето на Коу се появи слаба надежда.

— Ченгета! — изсъска Мамба. — Как са разбрали?

Хрущяла завъртя дебелия си глава към трупа на госпожица Уолъс.

— Сигурно е натиснала алармения бутон, преди да умре — изсумтя той.

Колите спряха отпред със свирещи гуми, а синьо-червените отблясъци на светлините им просветнаха през замъглените стъкла.

— Помощ! — изписка Лидия. — Помогнете ни!

— Какво ще правим? — попита Шмугъл, докато стрелкаше с очи помещението.

Вратите на библиотеката се разтресоха и веригата издрънча.

— Тръгваме — обяви Хрущяла спокойно. Очите му се спряха върху Лидия. — Вземете момичето.

Мамба и Шмугъл се спуснаха напред, а кучето се махна от гърдите на Коу. Той се претърколи точно когато Шмугъл вдигна Лидия

от земята и я праметна през рамо. Момичето се разпищя и взе да рита, а плитките на червената ѝ коса се разплетоха. Коу се хвърли към нея, но в бузата му се вряза могъщ юмрук и той залитна назад към бюрото на госпожица Уолъс замаян. Пред него застана Мамба; не я беше видял да мърда, камо ли да посяга да го удари. Успя да разгледа лицето ѝ отблизо: високи скули, почти черни устни. Очи, които блестяха като скъпоценни камъни. Мамба се въртна рязко и тръгна след останалите.

Хрущяла бръкна в джоба си и извади нещо с размерите на ябълка. Натисна копчето отгоре и хвърли сферата в средата на помещението. Отвътре блъвна дим и взе да се разстила над пода.

— Пуснете ме! — извика Лидия.

Коу огледа бюрото на госпожица Уолъс и очите му се спряха на преспанието. Грабна го, прицели се и го запрати през залата. Тежкия предмет фрасна Шмугъл по главата с болезнен трясък. Човечето се стовари на колене и изпусна Лидия, която побърза да се отдалечи. Мамба се спусна към Шмугъл, но след миг димът ги погълна.

— Малка проклетница! — изръмжа Шмугъл. — Къде изчезна?

— Зарежи я! — чу се гласът на Хрущяла. — Не бива да ни сгащят!

Коу чу трясък и през една пролука в димната завеса видя входната врата да се отваря. Един полицаи приклезна на коляно и вътре стана светло. Лъчите на фенерите пронизаха дима и помещението екна от викове.

— Полиция!

— Не мърдайте!

Коу застина до тялото на госпожица Уолъс. Забеляза сянката на Лидия да се движи между полиците на десет метра от него.

Един фенер го заслепи.

— Да ти виждам ръцете! — извика полицаят.

Коу се приведе и потъна в кълбата дим. Чу се изстрел и от полицата зад него се пръснаха трески. Още два куршума изсвистяха покрай него и се забиха в стената.

— Недейте! — викна Лидия.

Когато стигна до нея, Коу вече не виждаше почти нищо. Той си пое дълбоко дъх в киселия дим и се закашля, а дробовете му взеха да парят.

— Хайде! — каза и я дръпна към вратата, през която се бяха появили кучетата.

Във въздуха над главите им засвистяха още куршуми.

— Прекратете огъня! — чу се глас. — Може да има заложници!

Изстрелите секнаха, а Коу повлече Лидия по коридора. Минаха покрай няколко врати и стигнаха до стълбище, което водеше надолу. Коу заслиза, вземайки по три стъпала наведнъж, докато Лидия се препъваше след него. Долу той блъсна една врата с нарисуван мъж на нея и се озова в тоалетната. Над мивките на височината на главите им имаше прозорци.

— Коу, чакай! — призова го Лидия. — Полицията е на наша страна!

— Не е вярно! — отсече Коу, покатери се покрай една от мивките и завъртя дръжката на прозореца.

Стъклото обаче не помръдна. Той го блъсна с длан.

— Просто ще обясним какво се случи! Ще ни повярват! — продължи Лидия. Не го беше последвала на мивката.

— Помогни ми! — рече Коу и отново блъсна прозореца. Стъклото се открегна леко.

Лидия се обърна към вратата.

— Коу, ако избягаме, ще решат, че сме виновни!

Той вдигна ръка и отново удари прозореца. Пролуката стана около петдесет сантиметра, а от касата се посипаха люспи изсъхнала боя. Коу ѝ подаде ръка.

— Моля те, Лидия — каза. — Не разбираш. Ако ме хванат, никога няма да се измъкна. Ще ме пратят в сиропиталище.

Тя го измери с очи, осъзна, че говори истината, и омекна.

Коу я улови за ръка и ѝ помогна да се качи.

— След теб — каза той.

Отвън долетяха объркани гласове.

— Претърсете всички помещения!

— Бъдете внимателни, може да са въоръжени!

— Тук е чисто!

Щом Лидия се промуши през отвора, Коу се изкатери след нея. Вратата на тоалетната се отвори с трясък и той издърпа тялото си на чакъла отвън. Без да се обръщат, двамата побягнаха през паркинга, покрай колата на госпожица Уолъс.

— Ей, вие! — чу се вик. — Спрете!

Двигателят на една полицейска кола изрева и тя се изпречи на пътя им. Отвътре изскочиха двама полицаи. Единият посегна към оръжието си, но преди да го извади от кобура, Кряк се спусна върху ръката му. Полицаят отскочи с изненадан вик, а Мрън събори шапката от главата му. Лидия изтича покрай него, устремена към уличката отзад. Другият полицай разпери широко ръце, за да хване Коу, и се наведе напред.

— Никъде няма да ходиш, малкият! — каза той.

Коу се спусна с всички сили към него и за секунда го обзе странно усещане за безтегловност, сякаш се беше превърнал във врана. Скочи нависоко, стъпи на рамото на полицая и светът се преобърна, когато направи салто напред.

Падна по гръб на капака на колата и се плъзна от другата страна. Полицаят се обърна удивен, а Коу препусна след Лидия с развети пешове на палтото.

След миг тежките стъпки на полицаите започнаха да ги настигат.

На земята пред тях се хранеше огромно ято гълъби. Коу се вряза право в тях, а птиците запляскаха с криле в паника и се вдигнаха във въздуха. Той се обърна: полицаите с мъка си пробиваха път през облака от пера.

Над двамата се извиха два тъмни силуета — Мрън и Кряк.

— Накъде? — попита Лидия.

Кряк и Мрън полетяха напред и свиха вляво.

— Следвай враните! — посочи Коу.

Поеха по кривите улички в западната част на Блекстоун покрай реката. Враните винаги бяха точно пред тях.

Спряха да тичат едва когато се озоваха до разклона с един от главните пътища на север. От време на време наблизко профучаваха сирени, но полицаите бяха изгубили дирите им. Коу беше останал без дъх, а Лидия се преви на две.

— Скокът ти беше... забележителен — подметка тя. — Да не си работил в цирка?

Коу поклати глава. Сам не разбираше как го беше направил. Просто... беше станало.

Мрън се приземи на земята в краката им, а Кряк кацна на тентата над кафенето отсреща.

— Появихте се — рече Коу.

Аз не исках, рече Мрън и вирна клюн наперено, но Кряк ме убеди. За твой късмет.

— Кажим им, че им благодарим — обади се Лидия.

Кажим ѝ, че не ни трябва нейното „благодаря“, заяви Мрън. Коу, не виждаш ли, че тя е опасна?

— Какво казва? — попита Лидия.

— „Няма защо“ — излъга Коу.

Достатъчно, Коу, пресече го Мрън. Тази улица стига до парка. Време е да се сбогуваме.

— Трябва да идем при татко — каза Лидия. — Той ще измисли какво да правим.

Категорично не, рече Мрън. Не я слушай.

— Не мога — каза Коу. — Няма да ме разбере.

Лидия духна кичура коса пред очите си.

— Значи трябва да го накараме да разбере — каза тя. — Той не е полицай. Не е срещу теб. И ми е баща!

Не можеш да му се довериш, каза Мрън.

Лидия изглежда враната с досада, сякаш беше разбрала крякането ѝ.

— Татко не се интересува от теб, Коу — каза тя. — Искане да залови затворниците.

Коу осъзнаваше, че господин Стрикъм не беше лош човек, но не беше и негов приятел.

— Не разбираш ли? — настоя Лидия. — Нуждаем се от хора на наша страна. Няма нужда да се изправяме срещу това сами.

Ти не си сам, обади се Мрън. Имаш нас.

Коу поклати глава и се загледа във враната.

— Вярно е, Мрън — каза той. — Спасихте ни. Тук обаче се случва нещо голямо. Госпожица Уолъс е мъртва. И паякът от моя сън има някаква връзка с това. Беше нарисуван на стената, а и... устата ѝ беше запечатана с паяжина — в гърлото му заседна буца. — Кой знае колко се е уплашила — смотолели той.

Мрън наклони глава и погледна нагоре. Коу проследи погледа му и едва сега видя Милки, кацнеш на ръба на една сателитна антена.

— Кога дойде? — попита Коу.

Наблюдава ни от самото начало, отговори Мрън.

Милки забърбори тихо. Коу не го беше чувал да прави така.

Кряк долетя и кацна на рамото на Коу.

Видя ли как подредих полицая?, попита той. *Фрас!*

— Видях — отвърна Коу и се усмихна глуповато. — Съжалявам за думите си по-рано. Не съм достоен за помощта ви.

Излязоха на главната улица и Коу забеляза един гълъб, кацнал на близката улична лампа.

— Гълъбите също помогнаха — каза той и се вгледа в немигащите очи на птицата над тях. — Нали?

Чиста случайност, рече Кряк, нададе няколко дрезгави кряска и гълъбът излетя.

Докато бързаха към дома на Лидия, Коу се отнесе в мислите си. Щом адреналинът от гонитбата спадна, сърцето му натеза.

— Не си виновен ти — каза му Лидия, сякаш се беше досетила какво мисли.

Двамата се оглеждаха и за най-дребния знак за полицейско присъствие, забързани по пустата странична улица. Враните летяха напред към кръстовищата и изкряхваха два пъти, ако пътят беше чист, и един — ако не беше. За всеки случай Коу и Лидия често се привеждаха зад паркиралите коли.

— Ако не бях аз, все още щеше да е жива — каза Коу. — Още първия път, когато отидохме до библиотеката, имах усещането, че някой ни следи. Явно са били затворниците. Може би ако не я бях помолил за помощ...

В дъното на съзнанието му обаче се спотайваше и друг въпрос. Кой или какво беше „Квакер“? И защо думата имаше толкова голямо значение, че госпожица Уолъс я бе задържала в ръката си дори и в смъртта си?

Лидия го хвана за ръката. Той вдигна очи и видя умолителния ѝ поглед.

— Коу, тримата затворници убиха госпожица Уолъс, не ти. Когато полицията ги залови, баща ми ще ги затвори и ще се постарее никога повече да не излязат на свобода. Разбираш ли?

Коу беше благодарен за думите ѝ, макар че не можеше да им повярва напълно. Внезапно в гърдите му се надигна изгарящ, свиреп

пристъп на гняв. Тези убийци заслужаваха далеч по-лошо от килия в затвора. Далеч по-лошо.

След още няколко завоя в края на улицата се появи оградата на парка, а не след дълго съзряха и дома на семейство Стрикъм.

— Сигурна ли си? — попита Коу във внезапен пристъп на предпазливост. — Все пак вашите не ме харесват кой знае колко...

— Не е вярно — отвърна Лидия. — Просто ти си... различен.

Очарователно, каза Мрън, прелитайки над главите им. *Ще чакаме тук.*

Трите врани кацнаха в клоните на бука. Милки избра клон високо от другите и сякаш не изпускаше Коу от замъглените си очи. Следобед беше застудяло и по небето се бяха събрали сиви облаци.

Госпожа Стрикъм изскочи на вратата, преди да преполовят алеята до къщата.

— Къде беше, млада госпожице? — попита тя.

— Мамо, трябва да говорим с татко — каза Лидия.

— Баща ти говори по телефона — рече госпожа Стрикъм. — И какво търси това момче тук отново?

Очите ѝ се впериха в нещо зад Коу и тя пребледня. Той се обърна и осъзна, че гледа враните.

— Вътре! — нареди госпожа Стрикъм.

Лидия се качи по стълбите.

Коу понечи да я последва, но майка ѝ отсече:

— Само ти, Лидия.

Лидия спря на място.

— Той ми е приятел. Няма да вляза без него.

Коу се изпълни с гордост. Никой не го беше наричал „приятел“ през живота му.

Госпожа Стрикъм отвори уста, но се поколеба, сякаш не знаеше какво точно да каже. Изражението ѝ се промени и внезапно тя доби по-скоро тъжен, отколкото ядосан вид.

Господин Стрикъм се появи зад гърба ѝ, долепил телефона до ухото си.

— Благодаря ти, Джон — каза той. — Дръж ме в течение.

Затвори с уморено изражение, но при вида на дъщеря му лицето му светна.

— Лидия... Слава богу, че си добре.

Той стрелна Коу притеснено с очи, след което погледна жена си.
— Инспектор Стаг спомена, че в библиотеката е имало...
инцидент. И комисарят явно проявява жив интерес към случилото се.
— Знам — обади се Лидия. — Ние бяхме там.
Господин Стрикъм зяпна срещу дъщеря си.
— Били сте къде? — кресна той.
Коу пристъпи напред и се опита да си придаде смело излъчване.
— Видяхме убийците, сър. Бяха избягалите затворници.
— Тони! — проплака госпожа Стрикъм. — Това момче...
— Нека влезе — каза господин Стрикъм. — Двамата явно ще
трябва да обясните какво става.

Коу забеляза, че върху вентилационния отвор в коридора е
закована дъска.

Господин Стрикъм промърмори нещо на жена си, след което се
обърна към Коу.

— Би ли изчакал в гостната, докато поговоря с Лидия насаме? —
попита той.

Коу кимна и господин Стрикъм го отведе в просторна стая,
обзаведена с меки дивани и камина със запален огън. Двойна врата
водеше до балкон с парапети от ковано желязо над градината в задния
двор, а отвъд нея се издигаше масивната сграда на затвора. Господин
Стрикъм посочи единия диван, пусна телевизора, а госпожа Стрикъм
се появи с чаша вода. Тя я подаде на Коу, без да отрони и дума, и
излезе. Господин Стрикъм забърника дистанционното и звукът на
телевизора се усили. Някаква жена обсъждаше цените на горивото.

— Трябва ми само минута — обяви господин Стрикъм, излезе и
затвори вратата след себе си.

Коу отпи от водата и се опита да подреди мислите си. Какво
търсеха затворниците в библиотеката? Явно не целяха да ги убият, това
беше сигурно. Но участието на госпожица Уолъс показваше на какво са
способни. Каква беше връзката им с паяка?

А и този „Квакер“?

Жената на екрана докосна ухото си и получи лист хартия от
някой зад кадър.

— Току-що научихме — заговори тя, — че полицията съобщава
за съмнителна смърт в Блекстоунската библиотека. Жертвата е била
идентифицирана като госпожица Джоузефин Уолъс, главен

библиотекар за последното десетилетие. В момента от полицията все още търсят мотивите, но всеки, който има информация, трябва да се свърже с...

По прозореца се почука и Коу вдигна очи. Кряк и Мрън бяха кацнали на парапета на балкона отвън.

Той отиде бързо до остъклените врати. Бяха заключени, а ключалката беше празна. Коу доближи уста до малкия ѝ отвор и попита:

— Какво има?

Милки се тревожи за теб, каза Кряк. Не им вярва.

— На кого? На семейство Стрикъм? — попита Коу. — Така ли каза?

Горе-долу, отвърна Кряк.

— Горе-долу? — повтори Коу и завъртя очи. — Вижте, знам, че не харесвате Лидия, но тя е на моя страна. Баща ѝ също, струва ми се.

Наистина?, обади се Мрън. В такъв случай защо те заключи?

Кръвта на Коу се смръзна.

— Не... не е вярно.

Ами, опитай да излезеш тогава, подкани го Мрън.

Той се дръпна от прозореца, заобиколи дивана и сложи пръсти на дръжката на вратата. Натисна, но тя не помръдна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Коу натисна по-силно, за да е сигурен. По кожата му пробягаха тръпки. Погледна отново враните; Мрън наклони глава, сякаш казваше: „Видя ли?“

Коу долепи ухо до вратата. Заради звука от телевизора не чуваше всичко.

— ... най-добре е... — долови гласа на господин Стрикъм.

Гласът на Лидия беше по-силен.

— Коу няма нищо общо с това, честна дума!

Намеси се и госпожа Стрикъм:

— Не разбираш. Когато всичко приключи, ще си ни благодарна.

— Моля те, татко, недей!

— Вече е уговорено — каза господин Стрикъм. — Ще се обадя на инспектор Стаг, за да изпратят полицейска кола.

— Не! — възкликна Лидия. — Как можяхте!

Коу се обърна отново към заключената врата на балкона. Прескочи дивана и спря пред камината. Отгоре ѝ бяха наредени украшения, сред които — три малки гърненца... Заобръща ги пъргаво. Къде беше ключът? Отиде до високия бюфет с порцеланови и стъклени съдове. Бръкна в едно от чекмеджетата по средата, но вътре имаше само листа хартия.

— Не, не, не... — промърмори под носа си.

Очите му попаднаха върху саксията с цветето. Втурна се към нея и я вдигна. Отдолу нямаше нищо, но пък синята глинена саксия се оказа доста тежка. Достатъчно тежка.

Приближи се до прозореца и я вдигна до рамото си. Враните явно се досетиха какво е намислил, защото хвъркнаха в небето.

Коу се поколеба. Дали беше редно да постъпи така? От стената го гледаше снимка на господин Стрикъм, стиснал с доволен вид ръката на жена в полицейска униформа.

Да, редно беше.

Саксията се вряза в прозореца с оглушителен трясък и цялото стъкло се пръсна на остри парчета.

— Какво става? — изпищя госпожа Стрикъм.

С разгуптяно сърце Коу прескочи стъклените отломки, хвана се с две ръце за парапета на балкона и се прехвърли отвън. Приземи се в тревата долу и се стрелна към оградата в далечината. Изкатери се отгоре ѝ и зърна страничната улица, която водеше към парка. Към спасението. Погледна назад тъкмо когато господин Стрикъм излезе на балкона с бесен вид.

— Връщай се тук! — изкрещя той.

Коу се обърна, скри се от погледа му от другата страна и се втурна към оградата на парка.

Две минути по-късно се набра през капака в пода на гнездото, задъхан тежко. Милки кацна на клона отпред.

Мрън и Кряк го чакаха сгушени един до друг на площадката и го наблюдаваха притихнали, сякаш усещаха настроението му.

Коу изпълзя до ръба на гнездото и зарови лице в дланите си. Как можа да се съгласи да се върне в дома на Лидия! Подобна непредпазливост беше пълно безразсъдство. Сега беше загубил всичко. Всички шансове да задържи новата си приятелка се пръснаха като стъклото на прозореца.

Не се тревожи, обади се Мрън. Ние ще се грижим за теб.

Както едно време, добави Кряк.

Той ги погледна и поклати глава. Те не разбираха. Не можеха да разберат.

Коу си нямаше *никого*. Родителите на Лидия вероятно щяха да я затворят вкъщи за няколко седмици и никога повече нямаше да ѝ позволят да дойде в парка. Полицията щеше да го издирва из целия град и спокойното търсене на храна щеше да стане почти невъзможно.

— Не мога да повярвам, че ме предадоха — рече Коу. — Защо не послушаха Лидия?

Тя е просто дете, каза Мрън. В твой интерес е да се държиш настрана от това семейство.

Коу усещаше празнина отвътре.

— Може би си прав — каза той.

— Здравей, вранегласи — изрече мъжки глас.

Коу подскочи на мястото си и се притисна към стената на гнездото. Враните пощуряха: закрепяха и запляскаха с криле, когато завесата през средата на гнездото се отвори.

— Какво по... — извика Коу.

Срецу него изникна омърляно лице. Беше бездомникът — същият, който го отърва от бандата пред закусвалнята. Тук, приклепнал в гнездото. В сините му очи проблясваше любопитство.

— Махай се! — изкрещя Коу и вдигна юмруци.

Кряк и Мрън се вдигнаха във въздуха пред него и загракаха с клюнове.

— Не се плаши — каза мъжът и размаха ръце в ръкавици без пръсти. — Не съм дошъл да ти причиня зло.

— Как се озова тук? — попита Коу и изгледа строго Кряк и Мрън. — Защо не ме предупредихте?

Явно се е промъкнал, докато бяхме пред къщата, каза Мрън и нададе няколко враждебни крясъка.

Коу повдигна вежди объркано.

— Но нали Милки беше...

— Бялата врана знае, че съм тук — прекъсна го мъжът.

— Моля? — опули се Коу.

— Моят помощник Семчо те държи под око. Моля те, вранегласи, трябва да поговорим за много неща.

— Престани да ме наричаш така! Името ми е Коу!

— Така ли? — каза мъжът със загадъчна усмивка. — Обаче говориш с врани, нали?

Коу се задъха.

— Да — отговори той. — И какво от това?

— „И какво от това“, наистина! Звучиш, все едно е нещо напълно нормално. Познаваш ли някой друг, който да може да говори с животните?

Пулсът на Коу започна да се успокоява.

— Не — призна той, но за миг си спомни затворниците в библиотеката. И кучетата, хлебарките и змията...

Мъжът щракна с пръсти и иззад него изскочиха два гълъба.

Махайте се от гнездото ни!, изкряска Кряк.

— Запознай се с моите приятели — каза мъжът. — Отляво е Синяк, а отдясно — Лъскавата опашка. Имаш късмет — тя те забеляза,

преди да се натъкнеш на онези хлапета зад закусвалнята. Повече късмет, отколкото предполагаш.

Двата гълъба изгукаха.

— Аз съм Трохата.

— Можеш ли да говориш с тях? — попита Коу.

Много ясно, че не може, обади се Кряк. Гълъбите знаят само едно. Клъв, клъв, клъв цял ден.

— Започнах да чувам гласовете им в деня, в който умря баща ми — рече Трохата. — Преди дванайсет години, или някъде там. Хубава бърлога, между другото — той побутна платницето с пръсти. — Таванът можеше да е малко по-висок, но е уютно.

Милки влетя през дупката в платницето и изкряка.

Някой идва!, обяви Мрън.

Коу се изуми колко светкавично се долепи до пода Трохата. Мъжът повдигна тихо единия край на платницето и надникна долу.

Коу се доближи до отвора в пода и също погледна. Пре плетеницата от клони различи Лидия в основата на дървото.

— Коу? — извика тя.

Трохата долепи мръсен пръст до устните си.

— Коу, горе ли си? — продължи Лидия. — Искам просто да поговорим.

— Коя е тази? — прошепна Трохата.

Един от гълъбите изгука. Той завъртя глава към него и попита:

— От библиотеката?

Гълъбът заклати глава и изгука отново. Трохата повдигна вежди.

— Моля те, Коу — продължи Лидия. — Просто искам да се извиня. Стана недоразумение.

Коу не можа да сдържи гнева си и тресна капака встрани.

— Баща ти се канеше да ме предаде на полицията!

Лидия наведе глава.

— Знам. Беше безумна грешка. Сметнал, че така ще е най-добре.

— Най-добре за кого? — кресна Коу. Беше невероятно, че се опитва да го оправдае. — Определено не и за мен!

— Може ли да се кача? — попита Лидия.

Забрави, кукло, рече Кряк.

Никакъв шанс!, добави Мрън.

— Не мисля, че е добра идея — каза Коу. — Вашите не ми вярват.

Той огледа останалите. Мрън закима удовлетворено.

— Не можем да бъдем приятели, Лидия — добави той с половин уста.

Лидия замълча за доста дълго.

— Моля те, Коу! Не разбираш — каза тя накрая. — Татко... Не повика полицията. Обеща да не ги замесва. Може ли да се кача?

Не ѝ вярвай, каза Мрън.

Коу се обърна към Трохата.

— Аз не бих ѝ се доверил — рече онзи, — но гнездото си е твое.

Коу се застави да помисли трезво. Вярно, родителите на Лидия не го харесваха, но самата тя... тя просто се беше опитала да му стане приятел.

След време можеше и да съжали за постъпката си, но сега не можеше да я отреже просто така.

— Качвай се — каза той. — Знаеш пътя.

— Благодаря! — отвърна тя с облекчение.

Трохата се дръпна в другия край на гнездото с гълъбите си. Клоните на дървото се разклатиха лекичко и не след дълго Лидия се появи в отвора и влезе в гнездото.

Щом зърна Трохата, тя изписка и припълзя до Коу.

— Кой е този? — попита.

— Лидия, това е Трохата — представи го Коу.

Трохата разгъна дългите си крайници, протегна ръка с натъпкани с мръсотия нокти и наклони глава в лек поклон.

— Приятно ми е да се запознаем, Лидия.

Лидия огледа ръката му за част от секундата, след което я пое.

— Приятел на Коу ли сте?

— По-скоро познат — отвърна мъжът. — А ти? Ти приятелка ли си на Коу?

Лидия изгледа изпитателно момчето, преди да отговори:

— Надявам се. Коу, знам, че нямаш доверие на полицията, но помисли дали да не поговорим с тях.

— Казах ти, изключено е — отговори Коу. — Ще ме отведат някъде. Без враните. Край с гнездото. Това е животът ми.

Само така!, обади се Кряк и тръсна клюн в подкрепа.

— Няма да се откажат да те търсят — продължи Лидия. — Утре ще пишат за теб във вестниците, ще те покажат по новините — в очите ѝ се четеше молба. — Ще те заловят.

— Тогава ще се махна — каза Коу отчаяно. — Ще си намеря ново гнездо в друг град.

Мрън и Кряк го зяпнаха с удивление.

— И как ще стигнеш до там? — попита тя. — Не можеш да шофираш, не можеш да ползваш и обществения транспорт. Преди да си изминал и километър, някой ще се обади в полицията.

Коу посърна. Тя беше права. Освен това паркът му беше залипсвал само за няколко часа отсъствие... Мисълта да напусне Блекстоун беше нелепа.

Внезапно в гнездото нахлу гълъб и зацвъртя.

— Какво? — рече Трохата. — Къде?

Коу с ужас прозря какво става и стомахът му се сви. Как изобщо Лидия беше стигнала тук? Родителите ѝ вероятно я следяха като соколи.

— Как така баща ти те пусна да излезеш, Лидия? — рече той гневно.

— Коу, успокой се! — долетя глас отдолу.

Лидия опули очи изненадано.

— Татко? — каза тя.

Сякаш някой заби нож в сърцето на Коу.

— Довела си го тук?

— Не! — отговори Лидия с пребледняло лице. — Кълна се!

Коу я изгледа бясно, но тя поклати глава.

— Заклевам се, Коу! Явно ме е проследил.

Той надникна от гнездото и сърцето му натежа като камък. Долу имаше и полицаи — поне трима бяха наобиколили дървото заедно с господин Стрикъм.

— Ето го! — обяви един от полицаите и посегна към пистолета си.

— Това няма да е нужно! — сръза го господин Стрикъм. — Това е просто дете. А и дъщеря ми също е горе, за бога.

Полицаят остави оръжието в кобура.

— Коу! — извика господин Стрикъм. — Тези хора са мои приятели. Няма да ти сторят нищо, обещавам. Нека разрешим

проблема заедно! Но ще трябва да слезеш.

Трохата сложи ръка на рамото на Коу.

— Тези долу не могат да ти помогнат. Враговете, срещу които сме изправени... те са като нас самите. *Дивогласи.*

Думата увисна във въздуха. Имаше древно, могъщо звучене. И учудващо познато, въпреки че Коу беше убеден, че не я е чувал досега.

— Хора, които разговарят с животните — обясни Трохата. — Струва ми се, че вече си се запознал с още трима, въпреки че всъщност сме много повече.

— Затворниците! — рече Коу.

— Разбира се! — вметна Лидия. — Кучетата, хлебарките... И онази отвратителна змия!

— Лидия? — каза господин Стрикъм. — Миличка, слез долу, моля те.

Лицето на момичето се изкриви от гняв и тя се надвеси от ръба на гнездото.

— Как можа да ме излъжеш! — викна тя. — Обеща, че ще ме оставиш да говоря с него.

— Времето за разговори изтече! — отсече господин Стрикъм. — Слизай долу веднага!

И сега какво?, изкряка Кряк. *Последната битка?*

— Полицията е безсилна пред лошите дивогласи — продължи Трохата. — Чуй ме, вранегласи. Има и друг начин да се измъкнем от тук.

— Как? — попита Лидия, вдигна ръце и огледа тясното гнездо. — Да полетим?

Трохата я измери с очи и рече простичко:

— Да.

Лидия завъртя очи. Трохата обаче не се усмихваше.

— Говоря сериозно — заяви той, обърна се към Коу и сините му очи светнаха. — Накарай враните си да те пренесат.

Коу посочи Милки, Мрън и Кряк:

— Само три са. Съмнявам се, че ще успеят да ме вдигнат.

— Извикай още — каза Трохата и поклати глава с досада. — Хайде!

— Аз... не мога — каза Коу. — Не знам как.

Трохата го стисна здраво за ръката.

— А опитвал ли си? — попита и се наведе толкова близо, че Коу забеляза отчупено парченце на един от предните му зъби.

С другата ръка Трохата отметна платницето от половината гнездо. Вътре нахлу дневна светлина.

— Гледай и се учи — каза той.

После вдигна двете си ръце и изсвири. След секунди в притъмнялото небе от изток се появиха тъмни точки. Гълъби... Със стотици! Коу зяпна, а ятото прекоси парка, завъртя се над гнездото, спусна се към върховете на дърветата и птиците една по една накацах по раменете и ръцете на Трохата.

— Какво става горе? — извика господин Стрикъм.

Гълъбите не спираха да пристигат. Коу забеляза, че и Лидия също е зяпнала. Това беше най-невероятната гледка, която беше виждал, но в същото време му беше позната. Сънят... нощта на прозореца в стаята му, когато враните дойдоха и го отнесоха. Това беше същото.

— Откъде се взеха? — зачуди се някой долу на земята.

Коу надникна долу. До господин Стрикъм беше застанал полицай в шлифер. Мъжът тихомълком даваше команди с ръце на останалите полицаи. Бяха стеснили кръга около дървото.

— Сега опитай ти! — каза Трохата.

С пляскане на криле и гукане гълъбите се мъчеха да си намерят място по тялото му.

— Няма да стане — поклати глава Коу с разтуптяно сърце.

— Хайде! — рече Трохата рязко.

Без платницето Коу можеше да се изправи в цял ръст в гнездото. Лидия го наблюдаваше напрегнато.

— Хайде — каза и тя и му кимна окуражително. — Ще се справиш. Сигурна съм.

Коу протегна ръце.

— *Внуши* им да дойдат! — каза Трохата.

Коу опита да изсвири като възрастния мъж и трите му врани скочиха на ръката му. Нито Мрън, нито Кряк обелиха и дума. Коу забеляза, че бяха добили странно изражение: отнесено, едва ли не сякаш бяха изпаднали в нещо като транс. Той затвори очи.

Елате при мен!, помисли си. *Елате при мен!*

— Точно така — каза Трохата. — Ще успееш!

Коу стисна юмруци и си представи силата в ръцете си. Представи си как привлича птиците към себе си. Отвори едно око и видя, че в далечината над затвора се бяха събрали птици.

— Удивително! — прошепна Лидия.

Коу се съсредоточи върху чувството. И изведнъж вече не се налагаше да си го представя, защото то просто започна да се случва. Не само в ръцете му. В дъното на стомаха му се оформи топка топлина, която нарасна, уголеми се и изпълни цялото му тяло, чак до върха на пръстите и отвъд тях. По ръцете му накацах шест врани — птици, които не беше виждал дотогава. Коу отново затвори очи и се потопи в енергията, почувства се лек, сякаш тялото му тежеше не повече от перо. Още врани, безброй врани, задраскаха с нокти по палтото му. С всяка следваща птица върху себе си той усещаше, че силата му нараства. Ставаше все по-силен и по-лек.

Осъзна, че вече не чувства гнездото под краката си и отвори очи. Беше се вдигнал във въздуха, а враните махаха с криле в синхрон. Споменът от перваза на прозореца преди толкова много години се завърна по-силно от всякога. Усещането сега обаче нямаше нищо общо. В онзи случай беше изпитал единствено страх и объркване. Сега чувстваше, че владее положението. Махащите криле на враните сякаш бяха част от самия него.

— На твое място бих се хванал здраво — посъветва Трохата Лидия.

Коу забеляза, че стъпалата на гълъбогласия също се бяха отлепили от пода на гнездото и той висеше на около половин... не, на цял метър над дъските.

— Сериозно ли говориш? — попита Лидия.

— Хвани се за мен — Коу звучеше по-уверено от всякога.

Лидия го прегърна през кръста. В съзнанието му проблесна мисълта, че никой не го беше прегръщал по подобен начин, откакто се помнеше, но усещането не беше неловко — чувстваше топлина и мощ. Това му вдъхна допълнителни сили.

— Качваме се! — извика господин Стрикъм с тревога в гласа. — Ако нараниш дъщеря ми, Коу...

— Готови ли сте? — попита Трохата и кацна на ръба на гнездото. — На „три“ скачаме! Довери се на птиците, Коу, и те няма да те разочароват.

Вярвам им, помисли си момчето.

Той стъпи до Трохата в мига, в който през отвора на пода се появи главата на полицай.

— Едно...

Онзи се обърна към тях и зяпна с уста. Стотина врани закрещяха и закрясаха гневно.

— Хайде! — каза Лидия. — Бързо!

— Две...

Коу погледна надолу през клоните. Ако паднеха, със сигурност щяха да загинат. Но той нямаше да падне. Беше невъзможно.

— Три! — довърши Трохата.

Полицаят се хвърли напред, а Коу стъпи в нищото.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Нечий писък разцепи въздуха. Коу осъзна, че е неговият собствен. Носеше се стремително надолу. Лидия беше впила ръце в тялото му.

Внезапно падането спря. Коу размаха крака в празното пространство, а стомахът му се върна на мястото си. Чу се изстрел и куршумът се заби в дървото с глух удар.

— Прекратете огъня! — извика господин Стрикъм. — Лидия!

Клоните на дървото под тях взеха да се отдалечават със стряскаща бързина. Бащата на Лидия и полицаите ги следяха с очи потресено. С всеки метър, с който се издигаха враните, Коу се чувстваше все по-малък, а тялото му — все по-крехко. Паднеха ли сега, категорично щяха да се простят с живота си.

— Това е невъзможно! — шепнеше Лидия и го стискаше здраво.

Коу се огледа. Трохата висеше в краката на гълъбите си. Сигурно тежеше поне двойно на Коу, но гълъбите явно не се затрудняваха. Те се обърнаха като един и полетяха към портите на парка, стиснали бездомника като чучело в ноктите си. Полицаите зад Коу се превърнаха в точки, а кръглото езеро в парка под тях напомняше мръсна медна монета.

В гърлото на момчето се надигна смях от неподправена радост.

— Коу, не мога да повярвам — възкликна Лидия, останала без дъх от вълнение.

Враните махаха равномерно, силно с криле. Страхът на Коу се стопи и той усети, че сърцето му забави пулса си и заби в техния ритъм. Лидия имаше право — не беше *възможно* това да се случва. Беше против всеки закон на физиката и гравитацията. Беше... *вълшебство*.

Набраха скорост и вятърът засвистя покрай телата им. Прелетяха над железопътните релси, високо над димящите фабрики, а не след дълго и над северния завой на река Блекуотър. От небето реката напомняше змия, виеща се през града. Няколко корабчета оставяха

бели бразди по тъмната ѝ повърхност. Коу смаяно попиваше огромния град, превърнал се в мозайка от улици и разноцветни покриви. Видя библиотеката, толкова малка, че можеше да се пресегне и да я откъсне от земята. Напред се мержелееха краищата на града, места, които не беше и сънувал, че ще види. Нивя в жълтеникаво и зелено се простираха чак до хоризонта, осеяни с огромни, накъсани парчета тъмна гора.

Лидия го стискаше, стъпила върху ходилата му. Косата ѝ се вееше пред лицето му, а тя го гледаше с широка усмивка, въпреки че устните ѝ бяха посинели от студ. Заля го чувство за вина. Как бе могъл да се усъмни в нея...

Гълъбите на Трохата завиха на запад към залязващото слънце и се снижиха. Коу внуши на враните си да ги последват и те го послушаха: опънаха криле и се запуснаха плавно. Слънцето затопли лицето му, а вятърът рошеше косата му. Отново прекосиха Блекуотър. По моста отдолу пълнеше влак. Бяха твърде високо и гръмовният рев на локомотива не се чуваше.

Коу осъзна, че се носеха към църква, чиято камбанария пронизваше като кама сумрачното небе. Църквата беше заобиколена от порутени ниски сгради. Спуснаха се ниско, прелетяха над един паркинг и се насочиха към огромната врата на зданието.

Земята се понесе към тях и Коу внезапно изпадна в паника. Няколко врани го изпуснаха и той пропадна на около метър, преди останалите да поемат тежестта му. Инстинктивно вирна крака, но враните извиха криле в пълен синхрон и забавиха. На около метър от земята разтвориха нокти и го пуснаха.

Лидия се изпусна с писък, падна и се претърколи. Коу я изгуби от очи, защото също се стовари на земята. Не успя да остане на крака, затова притисна лакти до тяло и се изтъркаля странично. Болка проряза краката му.

Когато спря, охлузен и разтреперан, забеляза, че враните се бяха пръснали по небето като сухи сажди на вятъра. Всички, с изключение на Милки, Мрън и Кряк.

— Благодаря — прошепна той.

Трохата се спусна пред тях и стъпи леко на крака. Мъжът извади шепа семена от джоба си, поръси ги по земята и гълъбите закълваха

лакомо. Трудно беше човек да си представи, че допреди малко бяха носили възрастен човек във въздуха. Трохата се ухили дяволито.

— Трябваше да ви предупредя, че кацането не е лесна работа.

Лидия се изправи първа на крака и дръпна Коу до себе си.

— Е, това беше необичайно — рече тя.

Коу кимна и огледа Милки, Кряк и Мрън.

— Да, за мен също е новост — изрече той тихо.

— Добре дошли „При Трохата“ — обяви мъжът и посочи сградата пред себе си. — Мястото е известно още като църквата „Свети Франциск“, както са го наричали едно време.

— И ти живееш тук? — удиви се Лидия.

Навремето църквата вероятно бе притежавала блясък — както много други в Блекстоун, — но очевидно беше тежко пострадала от пожар. По каменните стени чернееха големи петна, а половината плочи от покрива бяха изчезнали, оставяйки обгорелите греди на произвола на стихииите подобно на ребрата на оглозган скелет. Постройката напомняше на Коу разлагащо се животно, накълвано от мършоядите.

— Не може всички да спим в пухени легла и да имаме течаща вода — рече Трохата и за миг устните му увиснаха, но после усмивката се върна на лицето му. — Заповядайте!

Гълъбите се вдигнаха от земята, махнаха с криле към зеещата в покрива дупка и се настаниха високо по гредите.

— Тук поне не трябва да се тревожа за охраната — обяви Трохата и отвори вратите с две ръце.

Коу и Лидия го последваха.

Вътре църквата беше в руини. Стените бяха издраскани с надписи и сред мръсните прозорци нямаше и един здрав. Миришеше на влага и запуснатост; във въздуха се носеше и някаква отблъскваща воня, която заседна в гърлото на Коу. По пода се въргаляха килнати пейки. От кръста, окачен на стената в дъното, беше останало единствено по-светлото петно. Коу се зачуди дали някой го беше спасил при пожара, или просто го бяха откраднали.

Трохата ги поведе нагоре по тясно вито каменно стълбище, като вземаше по две стъпала наведнъж с дългите си крака. Лидия вървеше след Коу, а враните подскачаха най-отзад, потраквайки с нокти по камъка. Студено течение носеше хлад.

— Целият район бил опустошен от пожар през Мрачното лято — обясни Трохата. — От кметството нямали пари да го преустроят, така че в голямата си част околността е изоставена.

Ниската врата в горния край на стълбите водеше към горен етаж в задния край на църквата. На места между липсващите подови дъски прозираха гредите отдолу. В дъното имаше още гълъби, събрани около нещо като тенекиен барабан с искряща жарава вътре. Момчето с мръсната русолява коса седеше до него и бъркаше едно котле. Щом се приближиха, то вдигна очи и се усмихна.

— Готова ли е вечерята, Семчо? — попита Трохата.

— Коя е тази? — Семчо кимна към Лидия.

— Казвам се Лидия — натърти тя. — А ти кой си?

Семчо не ѝ отговори и се обърна към котлето.

— Доста се забави — каза той.

Трохата прекрачи по дъските.

— Не бъди груб с гостите ни — каза той. — Имахме леко недоразумение с полицията. Трябваше да се изнесем по въздуха.

— Видяха ли ви? — попита Семчо с тревога в очите.

— Опасявам се, че да — отвърна Трохата. — Нямахме кой знае какъв избор — той погледна Коу и Лидия. — Гладни ли сте? Семчо е сготвил специалитета си: супа от тиква.

Коу понечи да се приближи, когато забеляза, че Лидия се взира разтревожено през един от счупените прозорци.

— Добре ли си? — попита той.

— О... да — отвърна Лидия. — Добре съм — и след кратка пауза продължи: — Просто се замислих за мама и татко. Сигурно ще ме накажат до живот за това.

Коу впери очи в пода.

— Ако искаш, ще намеря начин да те върна...

— Не! — прекъсна го Лидия. — Току-що прелетях над града, носена от ято птици. *Птици*. Нямам намерение да се прибирам, преди да науча всичко.

Лидия замълча и тръгна след Трохата. Коу я последва.

Насядаха на пода около мангала. Навън вече се стъмваше. Трохата обиколи с кибрит в ръка и запали няколко свещи, закрепени в гърлата на празни винени бутилки.

— „Дивогласи“, значи — каза Лидия и погледна първо Трохата, а после и Коу. — И двамата!

Трохата вдигна кибритената клечка пред лицето си и то се нашари със сенки и ивици оранжева светлина. За момент очите му им се сториха далеч по-стари от тялото. Той духна клечката и отговори:

— Да. Семчо също.

Той извади очукани порцеланови чаши и Семчо взе да сипва супа с черпака. Течението поде сивите струи пара над чашите и ги подгони навън през покрива. На небето изгряха първите звезди и всичко притихна — само по някой гълъб се обаждаше от време на време. Коу засърба вкусната, гъста супа, а Трохата заговори.

— Блекстоун не е обикновен град — рече той. — Тук има нещо специално. Никой не знае какво точно, но е факт, че мястото привлича хора като нас. Навремето имало повече дивогласи — хора, които притежават дарбата да говорят с животните. Сега са останали малцина.

Коу осъзна, че цял живот беше чакал да чуе това.

— Значи Коу е птичи дивоглас? — попита Лидия и се наведе напред.

— Само за враните — рече Трохата и я стрелна гневно с поглед. — Гълъбите са за мен — гласът му отново омекна. — Дарбата обаче невинаги е насочена към птиците...

Семчо щракна с пръсти и две мишлета подадоха плахо муцунки от джоба на палтото му.

— Страхотно! — удиви се Лидия.

Семчо се изчерви.

— Може да ги погалиш — предложи той. — Тези двамата не хапят.

Лидия се пресегна и ги погали, а мишките зацъркаха доволно.

— Значи Хрущяла, Мамба и Шмугъл също са дивогласи — заключи Коу.

— При това могъщи — каза Трохата с мрачно лице. — И лоши.

Той изсипа остатъка от супата в гърлото си и остави чашата. По брадата му бяха полепнали няколко капки. Трохата ги избърса с опакото на ръкава си.

— Къде са останалите? — попита Коу.

— Из целия град — отвърна Трохата. — Някои познавам, други — не. Преди много, много време, обикновените хора знаеха всичко за

дивогласите. Бяха ни оставили да живеем на спокойствие в хармония с природата. След това обаче нещата се промениха. Всичко започна с обвинения във вещицество и магьосничество. Няколко дивогласи бяха прогонени. Останалите се скриха, но неколцина отвърнаха на удара, което само влоши нещата. За много от родовете дивогласи... дойде краят. По-късно оцелелите се научиха да пазят способностите си в тайна. Дарбата се превърна в проклетие.

— „Родове“ дивогласи — повтори Коу. — Какво значи това?

Трохата си сипа още супа.

— Уменията на дивогласите се предават от майката или бащата — обясни той. — Когато родителят дивоглас загине, дарбата преминава у най-голямото дете.

Стаята помръкна. Умът на Коу се оживи и се съсредоточи.

— Значи единият от нашите...

Трохата наклони глава.

— Значи не знаеш?

— Не знам какво? — попита Коу.

Трохата замълча, но не след дълго продължи:

— Беше майка ти. Тя говореше с враните преди теб.

Коу се замисли над новината. Ако Трохата говореше истината, значи...

— Тоест щом в момента тези способности са у мен, тя трябва да е...

Трохата и Семчо се спогледаха, след което мъжът кимна сериозно и сложи ръка на рамото на Коу.

— Съжалявам. Майка ти загина преди много време. Мислех, че знаеш.

Коу се вторачи в чашата в ръцете си, за да не издаде сълзите, които замъглиха очите му.

— Вероятно е така — каза той, макар че беше поддържал надеждата жива толкова години. Надеждата, че един ден тя ще се върне за него.

— Беше смела жена — рече Трохата. — Впечатляваща.

Сърцето на Коу подскочи.

— Познавал си я?

Трохата поклати глава.

— Не, но съм я виждал няколко пъти като млад. Дори не посмях да я поздравя.

Въпросите се зароиха в ума на Коу. Той се обърна към враните си. Само Милки го гледаше със слепите си и същевременно прями очи. Кряк и Мрън бяха извърнали глави.

— И вие сте знаели, нали? — рече им той тихо.

Внезапно всичко се изясни: ето защо го бяха отнесли враните в онзи спомен. Майка му им беше наредила да го направят — както той им беше внушил днес.

— Трябва да сте знаели — повтори той по-силно.

Вече не можеше да сдържи сълзите си. Лидия го погледна съчувствено.

Накрая Мрън вдигна клюн.

Разбрахме, каза той. Историята премина към нас. Както преминаваха и годините. Така и не намерихме правилния момент да ти кажем. Справяхме се добре, а ти беше в безопасност.

— Но... — Коу подсмръкна и сдържа сълзите си. — Можеше да ми кажете. Толкова време без дори да зная. Мислех, че са ме изоставили, Мрън.

Отпратиха те заради собствената ти безопасност, отвърна Мрън. Той ги намери.

Внезапно в помещението като че стана с десет градуса по-студено. В ума му, на ръба на съзнанието, изплува ослепителен, ярък и ужасяващ образ. Тяло, белязано с „М“, осем пълзящи крачка...

— Паякогласия — каза Коу.

Сега дойде ред на Трохата да се изненада.

— Откъде зна...?

— Появи се в сънищата ми наскоро — обясни Коу. — Мисля, че има нещо общо със смъртта на госпожица Уолъс — той преглътна виновно.

— Жената в библиотеката? — попита Трохата.

Коу му разказа какво беше видял — рисунката до аварийния изход и паяжината над устата на библиотекарката.

Лицето на Трохата доби пепеляв оттенък под слоя мръсотия. Коу забеляза, че Семчо се е разтреперил.

— Хрущяла и останалите — продума Трохата. — Когато той беше жив, бяха негови последователи. Но да нарисуват знака му

днес...

— Какво искат? — попита Лидия.

Трохата се размърда.

— Добрите дивогласи работят в хармония с животните си — обясни той. — Лошите обаче насилват волята им. Паякогласият беше най-ужасният от всички. Наричаше себе си Предача.

Щом чу името, в съзнанието на Коу просветна. Докато скицираше паяка в библиотеката, Лидия беше оприличила тялото му на „S“, с ръбато „M“ в средата. Предача^[1].

Коу потръпна.

— Разкажи ни всичко.

Трохата продължи:

— На Предача не му се понрави да се крие сред обикновените хора. Жадуваше за власт. Затова събра и други покварени дивогласи и се опита да превземе града. Това се случи преди осем години.

— Мрачното лято! — възкликна Лидия.

Трохата видимо потрепери.

— Не бях кой знае колко по-голям от вас. Предача си постави задачата да издири всички добри дивогласи и да ги... унищожи. И почти успя. Може би майка ти е заподозряла, че е по петите ѝ. Ако беше научил за съществуването ти, той щеше да убие и теб заедно с тях.

— А баща ми? — попита Коу.

— Намериха го с нея — отвърна Трохата. — Беше останал до нея... и плати цената.

— О, Коу — прошепна Лидия. — Толкова съжалявам.

Тя пхна ръка в неговата и я стисна силно.

Силите внезапно напуснаха тялото на Коу. Надеждата, че родителите му все пак са живи, угасна завинаги. Всяко следващо разкритие хвърляше нова, болезнена светлина върху миналото. От неясно осветени силуети в някакъв сън и избледняващи лица, докато враните го отнасяха, родителите му рязко бяха добили осезателни контури. Бяха истински хора, които го бяха обичали и бяха пожертвали живота си, за да го спасят. Сърцето на Коу щеше да се пръсне.

— В учебниците по история пише, че Мрачното лято свършило отведнъж — продължи Трохата. — Истината е, че Предача загина. Убийството му най-сетне сложи край на кръвопролитията.

Мъжът внезапно изправи гръб и се втренчи в пламъците в мангала, а лицето му се стегна.

— Хвърлихме в борбата всичко — онези от нас, които бяха оцелели — и най-сетне един от нас успя да го убие. Нужна ни беше цялата сила, с която разполагахме, и мнозина загубиха живота си.

Очите му не се откъсваха от пламъците.

— Разбира се, властите в Блекстоун нарекоха събитията просто „вълна от престъпления“. Приписаха всичко на масова истерия. След като загубиха предводителя си, последователите на Предача станаха непредпазливи — блекстоунската полиция успя да залови доста от тях. Други избягаха и заживяха под прикритие. Отново се възцари мир. Досега...

— Чакай малко — прекъсна го Лидия. — Казваш, недобрите дивогласи са *убили* Предача. Защо тогава последователите му все още използват неговия символ? И защо го бяха изрисували на стената? Какво значи всичко това?

— Нали *е* мъртъв? Нали? — попита Семчо и прозвуча съвсем като дете.

— О, да, мъртъв е — отвърна Трохата. — Но...

— Но какво? — потръпна Лидия.

Коу забеляза, че до него Милки се беше оживил и беше накокошинил пера.

— И аз съм забелязвал символа на Предача — каза Трохата. — Изчегъртан на пейка в парка. Нарисуван на капака на кола. Надраскан на стената на склад край реката. Последователите му вероятно отново са се обединили. Затова и се натъкнахме на теб зад закусвалнята, Коу — бяхме излезли на обиколка из града, за да се уверим, че старите ни познати са в безопасност. Вече съм убеден, че не е така. Никой не е в безопасност — той замълча за миг. — И аз сънувам странни неща, Коу, също като теб. Сънища с паяци. Не съм сигурен какво означават.

Коу усети, че мъжът премълчава нещо — нещо важно.

— Но имаш някакво предположение?

Трохата се изправи и се отдалечи от мангала. Силуетът му се очерта на звездното небе. Той застана на ръба на пода и се загледа в спящите си гълъби, потънал в размисли. След половин минута мълчание се обърна отново към тях.

— Въпросът с живота и смъртта е по-сложен, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Напротив — каза Лидия. — Или си жив, или си мъртъв.

Тя погледна Коу. Мангалът хвърляше дълбоки сенки върху лицето ѝ. Очите ѝ блестяха страховито.

— Може би — отвърна Трохата. — Надявам се.

Коу се замисли за родителите си, убити от Предача и последователите му. В тялото му се надигна гняв. Вярно, не можеше да отмъсти на самия паякоглас, но Хрущяла, Шмугъл и Мамба все още бяха на свобода. Трябваше да си платят.

— Трябва да ги спрем! — каза той. — Трябва да им се опълчим.

— Мястото им е в затвора — каза Лидия.

Семчо се изкиска и напрежението във въздуха се разсея. Мишегласото момче запуши уста с ръка.

— Какво толкова смешно има? — запита Коу.

— Нищо — отговори Семчо. — Просто... ами, нямате шансове.

Самодоволното изражение на лицето му подразни Коу.

— Какво искаш да кажеш?

— Семчо... — подхвърли Трохата предупредително.

— Не — тонът на Семчо стана предизвикателен. — Наблюдавах те, Коу. Спотаил си се в парка и едва успяваш да си намериш достатъчно храна. Рядко се осмеляваш да напуснеш гнездото си. Живееш с три опърпани врани...

Ей!, изкрякаха Кряк и Мрън.

— По-жилав съм, отколкото изглежда — каза Коу и се надвеси над него.

— Семчо има право — каза Трохата делово. — Не владееш способностите си.

— Спасих Лидия и баща ѝ — каза Коу. — Хрущяла щеше да ги убие!

— А враните му ни отърваха от полицията пред библиотеката — добави Лидия.

— Не ти липсва смелост, признавам — кимна Трохата. — Но срещу други дивогласи с всичките им животни? Ами ако Хрущяла имаше цяла глутница кучета със себе си? Или пък Мамба беше призовала не една, а дванайсет змии? Имаш късмет, че се намесихме навреме. Засега най-смисленият ход е да останем скрити.

Коу си припомни ужаса си, прикован под чудовищното куче в библиотеката, напълно беззащитен. Увереността му взе да се изпарява.

— Прав си — призна той.

— Не е вярно, Коу — заяви Лидия твърдо. — Ти изгони и змията от къщи. Не се отказвай.

Трохата наклони глава и повдигна вежди срещу Лидия.

— Напомняш ми на някого, когото познавах навремето — каза той. — Наистина смел човек.

— И онзи надали се е отказвал, нали? — попита Лидия.

Трохата поклати глава.

— Така е, тя също не се отказваше.

Подкрепата на Лидия вдъхна плам в сърцето на Коу.

— Ами, тогава ще се борим с тях — обяви той. — Днес призовах цяло ято. Мога да се науча.

— Не достатъчно бързо — подметка Трохата. — Ще те убият, Коу. Както сториха с майка ти.

Думите му го нараниха дълбоко.

— Нека поне опитам!

Трохата и Семчо се спогледаха и Семчо повдигна рамене.

— Слушай — предложи Трохата, — нека ти покажа срещу какво си изправен. Ти и аз... Да си направим дуел, да премерим сили. Аз имах дванайсет години да се усъвършенствам, но нямам никакви шансове срещу Хрущяла, Шмугъл или Мамба. Като видиш колко лесно ще те надвия, може би ще преосмислиш решението си.

— Дуел? — учуди се Коу.

— Ще стане забавно — рече Семчо.

Коу стисна гневно устни.

„Подиграват ми се“ — помисли си.

— Ще се справиш! — каза Лидия и го тупна силно по рамото.

Коу усети слепия взор на Милки върху лицето си и внезапно осъзна, че няма да се огъне.

— Съгласен — каза той.

---

[1] Инициалите на „Предача“ на английски: S. M. (Le Spinning Man). — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Коу стоеше с гръб към вратата, обърнат към централната пътека на църквата.

Сигурен ли си?, изграчи Кряк.

Враните му бяха накацали по близката пейка.

— Не — пророни Коу, — но трябва да опитам.

Трохата беше в предната част на църквата, под светлеещите очертания на липсващия кръст. Беше седнал небрежно върху голия олтар, провесил крака от ръба.

— Готов ли си? — попита гълъбогласият.

— Давай, Коу! — извика Лидия от балкона над тях.

— Дай му да се разбере, Троха — викна Семчо до нея.

— Готов съм — каза Коу.

Трохата изсвири, както беше направил в гнездото. Стотици гълъби се спуснаха от гредите на покрива и накацаха в краката му с пърхане.

Добре де, това беше впечатляващо, рече Мрън и наклони глава.

Не мога да гледам, обади се и Кряк и заслони очи с крило.

Коу протегна ръце и внуши на враните да дойдат. Отново, както по-рано, усети зародилата се в стомаха му топлина. Щеше да се справи.

Трохата замахна напред с лява ръка и всички гълъби от тази страна мигом плеснаха с криле като с камшик и излетяха. Понесоха се право срещу Коу.

Концентрацията му прерасна в паника.

— Спрете ги! — изписка той.

Джеронимо!, гракна Кряк.

Трите врани се вдигнаха във въздуха, но облакът гълъби ги погълна за секунди. Кресливото пернато меле категорично превъзхождаше Милки, Кряк и Мрън. Гълъбите ги принудиха да кацнат на земята, а храмът екна от пронизителния кикот на Семчо.

— Не е честно! — възмути се Лидия. — Коу нямаше време да извика враните си!

Трохата все още седеше на олтара в пълно спокойствие.

— Мислиш, че последователите на Предача ще му оставят време, а? — попита той. — Има късмет, че това са просто няколко приятелски настроени гълъба. Кучетата на Хрущяла щяха да разкъсат трите врани на парчета.

Враните продължаваха да се борят безпомощно под тежестта на гълъбите. На Коу му се щеше да изтича и да разрита проклетите птици, но осъзнаваше, че така ще признае поражението си. Вместо това се опита да се съсредоточи и да събере враните около себе си.

— Съжалявам — рече Трохата, надигна се от олтара и изгупа ръце, сякаш дуелът беше приключил. — Но сега разбираш...

Силата се надигна в корема на Коу. Той усети, че враните се събират.

„Идват“ — помисли си с усмивка.

Вратата се разтвори с трясък, а той изпита задоволство от стъписаното изражение на Трохата. По-старият дивоглас скочи на крака. Десетките черни силуети прелетяха покрай Коу и се насочиха към килима от гълъби. Момчето ги изчака да стигнат до тях, след което насочи ръце към Трохата. Враните размахаха яростно криле и се надигнаха във вълна от мрак, готова да погълне гълъбогласия.

— Давай, Коу! — извика Лидия.

— Внимавай! — чу се и Семчо.

Трохата плесна с ръце и останалите му гълъби полетяха в гъсти шахматни редици пред него. Той се скри напълно зад сивата завеса.

Нападащите врани се врязаха в средата на морето от гълъби и ги пръснаха във всички посоки.

Внезапно гълъбите паднаха на земята като един.

Трохата беше изчезнал.

— Какво?! — удиви се Коу.

— Номерата на занаята — чу се гласът на мъжа в ухото му.

Коу се завъртя. Гълъбогласият седеше на пейката до него.

— Как го направи? — попита момчето.

— Малко пъргавина в ръцете може да се окаже доста полезна — рече Трохата.

Той разтвори якето си и отвътре излетяха дванайсетина гълъба. Те се скупчиха около Коу и започнаха да го кълват и дращят, принуждавайки го да заотстъпва покрай пейката, докато не опря гръб в каменната стена и нямаше накъде да продължи. Писъците им бяха толкова пронизителни, че заглушаваха дори собствените му мисли. Той размаха ръце в опит да ги пропъди и да предпази лицето си, но гълъбите бяха твърде много. Опита да призове враните си, но не можеше дори да отвори очи, за да ги потърси. Целият свят се беше свил до кълбо от криле, пищящи птици и болезнени драскотини по всеки сантиметър от непокрытата му кожа.

— Моля те... — изскимтя Коу. — Моля те, накарай ги да спрат!

Нападението на гълъбите секна на мига. Коу се свлече до стената засрамено, а птиците отлетяха обратно на гредите над тях. Останалите врани бяха изчезнали. Само тримата му верни спътници бяха накацали на пейката, разчорлени, но невредими.

— Ура-а! — извика Семчо. — Трохата победи!

Трохата се приближи и подаде на Коу ръка.

— Извинявай — каза той. — Малко се поувлякох.

Коу се срамуваше да погледне гълъбогласия в очите, но все пак му позволи да го изправи на крака. От дланите и ръцете му течеше кръв, но драскотините не бяха дълбоки.

Добър опит, Коу, каза Кряк.

Шестица за старанието, вметна Мрън с немалка доза сарказъм.

Кряк бутна по-възрастния вран с рамо.

Направи каквото можеш.

Коу изсумтя.

— Но „каквото можеш“ далеч не беше достатъчно — рече той.

Вдигна очи. Лидия го гледаше отгоре със съчувствие.

— Да, така е — обяви Трохата чистосърдечно. — Ако се изправиш срещу последователите на Предача в това състояние, ще се простиш с живота си, заедно с враните ти, а родът ти ще изчезне.

Коу изгледа Кряк, Милки и Мрън. Вярно, бяха готови да умрат за него, но бяха само три. Дори и цялото ято, което бе събрал днес, също не беше достатъчно.

— Как успяваш да призовеш толкова много? — попита той Трохата.

— Сила на волята — отвърна гълъбогласият. — И сериозни тренировки. Аз съм дивоглас доста по-отдавна от теб и винаги съм осъзнавал заплахите, срещу които сме изправени.

— Можеш ли да ме научиш? — попита Коу.

— Ще отнеме месеци — рече Трохата. — Не... години усиленни тренировки. Няма време.

— Ще се уча бързо — каза Коу и се постара да прозвучи по-уверено, отколкото се чувстваше.

Трохата се усмихна.

— Дори и да се справиш, ти не си боец, Коу. Хората, с които ще ни сблъска съдбата, са жестоки. Няма и капка милост.

Лидия и Семчо се присъединиха към тях в подножието на стълбището. Лидия беше стиснала устни решително.

— Не може да се откажем — каза Коу. — Не може просто да потънем в неизвестност!

— Мислиш ли? — попита Трохата. — Остани тук, с нас. Тук сме в безопасност.

— Ще ни намерят — каза твърдо Лидия на Трохата.

За момент сякаш тя беше възрастният, а Трохата — детето.

— Откъде знаеш? — попита Трохата предизвикателно. — Досега никой не ни е тормозил тук със Семчо.

Лидия изпуфтя.

— Може би защото досега никой не ви е *търсил*. Враговете ви са трима. Кой знае — може да се съберат и с други. Известно време може и да останете незабелязани, но е нужна само една издънка и ще ви надушат.

В църквата се възцари тишина. Коу се чувстваше напълно безсилен.

— Навремето се разправяха истории — пророни Трохата — за дивогласи с такава мощ, че били способни да се *превърнат* в животните, които управлявали.

— Само истории? — попита Коу.

— Аз никога не съм срещал такъв — каза той. — Тренирам от петнайсетгодишен, но не смея и да си мечтая.

— Може би просто не знаеш как — подхвърли Лидия и вирна брадичка предизвикателно.

— Слушай какво! — тросна се Трохата с почервеняло от яд лице. — Какво разбираш ти от това? Не си губила приятели и близки до сърцето ти хора, нито пък животни, които са ти по-близки и от семейство.

— Уви, лъжеш се — рече Лидия и за миг нахаканото ѝ изражение изчезна. — Змията на Мамба уби кучето ми Бенджи. Той беше най-добрият ми приятел в целия свят.

Трохата се сепна и погледът му омекна.

— Съжалявам да го чуя — рече. — Това обаче не променя нещата. Този път няма надежда.

— Трябва поне да опитаме! — каза Коу.

— И да загинем? — намеси се Семчо. — Какъв е смисълът?

— Така или иначе, ще умрем, ако ни издирят — каза Коу.

— А и знаят къде е домът ми — прекъсна ги Лидия. — Домът на родителите ми.

— Вярно е — потвърди Коу. — Ако не ни помогнете, двамата с Лидия ще се изправим срещу тях сами.

Ние също ще дойдем!, обади се Кряк и заскача по облегалката на пейката.

Така ли?, подхвърли Мрън и го погледна учудено, след което повдигна криле. *Е, явно се налага.*

Коу хвана Лидия за ръка и пое към вратата на църквата.

— Чуй се само! — извика Семчо подире му. — Момчето, което едва овладя три врани. А приказваш, все едно си Феликс Квакер и имаш няколко живота.

Коу застина. *Квакер.* Лидия стисна ръката му по-здраво.

— Кой е Феликс Квакер? — попита той и се обърна.

Трохата повдигна рамене.

— Коткогласият — каза той. — Според мълвата има девет живота и живее вече няколко столетия.

Коу погледна Лидия.

— Трябва да говорим с него.

Трохата поклати глава.

— Не се надявайте да ви помогне. Старият Квакер не е много приятелски настроен. Когато настъпи Мрачното лято, той просто изчака — заключи се в имението си, без да взема ничия страна.

— Но все пак е в Блекстоун? — попита Коу.

— Да — отвърна Трохата. — Живее в Горт хаус. Голяма, величествена къща на хълма Херик — с островърхи купички и каквото се сетиш. Колекционира всякакви неща, свързани със света на дивогласите. Вещи, книги, какви ли не боклуци. Надали има някого, който да знае повече за историята на дивогласите от него.

— Знам мястото! — сети се Лидия. — Хората говорят, че човекът, който живее там, не е с всичкия си.

— Не са далеч от истината, ако питате мен — рече Трохата.

— Обаче може и да ни помогне — каза Коу въодушевено.

— Не обича гости — поклати глава Трохата. — По-добре се съсредоточи върху уменията си и се научи да се отбраняваш и да се изплъзваш от клопки.

Лидия се беше вперила в Коу с леко извити вежди. Той се досещаше какво си мисли: „Защо не му кажеш за бележката на госпожица Уолъс?“.

Той повдигна рамене насреща ѝ с надеждата Трохата да не забележи. Защо пък да казва *всичко* на гълъбогласия? Вярно, мъжът им беше предложил подслон, но не кой знае колко повече от това. Коу беше убеден, че щеше да научи повече от този коткоглас, уединил се на хълма над реката. Беше му втръснало от изненади и от хора, които му нареждаха какво да прави — искаше поне веднъж той да вземе решението.

Трохата въздъхна.

— Слушайте, защо не прекарате нощта тук? Да изчакаме утрото, после ще поговорим отново.

Коу кимна в знак на съгласие. Наум обаче вече кроеше други планове.

Коу сънува.

Същият сън като преди, само че този път вижда как бледият, висок непознат чука с чукалото по вратата на родителите му. Пръстенът с паяка грее на лунната светлина.

— Не отваряйте — вика Коу, но от устните му не излиза нито звук. Вратата се отваря от само себе си.

Ето го ужаса, от който са го спасили враните му. Сега обаче, за пръв път, те го внасят вътре, по петите на непознатия.

По петите на Предача.

Вратата се затваря с трясък зад гърба им.

Коу вижда родителите си, застанали един до друг край масата в трапезарията. Върху нея стоят две преполовени чаши с вино. До тях каца самотна врана. Майката на Коу застава лице в лице с Предача, без да трепне. Черната ѝ рокля се развява около тялото ѝ подобно крилете на врана, сякаш тя владее дори въздуха около себе си.

— Махай се от дома ми! — заповядва през стиснати зъби.

Коу забелязва, че по челото ѝ проблясва пот, сякаш тя полага някакво огромно усилие.

— Няма да ти кажа къде е.

Враната накокошинва пера в съгласие.

— Не се приближавай! — вика бащата на Коу. Той стои редом до жена си, стиснал в ръка ръжсена от камината.

Предача просто се усмихва.

— И какво мислиш да правиш с това? — гласът му напомня коприна, шумоляща по камъните. Той кимва към ръжсена.

Майката на Коу поглежда съпруга си.

— Моля те, трябва да тръгваш. Веднага. Това изобщо не те засяга.

— Няма да те оставя — казва ѝ той.

— Ще се справя с това чудовище — казва майката на Коу, впила очи в Предача. Гласът ѝ обаче звучи уморено.

— Не мисля — казва Предача. — Не и без враните ти.

Ужасен, Коу осъзнава, че прозорците са покрити със светла мрежа: паяжина. Ако се заслуша, чува ударите с криле и отчаяните крясъци на стотиците врани, които се опитват да влязат.

— Щом се противиш да ми кажеш онова, което ме интересува, не струваш нищо за мен, вранегласа.

Майката на Коу се поколебава и черната рокля увисва вяло около тялото ѝ. Тя се обръща към съпруга си и казва:

— Бягай, скъпи... Моля те, бягай!

— Не — отвръща баща му и стисва ръцете ѝ в своите. — Никога.

— Както искате — казва Предача. — Ще умрете заедно.

Той повдига ръка и в стаята притъмнява, сякаш е намалил лампите.

От ъгълчетата плъзват сенки. Не сенки — паяци. Стотици паяци. Излизат по тавана и плъзват по стените като неравна черна драперия. Враната се опитва да полети, но плъзящите твари я надмогват. Родителите на Коу се притискат плътно един към друг и до масата. Една от чашите с вино се разбива в пода. Коу иска да се спусне напред, но враните го държат и той остава безсилен свидетел. Паяците вече са хиляди и движат крака в пълен синхрон. Те обграждат родителите му като килим от лъскави, черни тела. Толкова са много, че чува шумоленето и потракването, с които се движат.

Проследява с поглед как паяците се покатерват по стъпалата и по краката на родителите му. Двамата се опитват да ги изтръскаат, но гадините са твърде много. Ръженът пада и изтропва глухо между паяците. Родителите на Коу се гърчат и потръпват, сякаш горят в пламъци, докато паяците ги поглъщат, а той изпитва агонията им чрез собственото си безсилие. Звуците, които издават, не са виковете от болка, а нещо по-лошо. Кратки, ужасени писъци. Паяците покриват гърдите, раменете и шиите им.

Коу опитва да отклони очи, но не може.

Родителите му вдигат брадички нагоре, сякаш се давят и искат да си поемат въздух. Баща му надава вой, но се задавя, когато паяците нахлуват в устата му.

Със сетния си дъх майката на Коу проговаря на Предача с глух глас:

— Няма да победиш. Ще видиш.

След миг паяците заглушават гласа ѝ. Очите ѝ накрая се спират на Коу и от нея сякаш тръгва порив на вятъра, който се завихря към него. Поривът подухва за части от секундата, след което напливът от паякови крака я заслепява и...

Коу се събуди стреснато. Таванът на църквата изплува пред очите му, осветен единствено от греещите въглени в мангала. Той се подпря на лакът и потрепери под вехтото одеяло. Сънят все още го стискаше в

хватката си и го изпълваше с тревога. Той стисна очи в опит да прогони кошмарните видения.

Дали наистина бяха загинали така, в безмълвен ужас, задушени от тварите на Предача? Милки кацна безшумно до него и наведе глава. Замъглените му очи бяха влажни. Внезапно Коу прозря, че това беше истината.

Трохата лежеше по гръб и просвирваше тънко през устни с всяко вдишване. Семчо се беше сгушил под одеялата, съвсем невидим. По гредите цяла армия гълъби спяха, сгушили клюнове в гъстата перушина на гърдите си.

Ако искаше да се измъкне, сега беше идеалният момент.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Коу отви одеялото бавно и изключително внимателно и се изправи в седнало положение. Лидия се беше обърнала на другата страна и спеше непробудно. Първоначалният му план беше да я събуди, но сънят промени намеренията му. Ако затворниците бяха последователи на Предача — това кошмарно създание, — беше по-добре тя да остане колкото се може по-далеч от него. Надяваше се, че Трохата ще ѝ помогне да се върне вкъщи.

Щом се изправи, Кряк и Мрън се размърдаха на местата си до стълбището. Коу вдигна пръст пред устните си. Птиците запазиха тишина и го зяпнаха с любопитство. Той нахлузи палтото и се промъкна на пръсти по дъските. След това се спусна по стълбите. Враните го последваха.

Когато Коу вдигна резето на църковната врата, Кряк потрепери и попита:

Не вярвам да се връщаме в гнездото?

— Още не — прошепна му момчето.

Отвън погледна притихналата църква за последно. Зачуди се каква ли е била преди Мрачното лято. Може би щастливо място, където приятели и близки са се събирали на спокойствие. Предача обаче беше разрушил всичко това.

Паяците от съня пропълзяха отново в съзнанието му с лъскавите си, шаващи телца и тихите, леки стъпчици, подобни на падащи игли. Той потръпна и отпъди спомена.

Промъкна се през изоставения паркинг, наслаждавайки се на прохладната тишина на нощта. Тъкмо зави по улицата към реката, когато чу нечии стъпки, които бързаха след него.

Мрън прелетя над главата му и обяви:

Имаме си компания.

Коу вдигна юмруци, за да се защити, и се обърна.

Беше Лидия. Лицето ѝ беше бледо и тя изглеждаше сякаш дори не беше мигнала.

— Отиваш да търсиш Квакер, нали? — попита тя. — Е, аз също идвам.

Коу отпусна ръце с въздишка.

— Не си длъжна — рече й.

— Знам. Но така искам. Не забравяй, че затворниците заплашиха и моето семейство.

— Предполагам, че не мога да те спра? — повдигна вежди той.

Лидия се ухили.

— Ще го приема за покана.

Има си хас, измрънка Мрън, литна нагоре и изчезна.

Двамата тръгнаха заедно и прекосиха Блекуотър по металните греди на железопътния мост. По това време на денонощието по него не минаваха влакове.

— Имаш добър слух — рече Коу. — Дори гълъбите не се събудиха.

— Сигурно съм го наследила от мама. *Винаги* ме чува, когато слушам музика, вместо да си пиша домашните. Дори и когато съм със слушалки!

Коу се ухили. Беше решил твърдо да тръгне без нея, но му стана приятно, че е тук. С Лидия и враните до себе си се чувстваше по-уверен. Родителите му бяха сторили всичко по силите си, за да го предпазят и родът на вранегласите да продължи. Щеше да направи каквото трябва, за да не остане смъртта им напразна.

— Мисля, че родителите ти са били изключително смели — подхвана Лидия, сякаш беше прочела мислите му. Бяха стигнали на другия бряг на реката. — Сигурно се гордееш с тях.

— Вероятно да — рече Коу и тръгна по северния бряг. Крайбрежната улица беше оброчена от галерии с магазини и заведения, затворени през нощта.

Последният му сън го следваше неотлъчно като сянка, съпроводжана от далечното ехо на виковете на родителите му, преди да изчезнат под паяците. Коу още не беше готов да разкаже на Лидия за съня — шокът все още беше твърде пресен. Цял живот беше подхранвал разочарованието от родителите си, а сега се оказваше, че негодуванието му е било насочено не към когото трябва. Човекът, който заслужаваше гнева му, беше Предача — задето му беше отнел родителите.

— Надявам се *моите* мама и татко да са добре — рече Лидия тихо.

— Аз също — каза Коу отнесено.

— Те не са лоши хора, нали знаеш? — каза Лидия.

Коу я стрелна с крайчеца на окото.

— Вярно, не се държаха много добре с теб — добави Лидия.

— Имаш предвид момента, в който ме заключиха в стаята, или онзи, когато баща ти се опита да ме арестува? — рече Коу, опитвайки се да остане сериозен.

Тя се засмя.

— Прав си, но ще се убедиш сам. Когато всичко това свърши и затворниците се озоват обратно зад решетките, ще те опознаят по-добре. Може отново да дойдеш на вечеря!

— Последната не мина особено добре, а? — подметна Коу, но въпреки всичко се усмихна при спомена. — Сигурно съм приличал на някое зверче.

Внезапно Лидия забави крачка, след което отново се забърза, вперила очи решително напред.

— Какво става? — попита Коу.

— Нищо — отвърна тя. — Да побързаме.

Коу спря и се огледа. Очите му се спряха на купа завързани с канап вестници, оставен на тротоара до затворената вестникарска будка. На първата страница грейше рисунка на лицето му.

— О, не — изпъшка той, застана до вестниците и приклепна на колене.

Добре са те докарали, обади се Кряк и подскокна до него.

Портретът не беше свършен — просто скица в черно-бяло, — но беше достатъчно точен. Отдолу с огромни букви бяха изписани няколко думи, следвани от две доста по-малки снимки: на Лидия и на госпожица Уолъс.

— Какво пише? — попита Коу.

Лидия надникна през рамото му.

— Не ти трябва да знаеш.

— Кажй! — тросна се той.

— Пише, че те издирват за разпит във връзка с убийството.

Коу стисна очи.

— Какво ще правя сега? Целият град ще тръгне да ме търси.

Лидия го докосна по ръката.

— Тези хора просто искат да си продадат вестниците, Коу — рече му тя. — Ще оправим нещата. А когато всичко свърши...

— Знам, знам — прекъсна я той с раздражение. — Всичко ще си тръгне постарому.

Вдигна яка и продължи напред, оставяйки Лидия да подтичва след него. Тя явно се опитваше да го ободри, но дълбоко в себе си беше сигурен, че вече *нищо* нямаше да бъде нормално. Беше тръгнал по път, от който нямаше връщане назад. В края му го чакаха или истина и възмездие, или същата участ, която беше застигнала родителите му.

Насам паякът пълзи, беше казал Милки. *А ние сме просто жертви в неговата мрежа.*

Враните описаха кръг над реката и прелетяха над главите им. Беше доста след полунощ, но улиците не бяха съвсем пуссти. От време на време минаваха коли, а от баровете се изсипваха подпийнали хора. Без да вдига глава, Коу се насочи към западния край на града. Портите на Блекстоунския зоопарк бяха заключени, но той можеше да подуши животните вътре и топлината на спящите им тела. Никога не беше влизал, но враните му бяха разказали за всички животни в клетките и дори го бяха научили на имената им с помощта на една илюстрирана книга в гнездото. Дали имаше дивогласи за всяко живо същество, зачуди се той. Трохата беше споменал, че са много, из целия град...

Във въздуха проехтя сирена и Кряк се спусна към тях.

Полицейска кола!, каза той.

— Бързо! — изсъска Коу и стисна Лидия за ръката.

Издад ъгъла пред тях просветна синя светлина, затова се върнаха назад и свиха в павирана уличка, обвита в облаците пара, която бълваше вентилацията на някаква сграда. Коу се долепи до стената и надникна през кълбата пара. Сирената спря, но светлините все още работеха. Полицейската кола бавно зави в тяхната уличка.

— Не, не... — промърмори Коу.

Двамата изскочиха от скривалището си и побягнаха, а двигателят на колата зад тях изрева.

— Насам! — викна Коу, сви зад един ъгъл и се покатери по няколко стъпала. Сграбчи Лидия за ръката и я повлече след себе си. Прекосиха на бегом малка декоративна градина, а зад тях колата наби

спирачки. Заскачаха през цветните лехи, пресякоха още една улица, мушнаха се в една галерия и затичаха покрай редицата магазини в нея. По земята се търкаляха боклуци, гонени от поривите на вятъра. Коу чу приближаващи зад тях стъпки и мярна лутация се в тъмното лъч на фенер.

— Видя ли накъде отидоха? — извика нечий глас.

— Не — отвърна му друг. — Ти провери натам!

Коу и Лидия излязоха в другия край на галерията. Коу се беше задъхал, а Лидия се преви на две, опряла ръце на коленете си. На отсрещната страна на улицата имаше нощен клуб с ярък неонов надпис над входа.

— Май им се измъкнахме — рече Коу, когато Лидия се изправи, — но не трябва да спираме.

— Добре — кимна тя и махна кичура коса, залепнал на потното ѝ чело.

Отново поеха напред. Завиха зад поредния ъгъл и Коу се обърна да погледне зад себе си. И се сблъска с мъж и жена, хванати за ръце. Той се спъна и се облегна на Лидия.

— Извинете — смотолеви.

— Здравейте! — рече му жената.

Беше с високи токчета и кожено палто, с яркочервени устни. Мъжът до нея беше в черен костюм, а бузите му червенееха. Коу реши, че е почерпен.

— Продължавай напред — каза той на Лидия.

Двамата се отдалечиха.

— Скъпи — чу той гласа на жената, — това не беше ли изчезналото момиче от новините?

Коу хвана Лидия под ръка и се затича. Редицата еднотажни барове, клубове и празни витрини на магазини отстъпи пред зоната на бизнес сградите. Тук беше абсолютно пусто, а небостъргачите се извисяваха като стражи, пазещи улицата от двете страни. В черните им прозорци се отразяваха стотина двойници на Коу. Той наостри уши за нови сирени, но спокойствието на нощта не се смущаваше от никакви шумове.

— Може ли вече да забавим ход? — изпухтя Лидия. — Трябва да внимаваме. Физиономиите ни... Твърде познати са.

Коу кимна свъсено.

След офисните сгради от стъкло и стомана се издигаха няколко обрасли с дървета хълма, осеяни с еднофамилни къщи.

— Отиваме при Квакер, нали? Хълмът Херик е насам — посочи Лидия по една улица, обрамчена с дървета от двете страни. — Ей, какво става?

Коу беше спрял на тротоара.

— Нищо — отвърна той. — Просто... Никога досега не съм стигал толкова далеч.

Лидия му се усмихна и пресече улицата. Той я последва.

Оставиха оживлението в центъра зад гърба си и около тях се възцари странна тишина. Въздухът дори миришеше другояче: по-чисто и по-свежо. Нямаше улични лампи, а скоро изчезнаха и тротоарите. Коу и Лидия продължиха нагоре по хълма по края на платното. Враните почти не се забелязваха между клоните на боровете. Коу се вираше през дърветата, но виждаше само на няколко метра, след което тъмнината поглъщаше стволите. От време на време пресичаха алеи, в чийто край доста навътре от улицата се мерзелееха очертанията на къщи.

Нервите му бяха опънати и той често хвърляше поглед през рамо. На ново място винаги изпитваше тревога, която нарастваше колкото повече се отдалечаваха от Блекстоунския парк.

— Сигурна ли си, че е насам? — попита той с тънък и неуверен глас.

Лидия кимна.

— Не можеш да сбъркаш Горт хаус — отвърна тя. — Една от най-старите постройки в града. С татко понякога идваме насам в почивните дни — правим дълги разходки с Бенджи сред природата — лицето ѝ застина. — Тоест *правехме* дълги разходки с Бенджи.

Коу очакваше да види сълзи в очите ѝ. Вместо това изражението ѝ стана още по-решително.

Тя се оказа права — Горт хаус не можеше да се сбърка. Пред очите им първо изникна висока ограда, покрита с бодлива тел. Стигнаха до двойна порта с шипове отгоре. Мястото изглеждаше, сякаш навремето е било непревземаемо като крепост. Може би това беше опазило Квакер от последователите на Предача в Мрачното лято. Коткогласият обаче явно беше поизоставил мястото оттогава насетне.

Няколко от шиповете на вратата бяха отчупени и вместо тях стърчаха само тъпите им основи.

Двамата се приближиха и различиха дълга алея от другата страна на портата, в чийто край се виждаше и къщата. Тя се издигаше на върха на хълма, очертана на фона на небето. В средата на двора пред нея имаше покрит с мъх фонтан, чиято вода ромонеше и искреше като сребро на лунната светлина. Къщата беше триетажна, с кула във всеки ъгъл и амбразури между кулите. Навремето стените може да бяха яркосини, но с годините боята се беше олющила и опадала и сега сградата беше мръсносива. Различни по височина сводести прозорци покриваха фасадата и останалата част на къщата, а по стените пълзеше бръшлян, който сякаш се опитваше да ги засенчи. В един-единствен прозорец на първи етаж мъждукаше слаба светлина.

— Продължаваме ли? — попита Лидия и се хвана за една от решетките.

Коу кимна и ѝ помогна да се изкатери догоре, след което се качи след нея.

— По-силен си, отколкото изглеждаш — отбеляза тя, докато се прехвърляше внимателно от другата страна през участъка, в който шиповете бяха изпочупени.

Коу се изчерви, а тя се спусна от другата страна. Той я последва: скочи и се приземи с безшумно прилякване.

Не всичко в двора на Горт хаус беше оставено на разрухата. Алеята, водеща към къщата, беше заобиколена от подрязани градини; храстите бяха оформени като котки. Коу забеляза, че фонтанът също беше статуя на играещи си котки, а водата струеше от устите им. Чакълът под краката му хрущеше при всяка стъпка. Обзе го чувството, че някой ги наблюдава през някой от многото прозорци. Вдигна тежкото чукало — студена желязна лапа — и пулсът му се ускори.

Чук! Чук!

Металът дрънна гръмко.

Коу отстъпи и зачака. Враните му бяха кацнали високо на една от кулите, скрити от поглед.

„Странно — помисли си той. — Вчера щяха да се възпротивят остро на подобно пътешествие. А сега почти не се обаждат.“

Сякаш щом истината излезе наяве, бяха склонили да следват желанията му. Не можеше да прецени дали го правеха, защото

уважението им към него беше нараснало. Може би просто той беше станал по-упорит.

Отвътре се дочуха стъпки и в ключалката се превъртя ключ. Вратата се отвори няколко сантиметра със скърцане и през процепа се промуши зеленоока котка, която се уви около глезените на Коу.

Той я огледа, след което очите му тръгнаха над нея: широки лилави панталони, следвани от обемист корем, прибран зад елече в същия цвят с кристални копчета. Над елечето мъжът беше сложил вълнено сако в мандариново-оранжево. Имаше широко, червендалесто лице с гъсти прошарени мустаци, завити в краищата, така че да напомнят котешки. Малките му очички просветнаха подозрително. Едното изглеждаше малко по-голямо зад монокъла, прихванат със сребърна верижка.

Котката около краката на Коу се шмугна обратно вътре. След миг скочи на рамото на мъжа и се сви там.

— Феликс Квакер? — попита Коу.

— А вие кой сте?

Коу замълча и осъзна, че не беше премислил плана си в такива подробности. Всичко зависеше от следващите му думи.

— Какво, да не си глътнахте езика? — рече мъжът сърдито и се усмихна зловещо. Зад устните му проблеснаха малки, заострени зъби.

— Името ми е Коу — каза Коу. — Аз съм дивоглас като вас и...

Вратата се захлопна.

Лидия отново потропа с чукалото.

— Трябва да говорим с вас — извика тя срещу вратата.

— Много жалко, скъпа — рече мъжът отвътре. — Защото не искам да имам нищо общо с вас!

— Моля ви — поде Коу. — Знаем, че сте дивоглас.

— Не знам за какво говорите. Ще извикам полиция. По-добре да се омитате, преди да са дошли.

Коу се обърна към Лидия.

— Няма да ги повика — прошепна тя. — Да потърсим друг вход.

Запромъкваха се крадешком покрай къщата. Някъде по средата Мрън изкряка от тясната козирка над тях.

Прозорецът на първия етаж не е затворен добре.

— Идеално! — прошепна Коу.

За щастие бръшлянът беше достатъчно дебел и щеше да издържи тежестта му. Коу внимателно се хвана за плетеницата от стъбла и пое нагоре. Лидия тръгна подире му с колебание.

— Не се тревожи — каза ѝ той. — Ще те издържи.

В парка се беше катерил по далеч по-рехав бръшлян.

Стигна до леко открехнат прозорец. Рамката беше оловна, а стъклото — толкова старо, че се беше разместило. Коу побутна прозореца. В стаята не се виждаше кой знае колко добре, но все пак успя да различи стъклени витрини положени върху маси.

Той се качи на перваза и се наведе да издърпа Лидия. Тя залитна леко, но Коу я държеше здраво за ръката и ѝ помогна да мине първа през прозореца. Трите врани кацнаха до него в облак от черни и бели криле и се скупчиха на перваза.

— По-добре останете отвън — каза им Коу.

Щом настояваш, каза Мрън и се отпусна по корем. Но внимавай.

— Обещавам — отвърна той.

Кряк се намърда до него.

Мръдни, шишко.

— Ей, виж това! — прошепна Лидия.

Коу се прехвърли в стаята. Лидия беше застанала до една от стъклените кутии. В помещението нямаше нищо, освен масите с витрини. Коу проследи сочещия ѝ пръст и се стресна. Под стъклото имаше малка съсухрена ръка, сбръчкана и кафява.

— Мислиш ли, че е истинска? — попита той.

Лидия повдигна рамене и пристъпи към съседната витрина, в която имаше извит щит, изработен от стъкло или кристал, а може би дори диамант, с инкрустирани косми. Коу не беше виждал подобно нещо. В третата витрина имаше направена от тънък лист метал маска, която изобразяваше муцуната на лъв.

— Струва ми се, че е златна — каза Лидия. — Какво, за бога, е това място?

— Трохата спомена, че Квакер събира неща, свързани с дивогласите — подхвърли Коу. — Но това тук не са просто вехтории. Изглеждат ценни. Чудя се какво ли друго крие тук?

Той се приближи до вратата и натисна дръжката. Вратата се отвори тихо и ги изведе в застлан с пътека коридор в горния край на широко стълбище с красиво резбовани тъмни дървени парапети. По

стените висяха огромни портрети на мъже и жени в облекло от различни исторически епохи. Дали всички бяха дивогласи? По завоите на стълбището имаше черни статуетки на котки върху поставки. Една от тях внезапно се размърда и Коу осъзна, че е жива. Тя заслиза по стъпалата като сянка.

Коу излезе от стаята и килимът приглуши стъпките му. Той пресече площадката и застана пред друго стълбище, което продължаваше нагоре. На площадката имаше още стъклени витрини, както и няколко врати, всичките затворени. Беше категоричен, че никога не беше идвал тук, но въпреки това къщата му се струваше позната по необясним начин. Той сложи крак на първото стъпало.

Някъде отдолу някой задрънка фалшиво на пиано, след което спря.

— Къде отиваш? — попита го Лидия шепнешком. — По звука изглежда, че Квакер е долу.

Коу сложи ръка на парапета. Краката му се задвижиха и го понесоха към върха на къщата, без сам да знае защо.

— Ей! — изсъска Лидия. — Няма ли да разгледаш това?

Беше застанала до една от витрините, долепила нос до стъклото.

— Тук има огърлица с паяк!

Нещо неосъзнато привличаше Коу и го теглеше нагоре по стълбите.

— Просто реших... сецаш се, заради паяка — изрече Лидия зад него, някак глухо и отдалеч.

Коу заизкачва стълбите. Горе нямаше нищо — само малка квадратна площадка с гол дъсчен под, без прозорци.

— Коу, върни се! — прошепна Лидия настойчиво. — Какво ти става?

Той се приближи до стената и прокара пръсти по неравната повърхност. Очакваше да е студена, но не беше така. Лидия се изкатери по стъпалата зад него.

— Коу! — рече тя. — Не ме ли чуваш?

Той долепи длан на стената близо до ъгъла.

— Плашиш ме — продължи Лидия. — Какво става?

Той натисна силно и част от стената поддаде и хлътна навътре. Тясната тайна врата се завъртя безшумно на пантите си. Пулсиращите слепоочия на Коу се успокоиха.

— Откъде знаеш, че тук има врата? — удиви се Лидия.

— Не знам — отвърна Коу и прекрачи прага. Макар че може би някак знаеше.

В стаята нямаше никакво осветление и цареше сумрак. Вероятно се намираха в една от кулите, тъй като помещението беше съвсем кръгло, с един-единствен прозорец високо горе. Приличаше доста на килия. Имаше един разнебитен стол, стар гардероб и мръсна мивка. Всичко останало обаче избледня в мига, когато очите му се спряха на предмета в средата на стаята.

Там, на червената кадифена възглавница в стъклената витрина, лежеше дълъг близо метър меч с черно, леко извито острие — широко в основата и изтъняващо до смъртоносно остър връх. Напомняше древен артефакт, изровен от земята и полиран до блясък. Дръжката беше скрита под няколко извити метални нокътя, увита в нещо като черна кожа. По дължината на острието беше гравирани надпис.

— Какво пише? — попита той с дрезгав, грачещ шепот.

Лидия се приближи.

— На някакъв чужд език е — установи тя. — Със странни символи. Слушай, долу има една огромна двойна брадва. Ела да видиш!

Коу обаче не се интересуваше от брадвата. Необяснимо, но знаеше, че този меч е важен. И отнякъде знаеше колко тежи и как ляга в ръката, без дори да го е докосвал. Осъзна, че именно мечът го беше призовал в стаята. *Искаше* да бъде открит. Той посегна към витрината.

— Сигурен ли си? — попита Лидия.

— Да — отговори.

Щом пръстите му докоснаха стъклото, в съзнанието му блесна ослепителна светлина и той залитна назад. Пред очите му заиграха образи от съня му — устата на майка му, изкривена от страх, баща му, драскащ с пръсти гърлото си, пръстенът с паяка на дългия пръст на Предача.

— Коу! Някой идва! — сепна се Лидия.

Коу премигна и пропъди виденията. Стъпки. Стаята внезапно се изпълни с котки, които фучаха и виеха. Тясната врата се отвори рязко и Феликс Квакер нахлу вътре.

— Мога да обясня... — започна Коу.

Квакер го стисна за ухото.

— Как смееш да влизаш тук? — рече той. — Марш!

Той повлече Коу към вратата. Ухото го болеше адски, но все пак успя да долови, че Лидия тръгва след тях.

— Моля ви, не го наранявайте! — молеше се тя. — Просто искаше да поговори с вас.

Квакер извлече Коу от стаята на площадката отпред. Момчето се препъваше по пътя си, превито почти на две, за да не позволи мъжът да откъсне ухото му. Потокът от котки ги последва, като огласяше всичко с непрекъснат вой.

— Малки плъхове! — изръмжа Квакер. — Иде ми да... Какво, по дяволите...

Коу чу пляскане на криле и Квакер залитна назад. Милки, Мрън и Кряк връхлетяха в помещението.

— Не! Недейте! — извика той, но птиците се спуснаха върху коткогласия. В същия миг няколко котки скочиха във въздуха. Коу потръпна — четириногите свалиха съпротивляващите се врани на земята и ги притиснаха на пода с лекота. Квакер приглади елечето си, облиза устни и огледа враните.

— Моля ви! — извика Коу. — Враните просто се опитват да ми помогнат!

Котките погледнаха господаря си с гладен блясък в очите.

— Май е време да възнаградя любимците си с някое лакомство — каза Квакер с леденостуден глас. — Все пак, намираме се в моя дом.

Хайде да те видим, коткогласи, изкряка Мрън и се размърда под лапата.

Коу, каза Милки спокойно. *Остави ни. Бягай.*

Гласът на белия вран изненада Коу. И му вдъхна кураж. Не беше стигнал дотук, за да изостави враните си.

— Няма да ходя никъде — каза той. — Дойдох, за да поговоря с Феликс Квакер за родителите ми и за Предача.

Коу, трябва да се махнеш оттук!, каза Милки по-настойтелно.

Квакер зави върховете на мустаците си и погледна Коу със следа от любопитство.

— Упорството ти е похвално, млади момко, но както вече споменах, нямам какво да кажа. Сега се омитай от...

Входната врата долу се отвори с трясък. През дебелия колонки на перилата Коу видя три масивни кучета с олигавени муцуни да се

промъкват във фойето. Някой отвън хвърли сянка на килима, след което огромното туловище на Хрущяла прекрачи прага.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Коу се врътна рязко, за да се скрие от погледа му.

— Хрущяла! — прошепна той.

Държанието на Квакер се промени на мига. Той сякаш се преобрази: от ексцентричен отшелник стана същество, създадено, за да се промъква незабелязано, плъзна се като капка и се долепи до стената. После хвърли един поглед надолу по стълбите и цъкна дълбоко в гърлото си. Котките му мигновено пуснаха враните и се събраха около него. Мрън изкряка от болка, а кучетата долу изръмжаха.

— Май си станал немарлив с годините, Квакер — каза Хрущяла. — Не е препоръчително да позволяваш хора като мен да проникват в скривалището ти. Хайде, котенце, излез. Знам, че си тук. Моите хубавци те надушват.

Феликс Квакер дръпна ухото на Коу до устните си.

— Достатъчно бели направи. Сега се омитай, докато все още не е късно!

— Но... — започна Коу.

Ръмженето на кучетата се приближи.

— Хайде! — рече Лидия и се стрелна надолу към стаята с витрините.

Коу я последва с враните си.

— Не се опитвай да ни избягаш, Квакер! — изрева Хрущяла. — Само ще ги ядосаш!

Коу се спря на прага на стаята. Лидия вече беше на перваза на прозореца. Нещо обаче го накара да забави ход. Мечът — зовеше го. Трябваше да го вземе.

— Бягай без мен! — викна той на момичето и се обърна.

— Чакай! — каза тя. — Къде...

Гласът ѝ заглъхна, а Коу се стрелна покрай Квакер и котките и пое нагоре по стълбите. Влетя в стаята в кулата.

Коу, зарежи!, изкряска Мрън и запляска из килията.

Коу трескаво огледа заключената витрина. Нямахте с какво да я счупи... Ключът вероятно беше у Квакер...

Отдолу долетя воят на нападащите котки, заглушен от ръмженето и трakanето на кучешките челюсти.

— Ще си платиш, ако нараниш и една от тях! — извика Квакер.

Внезапно ръмженето секна.

— Така... Време е да поговорим — каза Хрущяла. — Мислеше, че си ни заблудил, нали? С преструвките си на някакъв изкуфял дядка. Ние обаче знаем какво пазиш в къщата. Хлебарките на Шмугъл пропълзяха тук и го намериха — той понижи глас заплашително. — Така че стига игрички. Заведи ме при Врания клюн.

Чуха се няколко тежки удара и Квакер изкрещя.

— Разкарай се от дома ми, долен мизернико — изръмжа той с пропит от болка глас.

Очите на Коу се спряха върху меча. „Враният клюн“. Оръжието... ето какво криеше Квакер. Името проникна дълбоко в съзнанието му. Острието му принадлежеше. Мечът на вранегласия.

— Стига увърта, Квакер — рече Хрущяла. — Или да извикам Шмугъл? Приятелите му ще се шмугнат в ушите ти и ще изядат мозъка ти. Ще ги усещаш дълго, след като загубиш способност да пициш. Или Мамба? Змиите й могат да те парализират с едно ухапване. Заклевам се, Квакер, ако е нужно, ще одера всички котки в къщата една по една. Готов съм на всичко, за да проговориш.

Настъпи мълчание.

— Горе е — обади се коткогласият с равен глас.

Кръвта на Коу се смръзна. Нямахте къде да избяга. Покатери се на стола и се протегна към прозореца. Твърде високо. Дори и да скочеше, нямахте да успее да го стигне.

Кряк кацна на гардероба. Нямахте нужда да говори — Коу го разбра и се стрелна през стаята. Отвън стъпките на Хрущяла затрополиха по стълбите. Коу отвори гардероба и скочи вътре. Враните също влязоха, той затвори вратата и долепи око до процепа.

Хрущяла блъсна Квакер в стаята. Монокълът на коткогласия се откачи и издрънча силно на пода. Кучетата спряха на прага и взеха да душат въздуха. И от двете ноздри на коткогласия течеше кръв, а под окото му имаште грозна подутина.

„Ако ме надушат, край“ — помисли си Коу.

Кучетата обаче сякаш изпитваха колебания и дори страх. Опашките им увиснаха между краката и те не прекрачиха прага. И трите се бяха вторачили във Врания клюн.

От увисналите черни джуки на едно от кучетата капеше кръв. Коу преглътна ужасено. Явно някоя от котките на Квакер не беше извадила късмет.

Хрущяла се заразхожда из стаята, като дъските на пода проскърцваха при всяка негова стъпка. Той заобиколи витрината.

— Къде е ключът? — отсече и протегна подобната си на лопата ръка.

— Долу в кабинета ми — отвърна Квакер и попи кръвта от устата си с носната си кърпа. — Ако ти трябва, можеш и сам да го донесеш.

Трите кучета изръмжаха зад гърба му.

Хрущяла се ухили и татуираното му лице заприлича на зловеща маска. Той сви пръсти в юмрук и го вдигна високо над главата на Квакер подобно на парен чук. Коу едва не отклони погледа си. Дали затворникът щеше да строши черепа на стария човек пред очите му?

Хрущяла обаче се завъртя на пети и стовари юмука си върху витрината. Стъклото се пръсна с трясък и парчетата се разлетяха из стаята.

— Май няма да ми трябва — рече той.

Здравенякът се пресегна и хвана Врания клюн за дръжката, а Коу се изпълни с гняв, примесен с още нещо... завист. Едва успя да овладее порива си да изскочи и да се хвърли върху кучегласия на мига.

Хрущяла завъртя острието на мижавата светлина на крушката на тавана и го огледа отблизо. Лъч светлина пробяга по метала и освети странните букви.

— Не ми се вижда кой знае какво — рече той. — Детска играчка.

— Безценен е — изсъска Феликс Квакер. — В погрешните ръце...

— Спести ми лекцията — прекъсна го Хрущяла. — Знаем какво е. Той запаса меча в колана си, а Коу изскърца със зъби.

— Получи онова, което търсеше — каза Квакер с натежал от умора глас. — Сега си тръгвай.

Хрущяла кимна замислено, след което навря лице в пода. Беше се надвесил над нещо.

— Какво е това? — попита.

Когато се изправи, Квакер стрелна с очи гардероба. Хрущяла държеше черно перо.

В гърлото на Коу заседна ужасен вик.

— Човекът на враните е тук — каза Хрущяла. Не беше въпрос, а констатация.

Квакер поклати глава.

— Не те бива в лъжите — рече Хрущяла. — Сътрудниците ми скоро ще я намерят.

Квакер повдигна вежди. Коу също се зачуди.

„Нея“?

— Няма да я намерите! — рече внезапно Квакер.

Хрущяла го блъсна от пътя си и закрачи към вратата. След това спря и заговори, без да се обръща.

— Говори се, че вие, коткогласите, имате по девет живота. Да проверим, какво ще кажеш?

— Моля? — каза Квакер и отстъпи назад. Стъпи върху монокъла си и той изхрущя.

Хрущяла докосна с ръка по главата всяко от кучетата. Щом го направи, те присвиха уши и вирнаха опашки.

— Довършете го — нареди той и излезе.

— Не! — изкрещя Квакер.

Кучетата влязоха и го наобиколиха. Феликс Квакер стисна стола в ръце и го размаха пред себе си. От това кучетата само заръмжаха още по-заплашително.

— Орион! — каза Квакер, като не спираше да размахва стола. — Веспа! Монти! Вадете ноктите!

Едно от кучетата скочи към лицето му, но Квакер отстъпи ловко встрани. След секунда второто куче стисна ръкава му в зъбите си и отпра част от плата.

Коу блъсна вратите на гардероба и извика, за да отвлече вниманието на зверовете. В същото време внуши на враните си да нападнат. Птиците литнаха, насочиха нокти към очите на кучетата и затракаха с клюнове. Коу сграбчи Квакер и го издърпа от стаята. Враните се спуснаха след тях и в мига, щом излязоха, Квакер затвори вратата.

От другата страна кучетата заръмжаха и започнаха да се блъскат във вратата. Тя се затресе в касата си. Най-накрая три котки се стрелнаха нагоре по стълбите със съскане, но Квакер махна уморено с ръка и те спряха на място.

— Много сте полезни и трите! — рече той.

Котките отвърнаха с недоволно мъркане.

— Е, да, така ще кажете — отбеляза Квакер. — Имах късмет, че враните бяха наоколо — той се обърна към Коу: — Чудя се само защо Хрущяла говореше за вранегласия като за „нея“... С удоволствие го насърчих в заблудата му, но...

— Лидия! — прекъсна го Коу. — Явно мислят, че Лидия е вранегласият! Трябва да я открием.

— Чакай малко — каза Квакер, но Коу вече препускаше надолу по стълбите.

Виковете на Лидия проехтяха в къщата и сърцето подскочи в гърдите му. Той остави враните зад себе си, понесе се по стъпалата през две, а на завоя на парапета скочи, лек като въздух. Имаше чувството, че го е подел порив на вятъра, който му даваше бързина, с каквато не беше свикнал.

На площадката една мъртва котка лежеше в локва кръв.

Чакай!, изкрещя Мрън.

С два скока Коу прелетя през последните стълби и продължи да тича напред. Изскочи от входната врата, увиснала накриво на пантите си. Кряк се спусна пред него с бясно махане на крилете.

В дъното на алеята Хрущяла крачеше към един микробус. Мамба беше седнала отпред, а Шмугъл тъкмо пъхаше Лидия през страничната врата. Тя риташе бясно и пищеше.

— Пусни ме! Долу ръцете от мен!

Хрущяла затвори вратата зад тях.

Коу препускаше с всички сили, но здравенякът се качи отпред. Дори не го бяха забелязали.

— Спрете! — изкрещя той.

Микробусът обаче завъртя гуми и засипа всичко с дъжд от камъчета сред облак прах. Колата излетя през разбитата порта и се спусна надолу по хълма. Коу продължи да тича след тях, но скоро стоповете им изчезнаха в далечината, а с тях — и надеждите му да ги стигне. Той спря по средата на платното с пламнали гърди.

— Не... Моля... — изрече.

Не и Лидия.

Милки се появи в небето и кацна на ръката му, следван от Мрън и Кряк.

— Мислят, че тя е вранегласата — каза Коу.

Скоро ще установят, че грешат, обяви Мрън.

Коу се сепна.

— И какво ще й сторят тогава?

Мрън не отговори доста време.

Да се върнем в къщата, каза той накрая. *Говорещият с котки вероятно може да ни помогне.*

Коу кимна, но забеляза как Мрън избегна да отговори на въпроса му.

Завари Феликс Квакер във фоайето с мъртвата котка на ръце. При приближаването му мъжът вдигна очи.

— Хванаха я — рече му Коу съкрушено. — Моля ви... тя е единственият приятел, когото имам. Помогнете ми да си я върна.

Квакер задържа очи за миг върху Коу, след това ги върна върху котката в ръцете си и погали нежно окървавената ѝ козина.

— Казваше се Хелена — рече той. — Намерих я преди петнайсет години на улицата.

— Съжалявам — каза Коу. — Знам какво е чувството да изгубиш някого.

— Да... Допускам, че е така — отговори Квакер.

— Моля ви, не позволявайте да ми се случи отново — примоли му се Коу. — Лидия все още е жива. Все още можем да я спасим.

Очите на Квакер се спряха на враните, накацали по парапета.

— Засега трябва да почака. Първо трябва да поговорим. Ела с мен, вранегласи.

Коткогласият излезе от фоайето, а Коу стисна юмруци. Искаше му се да се втурне навън и на мига да се заеме с издирването на затворниците. Осъзнаваше обаче, че Квакер е вероятно единственият, който знаеше как да ги намери. Затова — противно на всичките си инстинкти — Коу го последва.

Лаят на кучетата все още ехтеше из къщата. Квакер въведе Коу в обширна кухня с каменен под и груба дървена маса. Враните влетяха и накацах по ръба на мивката. Квакер положи мъртвата котка нежно на

едно парче вестник пред огромното огнище. Дванайсетина други котки наизлязоха, наредиха се около тялото на мъртвата си посестрима и замячиха тихо. Коткогласият далеч не беше безупречно облеченият мъж, който беше отворил вратата преди по-малко от час. Китката му кървеше от ухапването на кучето, под носа му имаше кървава коричка, а доскоро прилежно изгладените му дрехи бяха омачкани и разкъсани.

Той се обърна към Коу и присви очи.

— Е, кажи. Защо смятат, че приятелката ти е вранегласата?

— Предполагам, че... При всяка среща с мен и враните и тя беше там — осъзна Коу едва сега. — Всъщност първия път, в уличката, мен дори не ме видяха — само Лидия. Явно са решили, че тя е извикала враните на помощ на баща си, когато го нападнаха. А после, в дома на семейство Стрикъм, Мамба явно е забелязала враните, които ме чакаха отвън... Тя обаче също не видя мен самия. И разбира се, е решила, че враните са на Лидия.

Идеше му да се разкреци от тази несправедливост. Ако я беше отпратил обратно в скривалището на Трохата, нямаше да се случи нищо подобно.

— Ясно — рече Квакер. — А как намерихте мен?

— Госпожица Уолъс — рече Коутихо. — Преди...

— Произшествието в библиотеката — довърши Квакер вместо него.

Той намокри една кърпа на чешмата и почисти окървавения си нос.

— Прочетох за това. Полицията обаче не дава никакви подробности. И ти ли я познаваше?

Коу кимна.

— Хрущяла и неговите приятели я убиха — каза той.

— Зверове! — рече Квакер и оголи острите си зъби ядосано. — Библиотекарката беше много способна. Ползвам библиотеката често за изследванията си. Разбира се, тя нямаше никаква представа кой точно съм — той метна кърпата в умивалника. — Преди два дни отидох да взема няколко книги, когато забелязах на бюрото ѝ странна рисунка.

— Паяк? — попита Коу.

Квакер го стрелна рязко с очи.

— Да! Откъде...

— Ние го нарисовахме — обясни Коу. — Аз и Лидия.

Квакер повдигна вежди объркано.

— Е, явно доста съм се стреснал, когато го видях, защото тя ме попита дали знам какво означава. Не исках да се забърквам в нищо, разбира се. И й го заявих, доста категорично. След това побързах да си тръгна.

— Явно се е досетила, че знаете нещо за него. Беше написала името ви под рисунката — рече Коу. — Преди да я убият, го беше стиснала в ръка.

Квакер отклони поглед, сякаш се срамуваше да срещне очите на Коу. Лаят на кучетата беше поутихнал и той се обърна нагоре.

— Накрая ще се успокоят — каза. — Определено не обичам кучета, но когато не са под влиянието на своя дивоглас, общо взето, са безвредни.

Коу имаше купища въпроси, но не знаеше откъде да започне. А и дали отговорите щяха да помогнат на Лидия?

— Значи се познавате с Хрущяла?

— В миналото съм се сблъсквал с хора като него — отвърна Квакер. — Това разклонение на кучегласите винаги са били мръсници.

— Има и други? — удиви се Коу.

Феликс Квакер се отпусна тежко на един стол.

— На печката има чайник с гореща вода. Чаят е в онзи буркан на полицата — посочи той. — Предпочитам да разговарям за дивогласите с чаша качествен чай в ръка.

Коу неохотно взе буркана, намери две чаши и понечи да сипе сухите листа в тях.

— Стой! — рече Квакер. — Очевидно досега не си правил чай. Гледай и се учи!

Коу отстъпи и остави приготовленията на коткогласия. Мъжът сипа листата в метално кълбо с дупчици, след това го пусна в малък чайник и го заля с вряла вода.

— Вероятно трябва да съм ти благодарен — каза той. — Кучетата на Хрущяла щяха да ме убият, ако не бяха твоите врани.

— Е, аз също щях да съм мъртъв, ако му бяхте казали, че съм в гардероба — рече Коу.

Квакер се доближи до него, пое си дълбоко въздух и кимна.

— Отначало не те разпознах, а трябваше. Приликата е поразителна.

По врата на Коу пробягаха тръпки.

— Познавали сте родителите ми?

Квакер сипа от кехлибарената течност в чашите и сложи едната на масата пред Коу.

— Разбира се, Джак.

— „Джак“? — повтори Коу и изпъна гръб на стола.

— Предполагам, че вече не използваш това име — продължи Квакер, отпи от чая си и измърка доволно. — Спомням си те като бебе. Джак Кармайкъл, син на Елизабет и Ричард. Бяха умни хора. И смели — може би прекалено смели, накрая.

Коу преглътна и потисна напиралците в очите му сълзи. Съсредоточи се върху чашата с чай. Отпи, но потръпна от странния вкус на езика си.

— Не си почитател, както виждам — каза Квакер с усмивка. — Също като майка си.

Коу наостри уши.

— Е, да не го хабим все пак — продължи Квакер и премести чашата му до своята, след което отново отпи от чая. — Честно казано, мислех, че родът на враните е приключил. След събитията от Мрачното лято посетих дома ви. Нямаше никого, но следите бяха многозначителни: паяжини, толкова дебели, че ми трябваше брадва, за да вляза през вратата — Квакер поклати глава при спомена. — Колко жалко за тази дарба. Ако майка ти се беше барикадирала вътре, както сторих аз, може би все още щеше да е жива, но...

Квакер спря посред изречението — явно беше забелязал смаяното изражение на лицето на Коу. Продължи с по-мек глас:

— Както казах, бяха смели хора.

Отпи отново от чая, но на Коу му се стори, че за миг по лицето му се изписа срам.

— Защо сте били в дома на родителите ми? — попита той.

— За да взема Врания клон, разбира се — отвърна Квакер. — Онзи меч.

Коткогласият кимна.

— За мой късмет майка ти го беше скрила добре.

— Какво представлява? — поинтересува се Коу. — Оръжие?

Квакер се ококори за миг, после отново присви очи.

— Същинска трагедия е, че знаеш толкова малко за наследството си, Джак.

Коу усети, че бузите му поруменяват.

— Ами, защо не ми *разкажете*?

— Враният клон действително прилича на оръжие, но всъщност е по-скоро инструмент... ключ, който се предава от поколение на поколение вранегласи от времената, когато на мястото на Блекстоун се простирани само поля и реката. Още от първия вранеглас, за да бъде по-точен — Корвус Черния. Мечът може да разсече булото, което разделя този и другия свят.

— „Другия“? — озадачи се Коу.

Милки гракна тихо от ръба на мивката, а враните от двете му страни го изгледаха притеснено.

Квакер постави чашата си в чинийката и тя изтрака. Мъжът се взря настойчиво в Коу, а котките край огнището обърнаха взор към господаря си, наостриха уши и застанаха нащрек.

— Земята на мъртвите — каза той.

Стомахът на Коу се сви.

Коткогласият хвърли кратък поглед към Милки и продължи:

— Враните винаги са били специални — рече той. — Единствените създания, които могат да преминават между Земята.

— Какво представлява тази Земя на мъртвите? — попита Коу.

— Как ти звучи?

Косъмчетата по врата на Коу настръхнаха.

— Отвъдното?

— Може да го наречеш и така, щом ти харесва.

— Звучи ми невероятно.

— Не ми вярваш? — рече Квакер. — Този бял приятел тук знае, че говоря истината.

Милки го измери с очи.

— Виждам, че не е от приказливите — каза Квакер. — Е, перата му са достатъчно красноречиви. Бял е, защото е сред малкото, които са посетили Земята на мъртвите и са се завърнали оттам.

Коу погледна Милки с нови очи. Възможно ли беше коткогласият да говори истината?

— Да речем, че ви повярвам — каза той предпазливо. — Какво е онова място?

— По-добре попитай него — отговори Квакер и посочи Милки. Белият вран излетя и кацна на масата между двамата. Ноктите му изтракаха по дървото.

— Погледни в очите му — подтикна го Квакер. — Дълбоко.

Милки наклони глава. Коу се почувства неловко пред погледите на Квакер и на останалите животни, но все пак се втрени в замъгленото ляво око на врана.

— Какво ще ми покажеш, Милки? — рече той тихо.

Отначало не видя нищо. После в дълбините на бледия ирис се завихриха силуети. Той се вгледа по-отблизо. Стаята около него избледня и окото като че го засмука в себе си. Коу почувства, че се носи в пространството, а после започна да пропада, надолу, надолу, през дълбините на облачното небе. В мъглата различаваше форми — гори, клони, земята, покрита с пластове черни листа.

— Виждаш ли? — долетя гласът на Квакер някъде отдалеч.

Коу кимна, неспособен да отлепи очи от ириса на Милки. Между дърветата в мъглата се мяркаха лица, както и движещи се между стволите тела. Два от силуетите се обърнаха към него и той се понесе към тях. Те протегнаха ръце и промълвиха нежно името му.

— Джак?

Беше майка му. Той различи лицето ѝ в мъглата — големите ѝ, тъмни очи, милата ѝ усмивка. После видя и баща си, със сериозно, избръснато лице с малка трапчинка в брадичката. Очертанията на телата им бяха неясни, но лицата им го зовяха.

— Джак, ела при нас — казаха те в един глас.

Тъкмо той да се отпусне в прегръдките им, зад тях се появи трета физиономия. Сърцето на Коу подскочи ужасено — принадлежеше на Предача. Подобните му на паяци ръце се впиха в раменете на родителите му и ги дръпнаха назад. Беше приковал черните си, лъскави очи в Коу.

Момчето се отдръпна стреснато и едва не падна от стола си. Отново се озова в кухнята. Милки продължаваше да го гледа, наклонил глава.

— Предача — каза Коу. — Видях го!

— Чака те — рече Квакер сериозно.

— Мен? Защо?

— Защо според теб? — попита Квакер. — Само вранегласият има власт над Врания клюн.

— За да го върна тук — прозря изведнъж Коу. — Ако разсека булото, той ще може да се върне. Затова и последователите му издирват вранегласия.

Феликс Квакер кимна, отпи последна глътка чай и остави чашата на масата.

— Това, че те объркаха с момичето ти осигури малко време, но скоро ще се върнат за теб.

— Може и да сте прав — рече Коу и се изправи. — Но аз нямам намерение да се крия като вас. Благодаря за чая, но сега трябва да тръгна. Трябва да открия Лидия.

Квакер се пресегна и погали рижавия котарак, увил се около глезените му.

— Моето място е тук — рече той. — Помогнах ти, с каквото можах.

На вратата се почука лекичко и двамата вдигнаха поглед. На прага на кухнята стоеше Трохата, а до него бе и Семчо.

— Поредните натрапници, както виждам — въздъхна Квакер.

— Входната врата беше отворена — каза Трохата. — Май сте имали неканени гости. Макар да подозирам, че тук всеки гост е неканен — той прокара очи по Коу и враните и изражението му се вкамени. — Къде е Лидия?

— Отвялякоха я — каза Коу мрачно. — Мислят, че тя е вранегласият.

Лицето на Трохата не издаваше чувствата му — само ноздрите му се разшириха незабележимо, но Семчо го избута, излезе напред и посочи ядно Коу.

— Трябваше да останеш с нас, глупак такъв — викна той. — Казахме ти, че не си готов!

— И бяхте прави — отвърна Коу, засрамен от резкия тон на малкото момче. — Сега обаче мисля да поправа грешката си.

— И как точно ще стане това? — попита Семчо.

— Трябва да ме научиш на всичко, което знаеш — обърна се Коу към Трохата. — Бързо. Моля те, трябва да ми помогнеш. Някой трябва да ми помогне.

Коу се обърна към Квакер, но коткогласият не отвърна на погледа му.

— Моля те, Троха — повтори Коу. — Животът на Лидия зависи от това.

Трохата изглеждаше потънал в мисли, приковал очи в пода. Коу затаи дъх. Накрая гълъбогласият го погледна в очите.

— Много добре, вранегласи — каза той. — Но те предупреждавам — ще боли.

В часа преди зазоряване Блекстоун взе да оживява като някакво създание, отърсващо се от сънливостта си. По улиците забръмчаха автобуси, пълни с прибиращи се у дома пътници — някои след нощната смяна, други тепърва започващи работа. По страничните улички се валяха боклуци, а бездомниците се свираха в своите разпадащи се подслони от картон под мостовете и по входовете, вкопчени в последните часове необезпокояван сън. Магазинерите вдигаха ролетките със силен трясък.

Тялото на Коу го болеше от главата до стъпалата. Слязоха от хълма Херик и се запътиха към района на финансовите учреждения, който вече не беше призрачният град от стъкло и стомана от миналата нощ. Сега гъмжеше от мъже и жени в костюми, които се вливаха като насекоми в огромните мравуняци на офис сградите. Бяха твърде заети, за да забележат странното трио, което се промъкваше между тях — опърпаният мъж и двете момчета, — или пък странното ято птици, извило се над тримата.

Костите на Коу пукаха и скърцаха, а жилите около мускулите му се опъваха с писък при всяка стъпка. Всеки сантиметър гола кожа по тялото му беше покрит с драскотини. Той обаче нямаше право да се оплаква. Сам беше помолил Трохата да го научи, а уроците се оказаха болезнени, както му беше обещал мъжът. Упражняваха се в огромната градина зад къщата на Феликс Квакер — коткогласият се беше съгласил да им помогне поне с това. И така, за няколко часа Коу се изправи срещу Трохата, врани срещу гълъби. Сражение на дивогласите и създанията им под звездите.

Някои неща овладя лесно — вече можеше да призове стотици врани само с една мисъл, — но Трохата винаги беше с една крачка

пред него. Сякаш танцуваха танц, чиито стъпки Коу не знаеше и беше толкова зает да следи ритъма, че краката му се преплитаха един в друг. Атаките на гълъбогласия бяха безпощадни — той пръсваше враните наоколо и пращаше своите птици да дращят Коу с клюнове и нокти. По едно време гълъбите дори вдигнаха Коу от земята и го запратиха в един храст. За спомен му остана голяма колкото длан синина под ребрата.

Квакер и Семчо ги наблюдаваха отстрани със смесица от иронично забавление и моменти на съчувствие. Гледката на седнали едни до други мишки и котки определено беше странна, но и двамата дивогласи държаха създаванията си под контрол. Коу знаеше какво си мислеше Квакер — че той е безполезен, бледа сянка на майка си и нейните способности.

Много, много трудно коткогласият се беше попримирил с инвазията на личното му пространство и накрая взе да им разказва за Корвус Черния, първия вранеглас. Оказа се, че той бил толкова могъщ, че овладявал по няколко ята врани наведнъж, а и дори — според някои ранни източници, — умее да се превръща във врана. Трохата обяви, че това са измислици и между него и Квакер избухна поне десетминутен спор за това кое е легенда и кое — исторически факт. Поне Коу си отдъхна от битката.

— Вдигни брадичка — каза гълъбогласият, щом стигнаха пустата улица зад старите кейове край реката.

— Когато вдигна брадичка, боли — оплака се Коу. — Пусна ме да падна на глава, не помниш ли?

Семчо се изхихика.

— Това определено беше гадно.

— Определено има напредък — рече Трохата. — Към края крясъците ти бяха наполовина по-тихи, отколкото в началото — той посочи тухления мост, надвесил се над улицата. — Стигнахме.

— Какво има тук? — попита Коу.

Трохата и Семчо се спогледаха.

— Скоро ще видиш.

Той призова няколко гълъба на ръката си.

— Пазете в краищата на улицата. Ако видите полиция, обявете тревога.

Гълъбите изгукаха в отговор и отлетяха в противоположни посоки.

— След мен — каза Трохата.

Изкатериха се по стълбите на изоставена станция на градската железница, наполовина засенчена от металния покрив над релсите. В глухата линия имаше стари, ръждясали, покрити с графити вагони с изпочупени прозорци. Трите врани на Коу се настаниха върху очуканата будка за билети. Изгряващото слънце още не се виждаше зад сградите, но лъчите му вече изпълваха въздуха с нежна, бледа светлина.

Добре ще ми дойде малко почивка!, обади се Кряк. И перата ме болят. Честно.

Моите също, вметна Мрън. Тези гълъби са по-корави, отколкото изглеждат.

— Добре — рече Трохата. — Да видим какво си научил.

— Пак ли? — удиви се Коу.

Трохата отиде в долния край на релсите.

— Съсредоточи се, вранегласи — каза той сериозно.

Семчо се настани встрани, на ръба на моста, с изглед към улицата, с по една мишка на всяко рамо.

— Поне му се опъни малко — обади се той. — Омръзна ми да гледам как те бие.

Коу го стрелна гневно с поглед и мишегласият му намигна.

„Ще му дам да се разбере“ — помисли си Коу.

Той затвори очи и отпрати призива си. След секунди въздухът се изпълни с врани, които накацаха по ръцете му и по земята наоколо. Той ги раздели на две редици със знак с ръка — едната щеше да нападне, а другата щеше да остане зад него и да го пази — точно както го беше научил Трохата.

— Добре! — рече Трохата, след което без предупреждение разтвори ръка и гълъбите му връхлетяха като лавина.

Коу изпрати първата си група врани срещу тях. Птиците се сблъскаха във въздуха в облак от сиви и черни пера, с истерични писъци и крясъци. Коу се възползва, че е скрит от погледа на противника си, изтича встрани и се прикри зад една килната будка. Изпрати останалите си врани да заобиколят с надеждата да изненада Трохата отстрани. Той обаче го очакваше. От земята се вдигна стена от

гълъби с протегнати напред крака. По-възрастният дивоглас се претърколи под мелето и застана от другата страна.

— Не е зле, Коу! — извика той. — Коу?

Коу се ухили със задоволство и надникна. Трохата не го беше забелязал.

Леко изгукване го накара да вдигне глава. Кацналият върху будката гълъб го изучаваше с поглед.

— О, ето къде си! — обади се Трохата. — Благодаря, Бобин.

Коу бързо призова още врани. Няколко изоставиха битката с гълъбите. В същия момент обаче той съзря цяла армия гълъби да връхлита от съседния покрив.

Сивите птици се спуснаха ниско и се насочиха право към него.

„Мисли, че ме е сгащил, но се лъже.“

Коу вдигна лявата си ръка и запасните врани, които беше изпратил под моста, се издигнаха в черен облак. Той ги остави да се заемат с вълната от гълъби и същевременно нареди на Кряк, Мрън и Милки да нападнат Трохата изотзад. Тримата се спуснаха върху гърба на гълъбогласия, запляскаха с криле в лицето му и той загуби равновесие. Да! Коу замахна във въздуха победоносно.

С изненадан вик Трохата удари колене в перона, а гълъбовите му ята се пръснаха хаотично. Десетина прелетяха ниско точно до главата на Коу. Той се приведе и осъзна, че летяха право към Семчо. Малкото момче се завъртя с вик, а птиците се издигнаха около него и го обградиха. Семчо залитна, единият му крак се хлъзна покрай релсата, а Коу подскочи в паника. Малкото момче размаха ръце в опит да запази равновесие, след което се килна през парапета и се скри с глух вик.

— Семчо! — изрева Трохата.

— Помогнете му! — изкрещя Коу и даде знак с ръка на враните наоколо. Птиците засипаха коловозите като вълна среднощен мрак. Коу затаи дъх и се сви в очакване да чуе глухия удар долу.

Мина секунда. После втора.

На третата враните се издигнаха, стиснали гърчещия се Семчо в ноктите си, и го поставиха внимателно на перона. Момчето поотупа дрехите си с пребледняло лице.

Трохата се спусна към мишегласия, а гълъбите около него се разлетяха встрани. Той сграбчи Семчо и го прегърна, след което стрелна Коу с очи и му кимна с облекчение в погледа.

— Мисля, че дуелът свърши — каза той. — Доказа способностите си, вранегласи.

Браво, Коу, изграчи Кряк.

Справи се добре, обади се и Мрън.

Коу се изпълни с гордост. Сърцето му все още биеше учестено след битката. Семчо се отлепи от Трохата.

— Реших, че това ще бъде краят ми — каза той и изду бузи.

— Благодаря ти, Коу.

— Благодаря на враните — усмихна се Коу.

— Не, ти беше — отвърна Семчо и сведе очи засрамено. — Съжалявам, че се усъмних в теб по-рано.

Коу повдигна рамене с неудобство. Скоро еуфорията се стопи и значимостта на онова, което предстоеше, го връхлетя с пълна сила.

— Е — попита той, — как ще открием Хрущяла и останалите?

Трохата се огледа нагоре-надолу по релсите. Двата гълъба, които беше изпратил в двата края на улицата, долетяха при него с нежни позиви.

— Още е рано — каза той. — Не дойдохме чак тук само за едното упражнение.

Гълъбът пред него заскача нагоре-надолу нетърпеливо и изгука.

— Колкото е необходимо, Бобин — рече Трохата.

Внезапно по перона дотичаха две кафяви мишки. Семчо се наведе да ги вземе в шепи, а между краката на Коу се плъзна трета. Хлапето постави гризачите на раменете си и един от тях вдигна муцунка до ухото му.

Очите на Семчо светнаха.

— Идват — каза той.

— Кой идв... — започна Коу.

Докато говореше обаче, усети някого зад себе си и се обърна.

Към тях се приближаваше прегърбена старица с бастун. Тя тътреше единия си крак; беше обута с гумени ботуши и носеше няколко пласта дрехи. Главата ѝ беше покрита с карирана памучна кърпа, но отдолу се подаваха няколко бели косъма. Нещо не беше наред с очите ѝ — те се въртяха наоколо, насочени в различни посоки, сякаш старицата не можеше да вземе решение накъде да погледне. Коу си отдъхна. Може и да не беше с всичкия си, но поне не представляваше кой знае каква заплаха.

Той се обърна отново към Трохата и сърцето му подскочи. В другия край на перона бяха изплували още три силуета. Единият принадлежеше на изискан чернокож младеж в спретнат делови костюм и черни очила, с куфарче в ръка. Беше втъкнал вестник под мишница и Коу разпозна собственото си лице на препънатата първа страница. Момчето отстъпи и се прикри зад Трохата.

— Не бягай — продума гълъбогласият твърдо. — За да не ги стреснеш.

До костюмирания мъж имаше млада жена на двајсет и няколко в инвалидна количка. Гъстите ѝ кестеняви къдрици обрамчваха нежно, красиво лице, а зъглчетата на очите бяха заострени нагоре. Буташе я мускулест мъж с квадратна челюст в гащеризон, който сякаш идваше от някой строеж. Кестенявата му коса беше посивяла отстрани. Имаше огромни, силни ръцете. Четиримата новодошли се събраха мълчаливо около Коу, Семчо и Трохата.

— Това ли сте? — рече гълъбогласият. — Надявах се на повече.

Семчо повдигна рамене.

— Разпратих много мишки — каза той. — Квакер каза, че му стига случилото се в неговата къща. Предполагам, че го е страх — може би и с другите е така.

Момичето в количката вдигна ръка за поздрав. От яката на палтото ѝ се подадоха предпазливо две катерици — една червена и една сива^[1]. Едната мина по гърба ѝ и се настани на рамото ѝ, а другата приседна на подлакътника на количката. И двете зяпнаха Коу.

— Тя е дивогласа! — възкликна Коу.

— Другите също — пророни Трохата.

Коу се обърна към старицата и в същия миг три огромни стоножки — всяка по метър дълга и дебела колкото пръст, — пропълзяха по палтото ѝ. Две се мушнаха в ръкавите ѝ, а третата се напъха в единия ѝ ботуш.

Хм, вкуснотия, обади се Кряк и потрака с клюн.

Около двамата мъже отначало нямаше никакви животни, но младежът се наведе, положи куфарчето на земята и отвори капака. Рояк пчели се издигна в спирала във въздуха. На лицето на Коу се изписа усмивка.

— Благодаря, че дойдохте — каза Трохата.

— Защо ни събра? — попита дрезгаво мъжът, който буташе инвалидната количка.

Звучеше раздразнен, дори ядосан. Коу огледа тялото му и се зачуди дали в дрехите му не се крие някоя гадинка.

— Знаеш защо, Раклън — отвърна Трохата. — Не може да не си го усетил.

— И двамата го усетихме — рече мъжът и леко извърна глава.

Коу проследи погледа му и сърцето му рязко подскочи. В сенките край перона беше приклепнал едър сивкав силует. Коу никога не беше виждал вълк в града. Животното ги огледа с жълтите си очи, след което безшумно се скри от погледа им.

— Предача — обади се момичето в количката.

Коу отново насочи вниманието си към новодошлите.

— Точно така, Маделин — отговори Трохата. — Как си, между другото?

Катериците на момичето наклониха глави и зашаваха с мустаци. На Коу му се стори, че долови нещо в погледа, който ѝ хвърли Трохата — привързаност. Вероятно са на една и съща възраст, предположи той.

— Бях добре — отвърна тя. — До тази сутрин.

Пчелогласият махна с ръка и роякът му зажува около него като миниураган.

— Видяхме всичките му знаци, Троха. С Предача обаче е свършено. Мъртъв е.

Трохата кимна.

— Да, но последователите му бродят на свобода в града — каза той. — А сега... докопаха и Врания клюн.

Групичката дивогласи се размърда и те си размениха тревожни погледи. Първа заговори стоногогласата старица. Гласът ѝ беше слаб и неравен, но в очите ѝ блестеше пламък.

— Враният клюн е непотребна вещ — каза тя. — След смъртта на бедната Лизи не остана вранеглас, който да го понесе.

„Лизи — помисли си Коу и сърцето му потръпна. — Майка ми.“

Трохата положи ръка на рамото му.

— Има вранеглас, Емили — рече той. — Синът ѝ.

Стоногогласата се опули удивено.

— Това момче... говори с враните? — изрече тя.

— Невъзможно! — обади се момичето в количката.

Пчелогласият се изсмя.

— Троха, детето на семейство Кармайкъл умря заедно с родителите си. Този тук те е заблудил, а сега губи и нашето време. Очакват ме в съда. Доскоро.

Той прати пчелите си обратно в куфара и го затвори. След това се приготви да тръгва. Останалите последваха примера му.

— Чакайте! — обади се Семчо.

Пчелогласият поклати глава.

— Кога ще се вразумиш, мишегласи? — въздъхна той.

Семчо погледна Коу.

— Покажи им! — каза.

Коу пъргаво вдигна ръце към гърдите си. След секунди три ята врани се завъртяха около тях в няколко черни спирали, по една около всеки от дивогласите. Коу трябваше да напъне всички сили, за да ги задържи в тази формация, но се справи. Дивогласите застинаха по местата си, а вълкогласият го изгледа и повдигна вежди.

— Джак Кармайкъл? — каза той.

— Наричайте ме „Коу“ — отвърна Коу.

Той махна с ръка, за да отпрати враните, и птиците се разпръснаха около станцията.

Момичето в количката — Маделин — го измери студено сочи.

— Щеше да е по-добре, ако беше мъртъв.

Думите ѝ го жегнаха болезнено.

— Ти си слабото ни място — тя отново се обърна към Трохата. — Изпрати го някъде далеч от Блекстоун завинаги. Докато момчето е в безопасност, Предача няма да може да се върне.

В гърдите на Коу закипя гняв. Как можеше да говорят за него, сякаш не присъстваше!

— Няма да ходя никъде — заяви той.

Маделин стисна колелата, тласна количката напред и я закова точно пред краката му.

— Не мисли, че винаги съм била в това състояние — тросна му се тя. — Не... Предача ме докара дотук.

Коу се опита да устои на погледа ѝ.

— Съжалявам — каза накрая. — Не знаех.

— Нищо не знаеш — каза тя малко по-меко.

Коу погледна Трохата и помисли: „Няма да спечелим доверието им“.

— Слушайте, може и да не съм се сражавал в Мрачното лято, но родителите ми са го направили. Трябва да направим *нещо*.

— Типичното за Кармайкъл упорство — рече Раклън, вълкогласият. — Родителите ти също не искаха да избягат. Видя докъде ги докара това.

Думите му за малко да пречупят решителността на Коу.

— Преди няколко дни дори не знаех, че има и други дивогласи — продължи той. — След това обаче научих за Мрачното лято. Тогава сте победили, нали?

Раклън поклати глава.

— От онази война излязоха само победени — каза той.

— Моля ви, трябва да поведем битка — каза Коу. — Последователите на Предача заловиха моята приятелка. Мислят, че тя е вранегласата, но се лъжат. Тя е обикновено момиче.

— Значи не засяга *нас* — обади се дивогласото момиче, завъртя количката и я подкара към края на перона.

— Мади е права — добави старицата. — Троха, вярно е, че победихме Предача, но не мисли, че ще успеем отново. На времето бяхме повече. Бяхме по-млади и по-силни.

— В момента съм по-силен оттогава — каза Трохата. — Тренирам.

Стоногогласата го изгледа с мъка и протегна сбръчкана ръка към него.

— Троха, винаги си бил смело момче — каза тя, — но недей да искаш това от мен, моля те. Добре знаеш какво загубих — тя се задави в сълзите си. — Моите... моите деца.

Раменете ѝ се разтресоха. Трохата я прегърна и облегна брадичка на главата ѝ. След малко старицата се окопити и избърса очи с носната си кърпичка.

— Моят род приключва с мен, Троха — тя премести очи върху Коу. — Ако имаш някакъв разум, вранегласи, ще избягаш, за да не те застигне същата участ — тя погали Трохата по бузата и каза: — Пази се, Самюъл.

Трохата кимна и я изпрати с очи.

Тя беше вече в края на перона, а пчелогласият не беше помръднал.

— А ти, Али? — рече Трохата. — Ще ни помогнеш ли?

Младият мъж присви устни, след което намести слънчевите очила на носа си и отново вдигна куфарчето.

— Троха, навремето минахме през доста трудности, но тогава беше друго. Залогът беше висок. Роякът ми пожертва живота си във войната.

— Залогът е висок и сега — каза Трохата.

— Не е същото, братко — отвърна Али. — Враният клюн... Това е само мит. Точно в стила на онзи побъркан отшелник, Квакер. Кой знае дали изобщо ще проработи?

Той също се отдалечи.

— Ами ако грешиш? — попита Семчо.

— Ще поема този риск — отвърна пчелогласият, без да се обръща назад.

— Страхливци! — изкрещя Семчо.

Дивогласите обаче се отдалечиха също толкова неусетно, колкото бяха дошли.

— Съжалявам, Коу — каза Трохата. — Изглежда, че ще сме само тримата.

Коу въздъхна и внезапно болките по тялото му се изостриха.

— Четирима сме — рече женски глас.

В същия миг изгряващото слънце надникна над ръба на перона и заслепи Коу с лъчите си. От един от изоставените вагони излезе висок силует.

„Явно е проследила всичко от самото начало“ — помисли си Коу и запремига в опит да различи лицето ѝ.

Трохата се сепна, отстъпи и присви очи.

— Велма? Ти ли си?

Жената пристъпи в сянката на навеса и Коу се сепна изненадано. Разпуснатата ѝ коса се развяваше около лицето ѝ, а очите ѝ като че бяха малко по-тесни отпреди и грееха с по-ярък пламък. Дългото ѝ тъмнооранжево палто на бели точки беше прилепнало плътно около тялото ѝ. Коу обаче я разпозна на мига.

— Здравей, Коу — каза госпожа Стрикъм.

[1] Червената катерица е разпространена в Евразия, докато сивата произхожда от Америка. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Но... — заекна Коу. — Как така...?

— Познавате ли се? — повдигна вежди Трохата.

— Пораснал си, Троха — каза госпожа Стрикъм.

— Ще ми се срещата ни да беше при други обстоятелства.

Както никога, Трохата явно беше загубил дар слово. В очите му се четеше смесица от възхищение и недоверие като в погледа на смаяно дете.

— Чух, че си свикал събрание — тя тръгна към тях сякаш се носеше над земята. — Предвид настоящите си проблеми, реших, че е разумно да се появя.

Коу хвърли гузен поглед на Трохата, който клатеше глава.

— Ти си последният човек, когото очаквах да видя — започна гълъбогласият. — Мислех, че си напуснала града окончателно.

Въпреки строгото изражение на госпожа Стрикъм, устните ѝ потръпнаха.

— Заловили са дъщеря ми, нали?

Както се беше ококорил, сега Трохата зейна и с уста.

— Лидия ти е...

— Да — отговори госпожа Стрикъм. — Щом видях, че не е с вас, ме обзе ужасяващо подозрение. Изглежда, съм била права. Тя не знае нищо за... миналото ми. Кой знае колко е уплашена! Аз... — по лицето на госпожа Стрикъм пробяга следа от мъка, но тя начаса се окопити. — Решена съм да си я върна — изръмжа тя тихо. — Каквото и да ми струва.

— Вие сте дивогласа — пророни Коу.

Госпожа Стрикъм го прониза с очи и той се почувства като нищожна плячка при вида на хищник.

— Точно така, вранегласи.

Коу не можеше да повярва.

— Аз съм виновен — рече той накрая. — Мислят, че Лидия е вранегласата. Всъщност търсеха мен!

— Лидия никога не е обичала да се подчинява — каза госпожа Стрикъм с мрачна усмивка.

— Ще я намерим — обади се Семчо и изпъчи гърди.

— О, мишегласият — рече госпожа Стрикъм и спря очи на мишката, която пропълзя по ръкава на Семчо. — Познавах баща ти, младежо. Имаш същите очи.

Тя замълча. Изглеждаше наистина страховито — Стойката ѝ беше по-изправена отпреди, а разпуснатата ѝ червена коса се развяваше на вятъра като пламък.

— Загина храбро.

Очите на Семчо плувнаха в сълзи, но той ги преглътна на мига.

— Знам — рече. — Трохата ми разказа.

— Е, сега какво? — прекъсна ги Коу. — Как ще намерим Лидия?

Госпожа Стрикъм прикова острия си взор в него.

— Ако Хрущяла е бил с тях, струва си да проверим в старата мрежа на метрото под града — тя посочи релсите. — През Мрачното лято се говореше, че се крие там с глутницата си.

— Линиите са дълги километри — възкликна Трохата. — Дори да са под земята, как ще ги намерим?

— Вероятно мога да помогна — обади се Семчо.

Трохата и госпожа Стрикъм се обърнаха към него. Младежът пребледня, но Коу му се усмихна и той се поободри.

— Долу живеят мишки — обясни. — Много мишки!

— Можеш ли да ги призовеш? — попита Коу.

Семчо кимна. Коленичи на перона, постави длани отгоре му и затвори очи.

Коу скочи долу на релсите, чезнещи в кръглия отвор на тунел, който водеше в мрака.

Нищо.

И после — най-сетне — едно дребно, кафеникаво животинче се появи на входа на тунела. Последва го второ, после трето. Не след дълго навън се изсипа същинско цунами от мишки: пълзяха по стените и падаха от тавана на тунела.

Гризачите се стекоха покрай глезените на Коу, покатериха се по перона, събраха се около Семчо като жив кафяв килим и му зацъркаха. Момчето отвори рязко очи и на лицето му се изписа самодоволна усмивка.

— Никога досега не съм събирал толкова много! — рече той гордо.

— Хрущяла — пресече го госпожа Стрикъм строго. — Къде е?

— Извинете — каза Семчо, заслуша се и накрая се надигна. — Видели са едър мъж с татуирано лице — обяви той.

Триумфът в гласа му бе изчезнал, заменен от уплах.

— Не спира да се движи и непрестанно е придружаван от кучета. Ще ни отведат на място.

При мисълта, че злият дивоглас е толкова близо, сърцето на Коу се сви.

— Ами, какво чакаме? — каза Трохата и скочи на релсите.

Тръгнаха заедно. Семчо ги водеше, предшестван от вълната мишки. Гризачите се бяха покатерили и по раменете, ръцете и дрехите му. Госпожа Стрикъм го следваше плътно. Около нейните глезени също се въртяха мишки. Враните на Коу прелетяха над главите им и се завъртяха над входа на тунела. Дори и Милки явно се колебаеше дали да влезе.

Това добра идея ли е?, попита Кряк и погледна в тунела. *Искам да кажа, все пак е територията на врага, нали така?*

Страх ли те е Кряк?, попита Мрън.

Не!, отвърна Кряк. *Просто проявявам предпазливост.*

Е, аз съм направо ужасен, довърши Мрън.

Милки мълчаливо разроши пера.

Коу се съсредоточи, за да призове още врани. Когато се обърна, с удовлетворение видя, че зад него се е оформило ято. Сред черното различи и доста гълъби. Трохата явно беше взел същото решение. Щяха да потънат в неизвестното...

— Просто не се отдалечавайте — каза Коу на враните си.

— А влаковете? — попита Семчо.

— Тази линия не се използва от десетилетия — обясни Трохата. — Но все пак бъдете нащрек. Обзалагам се, че вътре има поне няколко опасни типове, които предпочитат да не ги откриваме.

Мракът ги погълна. Коу напрегна очи и се взря в сенките. Кой знае какви капани можеше да им е подготвил Хрущяла, ако наистина беше тук.

Госпожа Стрикъм цъкна леко с език. Коу чу тихи стъпки, между мишките се прокрадна пухкаво тяло с наострени уши и тръгна редом

до нея. Щом очите му привикнаха с тъмнината, установи какво беше. Спомни си оранжевото създание, което се беше шмугнало в храстите до дома на семейство Стрикъм в нощта на злощастната вечеря.

— Вие сте лисегласата — рече той.

Към лисицата се присъедини и втора и изцъка тихо на госпожа Стрикъм.

— Права си — отвърна тя с лукава усмивка. — Действително *не* е много съобразителен.

Коу се поблагодари, че бяха на тъмно, защото лицето му поруменя.

— Защо не ми казахте по-рано? — попита той.

Госпожа Стрикъм беше приковала очи пред себе си.

— Защото ценя личното си пространство — отвърна тя. — Заподозрях кой си още в мига, щом те зърнах, Джак. Не исках дъщеря ми да се забърква с други дивогласи. Предполагам, намираш поведението ми за доста грубо.

— Няма проблем — каза Коу.

— Не, има — продължи тя. — Защото се провалих.

Тя се обърна към него, без да спира.

— Сигурно е проява на наивност — да реша, че мога да предпазя Лидия от света на дивогласите... Исках да изживее детството си, разбираш ли? Като нормално момиче. Моята майка не ми оказа тази чест. И в най-ранните си спомени вече си играя с лисици. Още на четиригодишна възраст знаех, че един ден дарбата ще се прехвърли на мен.

— А Лидия няма никаква представа? — попита Коу.

Госпожа Стрикъм поклати глава.

— Бях изключително предпазлива. След Мрачното лято рядко общувах с лисиците си, въпреки че преживяхме много.

— Меко казано — измърмори Трохата пред тях.

— Аз... съжалявам, че замесих и Лидия — рече Коу.

— Да, аз също — каза Велма Стрикъм простичко.

След това забърза крачка и лисиците се затичаха, за да не изостават.

Май не те харесва особено, каза Кряк, който ту подскочаше, ту подхвъркваше до Коу.

Трохата изостана до него и рече:

— Ней обръщай внимание. Винаги се е държала малко... хм, високомерно.

— Тя ме *ненавижда* — каза Коу. — И с право.

— Отначало се държеше по същия начин с мен — продължи Трохата и след кратка пауза снижи глас: — Между другото, трябва да ти кажа нещо за Велма Стрикъм. В крайна сметка именно тя уби Предача.

Семчо подсвирна лекичко в мрака.

Коу се загледа в силуета на госпожа Стрикъм, преди да изчезне зад завоя.

„Значи е отмъстила смъртта на родителите ми.“

Което беше още по-зле — беше ѝ длъжник.

Постепенно очите му започнаха да различават подробности в тунела пред тях — оронените тухли и сивите релси, които се простираха напред. Нямаше и помен от други хора, нито пък от дебнещи кучета. Освен шума от стъпките им се чуваше капеща вода, шумоленето на мишките и по някое плясване с криле.

Дали пък госпожа Стрикъм не беше права? Толкова се беше зарадвал на шанса да си има приятел, че бе проявил егоизъм. Можеше да каже на Лидия да остане при църквата и да иде сам до Горт хаус. Но не го беше направил. Това, че замеси и госпожица Уолъс, също беше проява на егоизъм. Тогава нямаше представа срещу какво са изправени и докъде бяха готови да стигнат враговете им.

Сега обаче вече знаеше и нямаше намерение да поема никакви рискове с Хрущяла и бандата му. Това, че могъщ дивоглас като майката на Лидия беше на тяхна страна, го накара да се почувства доста по-добре, въпреки че отношенията помежду им не бяха точно *приятелски*.

Госпожа Стрикъм се закова на място.

— Какво става? — прошепна тя.

В същия миг и Коу го усети — гъделичкане по стъпалата.

— Прилича ми на задаващ се влак — рече Семчо тревожно и се огледа в двете посоки по тунела. — Нали уж линията не се използвала вече?

— Така е — каза Трохата.

Вибрациите ставаха все по-силни с всяка изминала секунда и изведнъж иззад завоя изскочиха две ослепителни бели светлини.

— Бягайте! — викна Трохата.

Враните на Коу го изпревариха и полетяха надолу по тунела след госпожа Стрикъм. Коу се стрелна след тях. Семчо тичаше до него, а мишките му се пръснаха във всички посоки.

— Насам! — извика майката на Лидия. — Пред нас има перон.

Тунелът се окъпа в светлина и дългите им сенки се простряха пред тях. Ревът на влака беше оглушителен. Коу не смееше да погледне назад. Вместо това се беше втренчил в релсите, които хвърчаха под краката му. Спънеша ли се, беше свършен. Когато вдигна очи, край него се издигаха облицованите с плочки стени на станцията, а перонът беше на нивото на гърдите му. На тавана примигваха лампи. Той скочи горе след госпожа Стрикъм, а после помогна на Трохата да издърпат и Семчо в безопасност. Влакът се зададе с грохот по релсите зад него.

— Скрийте се! — изкрещя Трохата.

Госпожа Стрикъм се втурна към старата будка за билети. Тъкмо приклекнаха зад нея, когато спирачките на влака изскърцаха. На облицованата с плочки стена имаше табела, но Коу не можеше да я разчете.

Семчо проследи погледа му и прошепна:

— Улица „Мейсън“.

— Странно — зачуди се Трохата. — Тук не би трябвало да има електричество.

Влакът спря със скърцане на перона и враните и гълъбите накацаха скришом по покрива му. Лисиците на госпожа Стрикъм не се виждаха никъде.

— Явно някой отново е пусал тока — прошепна лисегласата. — Май се досещам кой.

Вратите на вагона се отвориха със съскане. Две кучета с олигавени муцуни излязоха на перона и наостриха уши. Последва ги Хрущяла. Мъжът се огледа свирепо, първо наляво, а после и надясно.

— Чакайте тук, момчета — пророни кучегласият. — Тук нямам нужда от вас.

Кучетата подушиха въздуха и заръмжаха. Хрущяла надигна огромната си глава и присви очи.

— Имаме си гости, така ли? — рече той. — Излез!

Космите по врата на Коу настръхнаха и той приклекна още пониско. Госпожа Стрикъм беше спуснала клепачи, сякаш се беше

съсредоточила върху нещо. Когато ги отвори, в очите ѝ се четеше решителност. Тя се надигна, готова за битка...

Без да мисли, Коу се хвърли напред и изскочи на открито преди нея.

— Коу, върни се! — просъска тя.

Вече беше твърде късно. Кучетата на мига се обърнаха и оголиха зъби.

— О, ти ли си, дребосъко? — ухили му се Хрущяла.

— Къде е Лидия? — рече Коу. — Какво ѝ направихте?

— Вранегласата е в безопасност и е точно където ѝ е мястото — отвърна Хрущяла. — За съжаление не мога да кажа същото за тебе. Време е за вечеря, момчета.

Двете кучета препуснаха по перона с удивителна скорост.

„Елате при мен, врани!“ — напъна воля Коу. Той замахна срещу кучетата и двайсетина врани се спуснаха от покрива на вагоните под водачеството на Мрън, Кряк и Милки.

Хрущяла изсумтя, а кучетата се заковаха на място. Враните извиха във въздуха, приземиха се отгоре им и впиха острите си нокти в кожата им. Кучетата полудяха — започнаха да се търкалят, да подскачат и да тракат челюсти в опит да се отърсят от нападателите си. Някои от враните паднаха, други обаче се задържаха. Една птица изкряска предсмъртно, преди едно от кучетата да я стисне с уста и да я запрати в стената.

Внезапно се появиха и лисиците — девет или десет на брой. С ръмжене и джафкане те се изсипаха от изоставените асансьори в края на перона. Впиха зъби в краката на кучетата и онези завиха от болка.

Хрущяла отстъпи с изненадано, шокирано изражение на грозното си татуирано лице и в същия миг отгоре му връхлетяха гълъбите. Под напора им той отстъпи още назад, след което птиците го вдигнаха на няколко метра от земята и го пуснаха на перона. Хрущяла се строполи на колене и запълзя към отворените врати на вагона. Кучетата му търтиха да бягат в тунела, преследвани от лаещите лисици и грачещите врани.

— Спрете го! — извика госпожа Стрикъм.

Кучегласият почти беше стигнал до вагона, все още покрит с пърхаци, кълвящи и дращещи гълъби. Той протегна окървавена ръка, но вратата неочаквано се затвори с трясък.

Със стон Хрущяла се загътри по перона, подпирайки се на плочките на стената, докато не се блъсна в някаква метална кутия. Ръждясалият ѝ капак се отвори и отвътре се подадоха оплетени електрически кабели и ключове. Гълъбите не се предаваха. Коу забеляза, че Трохата е изкривил едно лице. Даде си сметка, че не познава всички страни на Трохата — ветерана от Мрачното лято, свиреп и отмъстителен.

Няколко мишки се измушиха изпод вагона и побягнаха по перона към господаря си.

— Браво! Затворихте вратата! — рече Семчо, а те се покатериха по краката му. — Прегризаха кабелите — обърна се той към останалите.

Трохата пристъпи към Хрущяла и вдигна ръка. Гълъбите плеснаха с криле и се издигнаха над проснатото туловище на затворника.

При вида на стореното от тях Коу потръпна. Лицето на здравеняка беше покрито с резки и драскотини, от които капеше кръв. Ръцете му също бяха разкъсани и окървавени.

Госпожа Стрикъм явно не се трогна от жалкия му вид. Тя се приближи, а Хрущяла долепи гръб до стената. Очите му се разшириха. „Страх го е от нея“ — осъзна Коу.

— Ти! — изхъхри кучегласият. — Жената, която погуби моя господар!

— Къде е дъщеря ми? — кресна госпожа Стрикъм. — Какво сте ѝ направили?

Хрущяла свъси дебелиите си вежди.

— Къде е кое?

— Знаеш за кого говоря! — рече госпожа Стрикъм.

Докато говореше, три лисици се приближиха със заплашително ръмжене.

Хрущяла явно все още недоумяваше.

— Нещо... не разбирам. Ти си лисегласата. Тя не ти е дъщеря.

— Хванахте грешния човек — намеси се Коу. — Аз съм вранегласият.

Мрън и Кряк кацнаха на двете му рамене.

— Мен трябваше да хванете.

Хрущяла не каза нищо, но в очите му проблесна безсилен гняв.

Една от лисиците се покатери на гърдите му и завря муцуна в лицето му.

— Последен шанс — каза госпожа Стрикъм. — Къде е?

Коу изстина. Сериозно ли щеше да го направи? Независимо какви ужасии беше извършил мъжът, момчето не можеше да понесе мисълта, че лисиците ще го наранят още повече.

Преди да успее да продума обаче, Хрущяла се метна настрани и лисицата отхвърча от гърдите му. Той се обърна да побегне, но се спъна и полетя към земята. Слепешката се пресегна, за да се подпре, и сграбчи най-близкото до него — плетеницата кабели в отворената метална кутия.

Чу се силно пращане и Хрущяла изкриви уста в беззвучен вик. Тялото му се сгърчи вдървено, а вените на врата му опънаха кожата, сякаш бяха червеи. След това от очите му излезе дим и той се свлече на земята до таблото. Главата му изкънтя в перона.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Отървахме се — каза госпожа Стрикъм.

Трохата стоеше безмълвен, втренчен в мъртвото тяло на кучегласия. Семчо се беше разтреперил и Коу го прегърна през рамо. В главата му отекна един въпрос.

— Сега как ще намерим Лидия? — изрече го той.

— Претърсете му джобовете — нареди госпожа Стрикъм.

Коу клекна предпазливо до димящия труп на Хрущяла. Потръпна при мисълта, че трябва да докосне тялото, но не искаше останалите да го вземат за страхливец. Опипа якето на дивогласия.

— Нищо — каза.

— Провери и вътре! — рече майката на Лидия.

В джобовете на Хрущяла обаче имаше само свиреп нож с черна дръжка и острие във формата на остър кучешки зъб. Госпожа Стрикъм го претегли на ръка.

— Любимото оръжие на Хрущяла през Мрачното лято. Явно се е върнал, за да го вземе. Интересно — не очаквах, че е толкова сантиментален.

Тя хвърли ножа и той издрънча на пода.

Чакай!, каза Кряк и заклати клюн. *Виж обувката му. Нещо блести!*

Коу огледа подметката на черната обувка на Хрущяла и видя нещо сребристо. Измъкна предмета от гумата с пръсти. Беше сребърна шивашка игла.

— Мамба носеше същата в библиотеката — спомни си вранегласият.

При мисълта за какво ѝ беше послужила иглата, сърцето му учести ударите си.

— Вижте подгъва на дънките му!

Трохата и госпожа Стрикъм се приближиха. По края на крачолите на Хрущяла бяха полепнали няколко разноцветни парчета конец.

— Игли и конци — замисли се Трохата. — Странно.

— Текстил — пророни госпожа Стрикъм и повдигна вежди замислено.

Една от лисиците ѝ изляя два пъти.

— Мислех си точно същото, Рубина — рече госпожа Стрикъм. — В промишлената зона има стара шивашка фабрика. Пустее от години — съпругът ми често споделя, че полицията получава сигнали за там. Идеалното скривалище.

По кожата на Коу пробягаха тръпки. Последователите на Предача, приютени в шивашка фабрика... Имаше някаква странна, зловеща логика.

— Мислители, че Лидия е там? — попита той, удивен колко спокойни бяха останалите след случилото се преди малко.

— Може би — отвърна госпожа Стрикъм. — А може би не. Така или иначе, това е единствената ни следа. Да тръгваме!

Тя се обърна към изхода.

— А той? — попита Семчо тихо и посочи трупа на Хрущяла.

Госпожа Стрикъм дори не забави крачка. — Оставете го на плъховете.

Кучетата на мъртвия дивоглас душеха плахо около входа на метростанцията с подвити между краката опашки.

— Вече не са опасни — каза госпожа Стрикъм и почеса единия звяр зад ушите.

Металната решетка беше затворена, но Семчо я отвори умело с набор шперцове, които извади от палтото си.

По време на подземната им схватка навън беше заваляло. Дъждът се сипеше по улиците на Блекстоун, сякаш оловното небе се беше продънило. Четиримата дивогласи се затичаха през пороя, като се прикриваха, където можеха. В подобни дни Коу обикновено придърпваше платнището на гнездото и се опитваше да заспи, но сега не му беше до сън. Шокът от хладнокръвното спокойствие на дивогласите постепенно го напусна и в съзнанието му остана единствено мисълта за Лидия. Ами ако не беше в шивашката фабрика? Тогава какво? Опита се да пренебрегне съмненията си, но не беше лесно.

Насочиха се към промишлената зона. Наоколо почти нямаше хора. Семчо в движение пресъздаваше битката с Хрущяла удар по

удар. Мръсната му руса коса се беше сплъстила на главата му от дъжда, но явно не му пречеше.

— Лисиците ви бяха страхотни! — каза той на госпожа Стрикъм.
— Колко можете да извикате наведнъж?

Госпожа Стрикъм държеше чадър и водата се оттичаше по него на плътни струи.

— Не съм сигурна — отговори тя.

— На бас, че можете да призовете пълчища! — въодушеви се Семчо.

— Не е ставало нужда от доста време — рече госпожа Стрикъм с досада.

— Остави Велма на мира — каза Трохата.

Семчо млъкна и се нацупи.

Не след дълго стигнаха до едноетажните сгради в промишлената зона — запустели фабрики и празни складове, насечени от мрежа от улици с паркинги тук-таме. По алеите между сградите бяха избуяли бурени. Враните на Коу полетяха напред. Беше им казал да си отварят очите за подозрителни неща — например змии или хлебарки, събрани по тъмните къшета. Кряк кацна на една лампа и изтръска капките от перата си. От клюна му също капеше вода.

Коу се затича, за да настигне майката на Лидия. Лицето ѝ беше безизразно, а погледът ѝ — празен.

— Госпожо Стрикъм? — обади се той.

Тя излезе от унеса и махна с ръка нетърпеливо.

— Велма — каза. — Така и така обстоятелствата ни събраха заедно, може да разчупим леда.

Коу кимна, но така и не посмя да я нарече с малкото ѝ име.

— Вярно ли е — продължи той колебливо, — че някои дивогласи могат да се превръщат в животните си?

— Така говорят — отвърна тя и се загледа напред. — Въпреки че аз не съм чувала някой да го е правил.

— Значи... вие не можете?

Тя се обърна отново към него и го прониза с поглед.

— Не, не мога — тросна му се. — На твоето място бих се съсредоточила върху Лидия, вместо да си фантазирам измишльотините, които бълва Феликс Квакер.

Тя спря на ъгъла между две улици и посочи сива сграда без прозорци.

— Пристигнахме.

— Да огледаме — каза Трохата и погледна Велма, която кимна леко.

— Вие двамата трябва да почакате отвън — нареди майката на Лидия.

— Моля? — сепна се Коу.

— Тази битка не е за вас — продължи госпожа Стрикъм. — Това са стари наши врагове. А и държат дъщеря ми.

— Моите родители... — започна Коу.

— Твоите родители бяха убити от Предача — прекъсна го Трохата. — А докато Враният клюн е далеч от теб, той не може да се върне. Послушай Велма.

— Не! — каза Коу. — *Нуждаете се от нас.*

— Прав е! — намеси се и Семчо.

Трохата пристъпи напред, хвана Коу за раменете и го погледна в очите.

— Коу, не си готов — рече му той. — Признай го.

После се доближи още и рече полугласно:

— Освен това, ако не се върна, някой трябва да се погрижи за малкия Семчо.

Коу понечи да подхване спор, но овладя гнева на връхчето на езика си и вместо това смотолеви:

— Добре.

Трохата пусна раменете му и той забеляза, че са заобиколени от десетина лисици и ято гълъби. Двамата възрастни пресякоха улицата рамо до рамо.

— Просто ще ги оставиш да тръгнат? — тросна му се Семчо ядосано.

— Ние ще пазим — думите едва излизаха от гърлото му. — Наоколо може да се навъртат и други последователи на Предача.

Семчо се тръшна до стената.

Мъдро решение, рече Мрън и кацна до него. *Да оставим това на специалистите. Ще открият Лидия за нула време.*

Трохата и госпожа Стрикъм се промъкнаха покрай шивашката фабрика на път за металната врата; създанията им ги следваха, скрити

в сенките. Най-сетне дъждът започна да отслабва.

В следващия миг двамата изчезнаха в сградата.

— Не мога да повярвам, че ще пропуснем това — рече Семчо, на път да се разплаче.

— Няма — каза Коу и тръгна след Трохата и госпожа Стрикъм.

Няма?, учуди се Кряк и скочи във въздуха.

— Чакай! — Семчо притича зад него. — Мислех...

— Просто не исках да споря — обясни Коу. — Изключено е да остана навън, при положение че Лидия е в опасност.

Мрън прелетя покрай тях и кацна на паважа отпред.

Коу, чу какво каза Трохата. Това не е...

— Няма смисъл да го обсъждаме — прекъсна го Коу. — Решението е взето. Ако искаш, може да останеш тук.

Мрън въздъхна, но ги последва.

Стигнаха до леко откренатата врата. Вътре беше тъмно. Коу се шмугна през нея, следван плътно от Семчо. Щом очите му привикнаха към мрака, успя да различи стотици маси и столове, които чезнеха към дъното. На всяка имаше някаква машина. Подът тънеше в прах, така че следите на Трохата и на госпожа Стрикъм се открояваха лесно. Край някои от машините все още стояха натрупани купчини плат.

— Шевни машини — прошепна Семчо.

Милки, Кряк и Мрън кацнаха на най-близките маси. В огромната стая беше толкова тихо, че Коу чуваше свистенето на перата им.

В средата на помещението, до стената на фабриката, беше изграден офис. По пода се въргаляха хартии, а на стената бяха облежани манекени, покрити с парчета плат. Вероятно никой не беше влизал и работил тук от много време. Може би дори от Мрачното лято насам.

Стъпките в прахта водеха към далечния край на помещението. Няколко мишки пропъзляха в основата на близката стена.

— Подкрепление — рече Семчо сериозно.

Коу се усмихна, макар че не можеше да си представи как точно биха им помогнали мъничките гризачи. В ъгъла различи вита метална стълба, която се спускаше към мазето.

— Чуваш ли? — рече Семчо.

Коу наклони глава и се заслуша. Отдолу долитаха ритмични звуци.

— Звучи като песен — каза той.

Думите бяха неразличими.

Коу заслиза по стълбата с разтуптяно сърце, като стъпваше изключително внимателно.

Още не беше стигнал долу, когато въздухът се изпълни с какофония от вой и крясъци. Той се спусна по стъпалата и попадна в празен коридор със светлина в дъното. Животинските звуци се усилиха и той се затича. В края на коридора спря пред двойна врата с малки прозорчета. Светлината и ужасяващите звуци идваха от другата страна.

Коу се приближи и надникна през стъклото.

Първо видя госпожа Стрикъм, заобиколена от кръг от лисици. Козината по вратовете им беше настръхнала и те ръмжаха, но несигурно, сякаш се страхуваха да продължат напред. Гълъбите също бяха оформили кръг около Трохата.

Коу откряна лекичко вратата, стараяйки се да остане незабелязан. От другата страна имаше голям склад с палети и щайги покрай стените, осветен със свещи, чиято светлина се отразяваше в сребристите отдушници на тавана. Мамба и Шмугъл бяха застанали в средата на склада, на няколко метра един от друг. Доколкото виждаше, не бяха въоръжени. Той затаи дъх. Между двамата стоеше разтреперана Лидия, стиснала в ръце Врания клюн.

На главата ѝ беше нахлузена качулка. На пода в краката ѝ имаше странни фигури, нарисувани с гъсто, черно вещество.

— Да не сте посмели да ѝ сторите нещо! — каза госпожа Стрикъм.

— Мамо? — пророни Лидия. — Мамо, ти ли си?

— Добър опит, скъпа — обади се Шмугъл, — но знаем, че това не е майка ти. Тази е противната лисегласа.

— Не се безпокой, Лидия — продължи госпожа Стрикъм с пресипнал от тревога глас. — Всичко ще се оправи.

Шмугъл се изхихика.

— Не мисля — намеси се Мамба. — Освен ако всички не правите точно каквото ви кажа. Първо, да разкараме лисиците, става ли? — тя посочи голяма касетка с отвор отстрани. — Например ей там вътре.

Майката на Лидия хвърли отчаян поглед на дъщеря си, а след това и на животните в краката си. После махна категорично с ръка,

лисиците като една се втурнаха без колебание в касетката и дори наблъскаха тела едно върху друго, за да се съберат. Мамба се приближи, тресна капака и ги затвори вътре.

— Сега и гълъбите — рече. — Да ги няма!

Трохата се поколеба за миг, но вдигна ръка. Гълъбите литнаха във въздуха и се наложи Коу да отскочи от вратата — те се стрелнаха през нея в плътно ято, след което се скриха зад ъгъла на коридора. Трохата и Велма бяха беззащитни.

— А сега ти — Мамба насочи вниманието си към Лидия. — Използвай Врания клюн!

— Хайде, Лидия — каза госпожа Стрикъм. — Разрежи булото!

— Вече им повторих хиляда пъти — каза Лидия. — Не знам как. И непрекъснато ме наричат „вранегласата“! Ама какво правиш тук, мамо?

Приглушеният ѝ от качулката глас звучеше уплашено.

Шмугъл размърда крака и хвърли въпросителен поглед на Мамба.

— Достатъчно! — изсъска змиегласата. — Не сме стигнали дотук, за да се хванем на подобен тъп трик. Знаем, че истинската ти майка отдавна я няма, вранегласа. Хайде, действай!

— Мамо, моля те, кажи им истината! — рече Лидия. — Кажи им, че съм обикновено момиче!

— Слушай, скъпа — каза госпожа Стрикъм. — Направи каквото ти казва жената. Вдигни меча и замахни настрани.

— Но...

— Направи го! — тросна се госпожа Стрикъм.

Внезапно прозрение огря Коу.

„Мамба и Шмугъл ще убият Лидия на мига, ако осъзнаят, че не им е нужна.“

Мамба отново подхвана тихичко напевите си.

— Призовава го — прошепна Семчо, облещил очи от страх. — Символите на пода и странния език — предполага се, че така се е общува с мъртвите. Трохата ми го обясни един път. Вероятно казва на Предача да... да се приготви.

Лидия замахна с Врания клюн. Не стана нищо.

— Опитай отново, Лидия! — каза госпожа Стрикъм.

Майката на момичето пристъпи напред, но Шмугъл щракна с пръсти и се обърна към нея. От вътрешността на дрехите му изпъплиха хлебарки, които плъзнаха по пода, като тракаха телца едно в друго.

— Спри на място! — нареди той, а гадинките се струпаха в кръг около Трохата и госпожа Стрикъм. — В противен случай ще ви оглозгат до кости.

— Не става! — просъска Мамба.

— Да не би малката проклетница все пак да казва истината? — изръмжа Шмугъл. — Може пък лисегласата наистина да ѝ е майка, тоест...

— Момичето просто е уплашено — взе да увърта Трохата.

— Дайте ѝ още един шанс.

— Нямаме време за това — каза Мамба.

Тя пристъпи към Лидия и присви очи. После се пресегна и свали качулката от главата ѝ.

— Не! — възкликна госпожа Стрикъм.

Сърцето на Коу спря. Черна змия беше увила плътно тяло около шията на Лидия. Влечугото надигна леко глава и я изравни с ухото ѝ. После изплези език, а Лидия потръпна.

— Тази змия е съвсем млада — рече Мамба, — но с ухапването си може да убие дребосък като теб за по-малко от минута. Ще загинеш като кучето си, в мъчителни спазми. Когато баща ти открие тялото ти, то ще е толкова подуто, че няма да те разпознае. Стига игрички! Ако не прережеш булото в близките три секунди, търпението ми ще се изчерпа! Едно...

— Моля ви... — примоли се госпожа Стрикъм.

— Две...

— Недейте — обади се Трохата.

— Три...

Коу връхлетя през вратата с враните си, следван от Семчо.

— Спрете! — изкрещя той. — Аз съм ранегласият!

— Мърлявото хлапе от библиотеката! — рече Шмугъл презрително. — Нима е възможно...

Мамба стисна юмрук и удари длан.

— Разбира се, че е той! — каза тя. — Явно е бил у тях, затова враните бяха отвън, когато змията ми уби кученцето.

Коу хвърли един поглед на госпожа Стрикъм. Лицето ѝ беше замръзнало от страх. Ако успееше да ги разсее за достатъчно време, Лидия можеше и да се измъкне от това жива.

— Хрущяла също го разбра — каза Коу. — Преди да умре.

Шмугъл стрелна с очи първо Мамба, после и Коу, и премигна бързо.

— Да умре? — повтори той. — Лъжеш.

— Истина е — намеси се Трохата. — Дори и бичме като Хрущяла не може да издържи на 20000 волта.

Шмугъл присви очи. Хлебарките около госпожа Стрикъм и Трохата се разшаваха в синхрон и обградиха Коу.

— Не се страхуваш, а? — каза хлебаркогласият. — А трябва. Една моя дума е достатъчна и от теб няма да остане нищо, освен няколко кокала и куп парцали. Пернатите ти приятели не могат да направят нищо.

— Нуждаете се от мен — каза Коу. — Аз съм единственият, който може да използва Врания клюн.

— Коу, недей — обади се Лидия.

Мамба я стрелна с очи и Лидия се задъха — змията около шията ѝ пристегна хватката си и заклати глава странично. Лидия изцъкли очи, а лицето ѝ започна да посинява.

— Бедното момиче, едва диша — обяви Мамба. — Ако стегна още малко, вените ѝ ще започнат да се пукат.

Коу пристъпи напред. Хлебарките се задвижиха с него. Щом се приближи до приятелката си, прозря, че черните символи на пода не бяха нарисувани, и потрепери от погнуса. Бяха съставени от паяци — стотици паяци, които стояха напълно неподвижно. Заедно формираха неравен кръг с осем присвити крачка.

— Пуснете я — каза Коу отчаяно.

— Знаеш какво искаме — рече му Шмугъл. — Отговорът е в теб.

Коу погледна госпожа Стрикъм и Трохата. Гълъбогласият беше стиснал челюсти. Госпожа Стрикъм спусна бавно клепачи — или примирено, или защото не издържаше повече на гледката. Какво означаваше това? Как трябваше да постъпи?

— Добре! — каза той. — Ще отворя вратата към Земята на мъртвите. Но я пуснете, моля ви!

— Първо срежи булото, тогава ще я пуснем — каза Мамба.

— Не — пророни Трохата. — Той не трябва да се връща.

— Нямаме избор — каза Коу. — Това е единственият начин.

Той се обърна към госпожа Стрикъм. Тя отново беше отворила очи, а на лицето ѝ се бореха различни чувства.

— Ако той се завърне, с всички ни е свършено — каза Трохата и погледна умолително майката на Лидия. Напомняше малко момче, сковано от ужас.

Гълъбогласият е прав, каза Мрън. Не го прави.

Послушай Мрън, Коу. Моля те, обади се и Кряк.

Коу се обърна към Милки с надеждата за съвет. Белият вран не каза нищо, но нещо в погледа му вдъхна смелост на Коу — и сякаш му показва, че изборът, който вече беше направил вътре в себе си, е правилният.

Той стигна до кръга от паяци. Хлебарките спряха, като чели се страхуваха да го прекосят. Щом влезе вътре, започна леко да му се гади, сякаш за миг светът се беше разклатил.

— Дай ми Врания клюн, Лидия — рече той.

Независимо от цената, нямаше да позволи Лидия да умре. Трябваше да я спаси.

— Коу, не го прави — каза Трохата. — Теб те нямаше преди осем години. Не осъзнаваш какво си на път да сториш.

Госпожа Стрикъм мълчеше, вдигнала брадичка предизвикателно, но кожата ѝ беше пребледняла от уплах.

С мокро от сълзи лице Лидия подаде Врания клюн на Коу и прикова ококорените си от страх очи в неговите. Той склочи пръсти около хладната кожа на дръжката и се учуди, че мечът е доста лек — спокойно можеше да е върбова пръчка, а не метално острие. Дръжката легна идеално в дланта му.

— Точно така — рече Мамба, а змията на шията на Лидия отслаби хватката си.

— Застани в средата — нареди Шмугъл.

— Коу, спри! — викна Трохата ядосано. — В името на родителите ти, остави Врания клюн!

Лидия гледаше ту майка си, ту Коу. Мамба отново започна да припява.

Трите врани полетяха по собствена воля през помещението. Мрън и Кряк внезапно отскочиха и изсъскаха.

Не можем да влезем!, каза Мрън.

Коу, излез от там!, изграчи Кряк.

Само Милки кацна на рамото му.

— Идваш за компания ли? — попита го Коу.

Милки премигна и Коу видя собственото си отражение в замъгленото око на враната.

Момчето вдигна Врания клюн.

— Не забравяй за уговорката ни — каза той на Мамба.

Той замахна с меча във въздуха и усети леко съпротивление, сякаш сечеше плат. Внезапно грейна тънка ивица ослепителна светлина, която го накара да извърне очи.

— Получава се! — възкликна Шмугъл. — Продължавай!

Отстрани на Коу Трохата зяпна. Дори госпожа Стрикъм затрепери.

— Съжалявам, Коу — каза Лидия. — Толкова съжалявам.

Той описа крива с Врания клюн. Заслепен от блесналата светлина, не виждаше нищо, освен яркия неправилен портал.

— Сега отстъпи — изсъска Мамба с възбудено изражение на лицето. — Порталът ще действа съвсем кратко.

Коу отстъпи, след което някой го подръпна за ръкава. Той се обърна. До него стоеше Лидия.

— Взе да ме спасяваш твърде често — пророни тя с дрезгав, задавен глас. — Сега е мой ред да спася теб.

— Лидия... — каза госпожа Стрикъм с тревога в гласа.

Преди Коу да осъзнае какво става, момичето изтръгна Врания клюн от ръцете му и скочи през портала. Змията остана увита около шията ѝ.

— Не! — изкрещя Мамба.

След части от секундата порталът се затвори, свещите угаснаха и паяците в краката на Коу се разпръснаха до един и изчезнаха в сенките.

От Лидия нямаше и следа.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Шокиран, Коу се отпусна на земята. Внезапно го втресе и през бушуващите в главата му мисли успя различи хлиповете на Велма Стрикъм. Вдигна очи. Мамба беше паднала на колене, стискаше глава с ръце и стенеше. Шмугъл се беше вторачил в мястото, на което се появи порталът, поклащаше глава и мърмореше:

— Не, не, не...

— Защо? — възкликна Мамба. — Защо ѝ трябваше да го прави?

„За да попречи на Предача да се върне — помисли си Коу. — Без Врания клюн никой не може да се върне. Дори и самата Лидия.“

Имаше чувството, че някой е изтръгнал сърцето му и е сложил на мястото му къс олово.

„Пожертва себе си, за да спаси нас.“

— Защо не я спря? — изкряска Мамба на говорещия с хлебарки.

— А защо *ти* не го направи? — тросна ѝ се той. — Проклетата мърла откъсна Врания клюн със себе си!

— Не спря да дърдориш за Земята на мъртвите пред момичето — изстреля Мамба към прегърбеното човече. — Ако не беше ти, никога нямаше да ѝ скимне да направи подобно нещо!

— Имали някакво значение? — обади се Трохата. — Всичко свърши.

Мамба впи очи в него.

— Не бързай толкова, гълъбогласи — каза тя.

Тя размърда пръсти, няколко змии изхлузиха тела измежду щайгите в дъното на склада и се насочиха право към Трохата и госпожа Стрикъм. Една от тях се отклони към Семчо.

Трохата замахна с ръка. Два гълъба изскочиха от тъмнината около тях и се спуснаха към змията, която беше най-близо до Семчо. Влечугото обаче се стрелна и улови единия в уста, а другия уви с тялото си.

— Бягай, Семчо! — викна Трохата.

Виещите се змии го бяха подкарали към един от ъглите. Мишегласият се спусна към вратата и спря само за миг, колкото няколко мишки да излязат от крачолите му. В следващия миг след него се спусна гъмжило от хлебарки, които погълнаха мишките на мига.

Госпожа Стрикъм ритна една змия настрани, стъпка втора и скочи на един куп щайги. После огледа помещението с просълзени очи. Блъсна една от щайгите на земята, премазвайки още няколко влечуги, скочи на пода и се спусна към изхода, през който беше излязъл Семчо. Касетката с лисиците се разтресе — животните вътре ръмжаха и джафкаха, безсилни да помогнат на господарката си.

Коу се изправи на крака и също побягна, но силен удар в тила го просна на земята, а пред очите му заиграха звездички. Въпреки болката той успя да внуши на враните да се спасяват.

Няма да те оставим, каза Кряк и размаха криле над суматохата.

— Бягайте! — викна Коу. — Подчинете ми се!

Накрая трите врани излетяха от склада.

Докато Коу лежеше на пода и се опитваше да се опомни, хлебарките се приближиха на сантиметри от носа му и размърдаха челюсти кръвожадно.

— Без резки движения — предупреди Шмугъл и се надвеси над него.

Коу прилепи предпазливо ръце до раменете си, отблъсна се от пода и се изправи с леко залитане. Трохата беше опрял гръб в стената, заобиколен отвсякъде от съскащите змии на Мамба и от стотици от гадините на Шмугъл.

Двата гълъба, които бяха нападнали змията, лежаха по гръб сред купчина омачкани пера. Единият вече беше мъртъв, а другият подритваше с крака в агония.

— Няма ли вече да ги убием? — обади се Шмугъл.

Мамба изгледа Коу с лице, потъмняло от гняв. След няколко секунди обаче поклати глава и каза:

— Още не. Може да има и друг начин... Вранегласият може би все пак ще ни бъде полезен, независимо дали му харесва, или не. Отведи ги в сервиза, за да помисля на спокойствие.

Шмугъл щракна с пръсти и създанията в краката на Коу вкупом го подкараха към вратите. Трохата го последва, обграден от змиите. Ако единият опиташе нещо, другият със сигурност щеше да загине.

Нямаше изход. Поне Семчо и госпожа Стрикъм вероятно се бяха измъкнали.

Дивогласият повелител на хлебарките ги отведе пред една врата в главния коридор. Тя водеше към малка стаичка без прозорци, осветена единствено от слаба, гола крушка и претъпкана с нахвърляни една върху друга развалени шевни машини.

— Сега кротувайте — ухили им се Шмугъл. — Отиваме да изловим приятелите ви.

Змиите и хлебарките напуснаха стаята, а вратата се тресна след тях. В ключалката се превъртя ключ.

— Сега какво? — попита той.

Трохата се облегна на стената, свлече тяло по нея и седна на земята със сгънати колене. Изглеждаше уморен.

— Съжалявам, Коу — рече той. — Всичко свърши.

Пулсът на Коу все още беше ускорен заради битката. Той нямаше намерение да се отказва. Не и докато Лидия беше затворена в Земята на мъртвите. Освен това госпожа Стрикъм и Семчо бяха избягали — двамата можеше да измислят нещо. Той огледа стаята.

— Може да успеем да разбием ключалката.

— Мамба не е глупава — отвърна Трохата. — Пред вратата ще ни чакат трийсет смъртоносно отровни змии.

В гърдите на Коу се надигна гняв, но преди да успее да отвърне, нещо го погъделичка леко по ръката. Той погледна надолу. По китката му пълзеше малко, нежно паяче. Прогони го с ръка и за момент то увисна на тънка нишка от тавана. Очите на Коу тръгнаха нагоре по нея. И ето — високо горе, срещу вратата, решетката на вентилацията беше разхлабена.

Когато погледна отново надолу, от паячето нямаше и следа.

С разтуптяно сърце той избута останките от една шевна машина и се покатери на работния плот. Протегна се в цял ръст, но и така му оставаше цяла ръка разстояние до решетката. Присви колене и подскочи, но не му достигнаха няколко сантиметра. Опита отново, но със същия резултат.

— Ела да ми помогнеш — каза той.

Трохата изпуфтя.

— За какво?

Гневът на Коу преля.

— Не може просто да седим тук! — тросна се той.

— Единствената ни надежда е във Велма и Семчо — каза Трохата. Имаше потиснат, пораженчески вид. — А и това не е много сигурно. Пази силите си за момента, когато се върне Шмугъл. Поне да загинем в битка.

— Лидия е в опасност!

Трохата се втренчи в Коу и за момент пламъкът се върна в очите му.

— Не е в опасност — каза той. — Мъртва е.

При думите му Коу залитна и мъжът добави по-меко:

— Почти мъртва. В ръцете на Предача е. Взе Врания клюн със себе си, така че няма как да се върне. Единствено вранегласият може да използва меча. Освен това... Огледай се, Коу — той посочи нагоре. — Отворът е не повече от половин метър на широчина и наполовина на височина. Няма да минеш.

Коу огледа отвора. Трохата беше прав — беше прекалено тясно за него.

— Но не и за врана — смотолеви той.

— Какво казваш? — не чу Трохата.

— Врана ще мине — обясни Коу.

— Не виждам врани наоколо — рече Трохата с леко отегчение в гласа. — А и дори да успееш да призовеш някоя врана да дойде тук, това не променя факта, че *ти* си оставаш заключен — погледът му омекна. — Съжалявам, Коу.

Младежът скочи на пода, обзет от странно усещане.

— Ами ако аз бях врана?

Трохата махна с ръка отрицателно.

— Казах ти, хлапе — дори и да се упражняваш цял живот, няма да успееш да го направиш. Повярвай ми — опитвал съм.

— Аз обаче не съм — каза Коу.

Трохата завъртя очи. Реакцията му само вдъхна решителност на Коу.

— Прави каквото искаш — рече гълъбогласият.

Коу му обърна гръб и седна с кръстосани крака на пода в средата на стаята. Допреди няколко дни само мисълта, че може да призове още врани около себе си, или пък да ги накара да го носят, би му се сторила невероятна. Сега затвори очи и се съсредоточи, като си припомни

странното усещане за лекота, което беше почувствал в дома на Феликс Квакер, когато се беше взрял в очите на Милки и беше влязъл в съзнанието на птицата.

Насочи мисълта си към това усещане, остави дишането на Трохата да се слее с фона и си представи окото на Милки — и как потъна в бездънното му...

— Някакво развитие? — попита Трохата.

— Тихо! — каза Коу.

Отново се съсредоточи и след няколко секунди пак усети притеглянето. Някаква енергия загъделичка ръцете му, сякаш кръвта във вените му изведнъж се беше загоряла с един-два градуса. Беше изпитал същото чувство в гнездото, когато призова враните от целия парк — някаква спяща сила, която чакаше да бъде отприщена. Този път обаче Коу не искаше да я отприщва. Искаше да я насочи към самия себе си. Навътре. Той си пое дълбоко въздух и опита да изсмуче енергията обратно от ръцете си и да я концентрира в гърдите си. Температурата на кръвта му отново се покачи, този път неприятно.

— Невъзможно... — промърмори Трохата някъде далеч.

Коу стисна зъби. Течността, която течеше във вените под кожата му, напомняше повече огън, а не кръв. Всеки негов нерв му крещеше да престане, но той не го правеше и болката ставаше все по-силна с всяка изминала секунда. В гърдите му се окръгли живо кълбо от агония, което се разгаряше все повече с всеки негов дъх. Съществуваше единствено болката, която го притискаше все по-неумолимо, докато останалата част от тялото му не загуби значение.

Можеше да се откаже във всеки един момент, но това би било равносилно на провал. Лидия се нуждаеше от него. Той задържа болката със силата на волята си и ѝ попречи да избяга.

Някъде отдалеч долетя гласът на Трохата:

— Не спирай! Получава се!

Лицето на Коу сякаш отлетя в нищото.

Не усещаше краката си, а костите му като че станаха почти кухи. Почувства невероятна сила в ръцете си, сякаш беше в състояние да вдигне цяла сграда.

Моментът настъпи. Той издиша и силата се разля по тялото му, изскочи по ръцете от върховете на пръстите му, а после се върна и потече по тях, докато не станаха безтегловни.

Той ги раздвижи нагоре-надолу...

... и почувства, че тялото му се издига.

Когато отвори очи, беше във въздуха, над главата на Трохата. Светът като че се беше изкривил — осъзна, че вижда и зад себе си. Гълъбогласият го гледаше удивено.

— Коу? — рече той.

Коу се изсмя и собственият му глас прозвуча като дрезгавото грачене на врана.

Успях!

С няколко маха на крилете се издигна до отвора на шахтата и я нападна с клюн. Хлабавата решетка се откачи и издрънча на пода. Перата му се разрошиха от нахлулия хладен въздух. Коу погледна за последно Трохата, който още не можеше да затвори уста от удивление, и излетя от стаята в нощта навън.

Без никакво усилие. Беше достатъчна една мисъл и крилете му го понасяха нагоре. Коу се издигна над фабриката и Блекстоун изплува пред очите му под звездите. Не спря да се изкачва, докато не видя хълмовете на запад и река Блекуотър, извила снага в полята на изток. Наведе глава към извисяващите се сгради и правоъгълното петно на парка до затвора. Светът и животът му досега изглеждаха толкова малки.

Той завъртя леко криле, промени посоката и се понесе надолу, планирайки с поривите на вятъра. Изви се над ламаринените покриви на промишлената зона, после се шмугна между стоманените въжета на един от мостовете през реката. Под него колите се движеха в сковани прави отсечки.

Ускори полет, удивен колко бързо се носеше. Усещаше тялото си едновременно могъщо и леко, а въздухът поемаше желанията му, сякаш беше едно цяло с тях.

В следващия миг до него изплуваха още три врани, две черни и една бяла.

Коу?, удиви се Кряк. Ти ли си?

Да!, отвърна Коу. Сега съм един от вас.

Не мога да повярвам!, каза Мрън.

Бях убеден, че може да го направи, каза Кряк. Винаги съм казвал, че е специален, не е ли така?

Милки премига бавно, сякаш изобщо не беше учуден, след което махна с криле и застана пред останалите. Без да казва нищо, бялата врана ги поведе на север през нощното небе. Известно време Коу мислеше, че летят обратно към гнездото си. Той ускори маховете си и задмина Мрън и Кряк.

Фукльо!, изграчи Мрън.

Коу се приближи до Милки.

Моля те, каза той. Трябва да ми кажеш как да премина в Земята на мъртвите. Трябва да има и друг начин.

Милки наклони леко глава.

Говоря сериозно, продължи Коу. Бил си там, значи знаеш.

Милки завъртя връхчетата на крилете си и изви на североизток.

Къде отиваме?, изграчи Кряк.

Нямам представа, отговори Мрън.

Това „да“ ли беше?, попита Коу и го последва.

Бялата врана обаче просто размаха криле.

Не след дълго Милки започна да се спуска. Прелетяха над края на града, после над полята и продължиха да се спускат към групичка неосветени къщи в близкия край на едно гробище. Коу се дивеше на пейзажа, който се разкриваше под крилете му.

Милки полетя над улицата, която стигаше до порта от ковано желязо. Зелените, плавни хълмове на гробището зад тях бяха покрити с надгробни камъни във всякакви форми и размери. Белият вран направи един кръг, след което кацна на един от тях — леко килната плоча от сив мрамор, обрасла в бурени.

Коу също се приземи, подскокна на жилавите си птичи крачка и се зачуди дали ще може да си върне човешкия облик. Съсредоточи цялото си внимание, както беше сторил по-рано, и се застави да освободи силата, която беше събрал с такова старание. Това стана учудващо лесно, в сравнение с първото му преобразяване, сякаш издиша след дълбоко, дълбоко вдишване. След миг отново беше в собственото си тяло. То му се стори тежко като олово, непокорно, с тромави, неуравновесени крайници. Той залитна и се подпря с ръка на един от надгробните камъни. След няколко вдишвания се почувства нормално.

— Какво е това място? — попита.

Хладният нощен въздух го уви във воала си. В ъгълчетата на съзнанието си вече имаше предположение, но се страхуваше да го приеме.

Милки потропа с крак по мраморната плоча.

Коу не можеше да разчете думите, но щом се приближи, успя да разпознае нещо друго на камъка. Гравирано изображение на врана. В гърлото му заседна буца.

— Това е гробът на нашите, нали?

Да, отвърна Милки с шепота на старец. Гробищата са специални места, където тъканта между тази Земя и другата е особено тънка.

Някой се разприказва!, обади се Мрън.

Коу положи ръка върху студения камък. Кой беше погребал родителите му тук, зачуди се той. Феликс Квакер? Или някой друг от дивогласите, техен съюзник от войната през Мрачното лято?

Очите му засмъдяха от сълзи при мисълта за майка му и баща му. След миг обаче той ги пропъди. Нямахше време за въпроси или всепроникваща тъга. Трябваше да спаси Лидия.

— Как да пресека? — попита той.

Трябва да овладееш силата на враните, рече Милки, и да поискаш разрешението им.

Сърцето на Коу ускори пулса си. Значи имаше начин, дори и без Врания клюн.

Той затвори очи и призова враните си. Представи си, че е високо над малкото гробище и над селото. Изпрати мислите си над Блекстоун, привлече враните със струите енергия и усети връзката с всяка птица, сякаш бяха свързани с невидима нишка.

И те дойдоха. Една по една, после на все по-големи и по-големи ята. Небето се изпълни с черни точки, които неотклонно се движеха към гробището. Птиците накацах по надгробните камъни, по железната порта, по покривите на мраморните гробници, охранявани от статуи на ангели. Бутаха се за място на тревата, търкаха пера едни в други в същински черен килим. Коу избърса очи и зяпна удивено.

А сега какво?

Говори с тях, каза Милки, сякаш беше чул мислите му.

Коу пъкна ръце в джобовете си, за да не забележат, че се тресяха, и заговори високо на събралите се врани:

— Благодаря ви, че се отзовахте на призива ми.

Враните го пронизваха с мънистените си очи и увереността му отстъпи пред критичния им поглед.

— Аз съм Коу, вранегласият, а това е гробът на майка ми, вранегласата преди мен. Повечето от вас не знаят кой съм аз. Е, събрах ви тук по един специален повод — той замълча и пое дълбоко въздух. — Трябва да отида до Земята на мъртвите.

Глъчката от хиляди врански гърла прониза тъпанчетата му и въпреки че му беше трудно да различи отделните думи, общият тон беше ясен.

Никога... Невъзможно... Опасно... Луд... Глупак.

Коу погледна Милки, който повдигна клюн едва забележимо.

— Сред вас има ли врани, които са се сражавали в Мрачното лято? — попита Коу.

Няколко птици изграчиха.

— Били сте се за майка ми, редом с останалите дивогласи — продължи Коу. — И за какво?

За живота си, обади се една огромна врана в краката му.

Той забеляза, че птицата е еднокрака, а клюнът ѝ е наполовина счупен с изтъпени краища.

— И само за живота си? — попита Коу. — Или може би за Блекстоун... Градът, който открай време подслонява вас и вашите семейства, вашите дивогласи. А може би защото това е бил правилният ход.

Враната боец замълча. Коу усети, че увереността му се завръща.

— Благодарение на вашия кураж Предача бе заточен в Земята на мъртвите. И все пак той все още не е победен. Държи за заложник моя приятелка.

Нашата задача е да пазим теб, рече Мрън меко.

— А аз трябва да опазя Лидия — отвърна Коу. — Не може вечно да бягаме и да се крием. Учениците на Предача няма да се откажат, докато не го върнат тук по един или друг начин.

Там е като в затвор, обади се жилава женска врана. *В безопасност сме.*

„Ще загубя интереса им“ — помисли си Коу отчаяно.

— Лидия не е просто моя приятелка — продължи той. — Дъщеря е на лисегласата.

Сред враните се надигна учудена глъчка, а няколко птици заклатиха глави и се спогледаха със съседите си. Коу долови промяна в настроението им.

— Точно така! — рече той. — Лидия е дъщеря на жената, изпратила Предача от другата страна. Имаме дълг към Велма Стрикъм да спасим дъщеря ѝ.

Вярно ли е?, попита женската врана и се обърна към враните на Коу.

Опасявам се, че да, каза Кряк и махна небрежно с крило.

— Ще ми помогнете ли? — попита момчето. — В името на майка ми, загинала от неговата ръка, и на лисегласата, която ви спаси от него!

Над враните се възцари мълчание, докато обмисляха думите му.

Старият вран боец първи скочи във въздуха, последван и от други, чиито криле бръснеха раменете на Коу. Птиците се отдалечиха от гробището и телата им се опънаха в черна нишка през небето.

— Не... — прошепна Коу и хвърли на Милки отчаян поглед. — Не могат да си тръгнат!

Милки, Кряк и Мрън също се издигнаха във въздуха безмълвно и се присъединиха към отдалечаващите се врани. Коу падна на колене до гроба на родителите си и опря глава в камъка.

— Съжалявам — каза той, без да съзнава дали говори на тях, на Лидия, на госпожа Стрикъм или на самия себе си. — Опитах се.

Докато клечеше така, с потънало в отчаяние сърце, въздухът около него се раздвижи и вятърът леко развя палтото му. Скочи на крака и съзря ятото врани, извили се над него. Бяха се завърнали. Птиците се наредиха в колона от трептящи пера.

Какво се случваше?

Спиралата се сви, а враните полетяха все по-бързо в кръг, докато Коу престана да различава отделните птици в ятото. Те се устремиха към него в плътен въртящ се цилиндър от чернота. Дрехите и косата му заплюяха на вятъра. Със страх и удивление той проследи как колоната се затваря около него и скрива всичко, с изключение на кръглото парче небе над главата му.

Усети как стъпалата му се отделят от земята. Птиците продължаваха да увеличават скоростта си и той загуби представа дали е ден, или нощ, а след това — и всякакви ориентири: горе, долу, ляво и

дясно вече не значеха нищо. Коу протегна ръце, вдигна брадичка и се остави на вихъра от пера.

Нещо подхвана олекналото му тяло и чернотата го погълна изцяло.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Внезапно се възцари тишина, сякаш някой беше захлопнал вратата пред звуците на света. Коу отвори очи. Намираше се в ливада с полюляващи се треви, високи до коленете му. По синьото небе имаше ивици ефирни облаци. Пред него теренът се издигаше леко към поразително зелена гора, чиито листа шумоляха тихичко.

Коу се огледа и присви очи срещу разсеяната слънчева светлина. Полята продължаваха и в другата посока, простирайки се чак до хоризонта. Никога не беше виждал нещо толкова красиво. Чистият въздух изпълни дробовете му и той въздъхна удовлетворено.

Всички врани бяха изчезнали, с изключение на една.

Пристигнахме, обяви Милки.

Старият бял вран седеше на рамото му, но имаше някаква промяна.

— Очите ти! — възкликна Коу.

Мъглявата слепота от действителния свят беше изчезнала. Очите на Милки бяха черни кръгчета, в които се отразяваше лицето на Коу.

В Земята на мъртвите зрението ми се възвръща, обясни вранът.

— Сега накъде? — попита Коу.

Милки се вдигна и полетя към гората. Коу го последва с широки крачки през тревата. По целия път слънцето сгряваше гърба му. Не си беше представял Земята на мъртвите по този начин. Искаше му се да легне и да остави този свят да го погълне. Нежната трева беше чудесно място за почивка, мека като възглавница. Щеше да помисли за другите неща по-късно...

Лидия.

Тревожният глас долетя от дълбините на съзнанието му.

Коу разтърси глава, за да проясни мислите си. Затова беше тук — за да намери своята приятелка.

Милки го чакаше на един от ниските клони в покрайнините на гората. Коу навлезе в сенчестия свят под изумрудения покров на листата; между кривите клони се появиха още врани, които се

застрелкаха между изкривените дънери към него. Всички бяха бели като Милки — носеха се като снежинки, подети от силно въздушно течение, и кацаха по клоните над него, докато не оформиха полукръг с Коу в средата.

Добре дошъл, Милки, изрекоха враните едновременно.

Гласът им напомняше нисък шепот, който сякаш идваше едновременно от въздуха и от земята.

Добре дошъл и ти, приятелю на Милки.

— Здравейте — каза Коу и им махна. — Аз съм Коу.

Знаем кой си, вранегласи, казаха враните. Не си първият, който пресича границата. Въпросът е защо си тук.

Коу погледна Милки и заговори:

— Дойдох да спася приятелката си от Предача.

Враните заклатиха глави и ги накривиха, забърбориха тихо помежду си, а после замлъкнаха.

Постигнаха съгласие да бъдат твои водачи, Коу, обяви Милки.

Последвай ни, казаха враните. Ще те отведем там, където трябва да идеш.

Бялото ято се вдигна и полетя напред. Всяка от враните кацаше метър-два след предишната, създавайки бяла пътека през гората. Коу тръгна след тях под шумолящите листа. Земята беше покрита с меки мъхове, треви и малки цветенца — същински рай.

— Какво е това място? — попита той.

Това е земята в най-истинската ѝ форма, обясни Милки, преди основаването на Блекстоун.

— Къде тогава са всички? — попита Коу. — Нали това е Земята на мъртвите? Къде са?

Мъртвите са навсякъде около теб, продума Милки. С времето душите им стават част от гората, точно както и в твоя свят мъртвото тяло се разпада на съставните си елементи.

— Но това не става с всички — рече Коу. — Не и с Предача.

Рано или късно, всички избледняват, каза Милки. За някои обаче е нужно повече време, отколкото за други — за онези, които запазват някаква здрава емоционална връзка с вашия свят. Омраза. Любов. Копнеж. Дори, ако желанието им е достатъчно силно, някои стават по-силни за известно време. Ако се вгледаш, ще ги различиш.

Коу се огледа в полумрака, към по-далечните дървета, които чезнеха в тъмнината. И действително с крайчеца на окоето си долови някакви силуети, които се носеха и прелитаха между дънерите. Всички обаче се явяваха само за миг, след което изчезваха. Той потрепери обезпокоен и сърцето му натежа от болезнена тъга.

Пътеката от врани свършваше в подножието на огромно дърво. Няколко птици бяха накацали по оголените му корени. В извивките на кората имаше нещо познато...

— Това е моето дърво! — удиви се Коу. — От парка. Какво прави тук?

Земята на мъртвите е отражение на нашата собствена, каза Милки. Понякога неочаквано отражение.

Коу прокара очи нагоре по ствола и видя гнездото си, построено в клоните горе. Сърцето му подскочи, а след това натежа.

Той посегна към местата, за които беше свикнал да се хваща, но гракът на Милки го накара да се обърне.

Трябва да продължаваме, каза той. Не забравяй за какво сме тук.

Момчето повдигна вежди. Съзнанието му се замъгли и той с мъка проумя думите на враната. Спомняше си бегло, че се беше оказало трудно да стигне до тук, но не беше сигурен защо.

— Трябва да погледна — каза той. — Няма да се бавя.

Не е трудно да се изгубиш в Земята на мъртвите, предупреди го Милки.

— Само няколко минути — настоя Коу. — Враните ме доведоха тук, не видя ли?

Милки замълча.

Коу се закатери пъргаво. Чувстваше се по-силен от всякога. Усещаше как гнездото го притегля нагоре, привлича го към себе си. Копнееше да стигне до него както никога преди това. Враните ставаха все по-малки и по-малки на земята под него, като снежинки, пръснати по тучната трева. Той стигна капака на пода и застина с ръка на пластмасата. Осъзна, че вътре го чака нещо. Нещо важно.

Без следа от страх той пхна глава през отвора.

Дъхът заседна в гърлото му и времето сякаш спря. На ниска масичка имаше три чаши с горещ чай, а в една нащърбена чиния

имаше сладкиш, от който вече липсваха няколко парчета. Причината Коу да прикове поглед в масичката обаче бяха двамата души до нея.

— Здравей, сине — каза баща му с усмивка в очите.

— Джак! — обади се и майка му, а устните ѝ се разтеглиха в широка усмивка. — Най-сетне пристигна! Толкова ни липсваше.

Очите на Коу внезапно се изпълниха с горещи сълзи.

— Мамо? Татко?

— Моля те, влез — каза баща му. — Седни с нас.

Наистина бяха тук, толкова близо, че можеше да ги докосне. Изглеждаха спокойни. Бяха облечени в същите дрехи като в съня му — майка му в черна рокля, баща му в небрежен панталон и риза с разкопчана яка. Гнездото беше изпълнено с мириса им, толкова уютен и познат.

Коу обаче се поколеба. Старият му гняв, тлял толкова време, забълбука в съзнанието му. Как смееха да се държат, сякаш не се беше случило нищо, сякаш просто го бяха чакали през цялото това време?

— Вие ме изоставихте — каза той. — *Изоставихте* ме. Бях на пет години, а вие просто ме отпратихте!

Родителите му се спогледаха с болка, сякаш очакваха подобна реакция. Майка му си пое дълбоко въздух, след което го погледна с кръглите си тъмни очи. Погледът ѝ задържа неговия, изпълнен със сълзи.

— Кълна се, че това беше най-болезненият момент в живота ни — каза тя. — Агонията от загубата на сина ни беше по-ужасна от всичко, което последва.

— Нямахме избор, Джак — намеси се и баща му.

— Не е вярно — каза Коу. — Позволихте да допусна, че не ви е грижа. Можехте да ми кажете.

— Да ти кажем, че всеки момент щяха да ни убият? — рече майка му.

Решителността на гласа ѝ му напомни за Велма Стрикъм.

— На едно петгодишно дете? Замисли се, Джак... Би ли искал да растеш с това знание? Щеше ли да ти е от полза?

Коу сведе очи и потъна в мисли.

— Щеше да е по-добре от това да не знам нищо — каза той, но още докато изричаше думите, осъзна, че вероятно не са верни.

— Бях сигурна, че враните ще се погрижат за теб — каза майка му. — Последната ми молба към тях беше никога да не ти казват какво се е случило. Опасявах се, че ще тръгнеш да търсиш Предача.

— Просто искахме да си в безопасност — добави и баща му. — Надявахме се... Молахме се да забравиш.

— Е, не го направих — рече Коу. Как човек би могъл да забрави, че е бил отнесен от врани през прозореца на стаята си?! — Сънувах го всяка нощ.

— Съжالياваме много, Джак — каза майка му. — Не си заслужил подобно нещо.

От очите на майка му падна една-единствена сълза, която накара сърцето на Коу да омекне. Той прозря, че решението им да го отпратят не беше тормозило само него — беше мъчило и тях, дори и в смъртта им.

Гневът му се уталожи и остави празнина след себе си. Беше приключил с миналото, а сега имаше възможност да говори с родителите, които беше приел за изгубени. Той бавно се покатери в гнездото.

— Сега можем да бъдем заедно — каза той. — Отново като едно семейство.

Милки кацна на ръба на гнездото.

Имаше причина да дойдем, забрави ли?

Коу хвърли на старата бяла птица раздражен поглед. Какви ги говореше?

— Просто ме остави със семейството ми — каза той.

Пресегна се към една от порцелановите чаши, но майка му посегна към ръката му. Нейната мина през кожата му като повеи от най-ефирна коприна.

— Милки е прав, Джак — каза тя и избърса сълзите от лицето си. — Домът ти не е в Земята на мъртвите.

— Откъде знаеш? — каза Коу. — Тук ми харесва.

— Имаш да свършиш още доста неща в живота си — намеси се баща му. — Приятелката ти Лидия... нуждае се от теб.

— Лидия? — смръщи се Коу. Името му звучеше познато, но не можеше да си спомни откъде точно.

— Тя е в лапите на Предача — каза майка му. — Ти си единствената ѝ надежда.

Тя протегна ръка и я положи на бузата му.

— Помниш ли?

При това нежно докосване облаците, които бяха изпълнили съзнанието на Коу, се разнесоха.

— Лидия! — извика той. — Разбира се!

Как беше могъл да забрави за нея?

Той притисна буза към дланта на майка си, но не усети нищо. Когато се загледа по-внимателно, установи, че нея всъщност я нямаше. Нямаше го и баща му. Телата им бяха като мъгла, ефирни и преходни. Един по-силен повей на вятъра щеше да ги разпръсне. Какво беше казал Милки? Хората със здрава емоционална връзка със света на живите се нуждаеха от повече време, за да изчезнат. Дали това не беше задържало родителите му тук — връзката им с него? Гузната съвест, че го бяха изоставили?

Родителите му се усмихваха със следа от тъга.

— Толкова се гордеем с теб, Джак — прошепна баща му.

— Вярно, невинаги бяхме до теб — пророни майка му, — но ти винаги ще си останеш наш син.

Коу прозря какво трябваше да каже. Трябваше да ги освободи.

— Обичам ви и двамата — каза той. — И... ви прощавам.

Тъгата в усмивките на родителите му изчезна напълно и докато си поеме дъх, те изчезнаха.

Коу преглътна сълзите си.

— Сбогом — прошепна в празното гнездо.

Докато слизаше надолу по дървото, забеляза, че въздухът е студен отпреди и че небето вече притъмняваше. Това не бяха единствените промени. Тучното зелено на гората беше изчезнало, заместено от есенни нюанси — оранжево, жълто-червеникаво, кафяво. Когато стигна в подножието на дървото, първите листа вече падаха. Сезоните се бяха сменили само за няколко минути.

Враните също бяха изчезнали до една, с изключение на Милки. Без тях гората изглеждаше опустяла.

— Къде отидоха? — попита Коу.

Тук не можеш да командваш враните, отвърна Милки. Освен ако те самите не пожелаят да бъдат командвани.

Старият вран вдигна очи към Коу с тъга.

— Какво има?

Милки се размърда, сякаш от притеснение, и отклони взор.

Останалите врани — докоснатите от смъртта... те са мои приятели, вранегласи. Аз единствен останах с родителите ти, когато Предача ги откри. За малко да остана в Земята на мъртвите. Може би щеше да бъде по-добре.

Коу си спомни враната от съня с родителите си — онази, която се опита да ги предпази и беше покосена от паяците. Не беше разпознал Милки от онова време — Милки с черно оперение.

— Ти си мой верен спътник, откакто се помня — каза той. — Когато всичко това приключи — независимо как, — трябва да останеш тук.

Благодаря ти, каза Милки и кривна клюн. Е, готов ли си?

Коу докосна с ръка грубата кора на дървото и усети с върховете на пръстите си духовете на родителите си, вече част от Гората на мъртвите. Намерили покой.

„Гордеем се с теб“ — бяха казали те.

Нямаше да излъже очакванията им.

— Готов съм — рече той. — Да открием Предача.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Коу тръгна през гората, а листата вече падаха нагъсто от дърветата. Не след дълго той вече крачеше по кафяв килим. Вместо да лети напред, Милки беше кацнал на рамото му и се взеше с него между кривите дънери. Коу вече не се нуждаеше от напътствията на враните. Краката му като че знаеха пътя.

— Страх ли те е? — попита Коу.

Само глупакът не би се страхувал от онова, което ни очаква, отвърна Милки.

Не след дълго дърветата останаха абсолютно голи, с мрачни, проядени дънери. Стволовете им се издигаха над земята подобно на скелети и дращеха бездънния, беззвезден мрак на нощното небе. Опадалите листа се бяха превърнали в тъмна, воняща маса, която лепнеше по стъпалата на Коу.

Между дърветата духна студен вятър, подобно на беззвучен шепот, който го убеждаваше да се обърне и да побегне, да бяга, докато не е късно. Вятърът погали кожата му, хвана сърцето му между пръстите си и го стисна в леден юмрук. Коу пренебрегна предупреждението.

Измежду две дървета насреща изплува нечий силует и дъхът на Коу заседна в гърлото му. Беше Хрущяла; грубите му черти бяха сиви като пепел, покрити с белези — остатък от раните му в действителността. Усмивката му представляваше безрадостна цепка през татуираното му лице, но най-ужасни бяха очите — черните точки на зениците се открояваха на фона на ириси, бели като скреж.

Не се страхувай, рече Милки. Тук е прекалено слаб, за да ти стори нещо.

Коу събра кураж и застана пред кучегласия. Острият като игла поглед на Хрущяла проблесна.

— Привет, вранегласи — рече той.

— Търся Предача — каза Коу.

Хрущяла изсумтя, обърна се и му показа посоката с ръка.

— Няма търпение да се запознаете.

Двамата тръгнаха редом, а Коу долови присъствието и на други, които се прокрадваха сред дърветата в мрака, без да изостават. Успя да различи беглите им очертания и усещаше ненавистните им погледи върху себе си.

Последователи на Предача, обясни Милки. Които загубиха живота си през Мрачното лято.

— Изглеждаш уплашен, момче — обади се Хрущяла. — Що за дивоглас, само с една врана за пазач?

— Пак е с една повече от твоите кучета — отвърна му Коу.

Лицето на Хрущяла посърна.

— Мислиш, че е голяма смелост да дойдеш тук, а? — каза той. — Направи грешка, вранегласи. Предача ще те накара да вземеш Врания клон и най-сетне ще се завърне в Земята на живите.

— Освен ако не го спра — Коу се опита да прозвучи уверено.

Беше наясно за рисковете на пътешествието си, но подигравателният тон на Хрущяла ги правеше десет пъти по-страшни.

Здравенякът се изсмя.

— През Мрачното лято ти беше просто бебе... А аз бях там. Колко много от вашите редици умряха пред очите ми, заплетени в мрежите му! И всеки от тях — по-могъщ дивоглас от теб. Предача не знае що е милост.

— Аз не очаквам милост — каза Коу. — Дойдох за приятелката си.

— Хлапето на лисегласата? — кимна Хрущяла. — Надявам се сенките на родителите ти да чуят писъците ти, когато екнат над тези земи.

Коу забеляза слаба светлина напред между дърветата.

— Пристигнахме — обяви Хрущяла и на лицето му се изписа страхопочитание.

Той спря на пътя, а Коу продължи сам.

Дърветата и от двете страни отстъпиха и разкриха поляна в гората. Светлината струеше от мрежа, оплетена от дебели светещи нишки, които се спускаха от близките клони. Те се събираха по средата и оформяха трон в паяжината.

Коу спря на място и заповяда на краката си да спрат да треперят. В копринения трон седеше мъжът от кошмара му, увит от врата до

глезените в черна роба, прилепнала плътно по тялото му. Виждаше се само кожата на ръцете и на лицето му — бяла, опъната толкова плътно над костите, че всяка възлеста става на дългите му пръсти и всеки кокал на изпитото му лице прозираха отдолу. Черните нокти на мъжа бяха извити като на хищник, а на един от пръстите си той носеше дебелия златен пръстен със символа на паяка. В другата си ръка бе стиснал Врания клюн подобно на скипър. Беше по-стар, отколкото в съня, и по кожата на лицето му — гладка в съня — сега имаше белези. Черната му коса тук-там беше изпъстрена с бели нишки. В това царство на сивотата той изглеждаше по-истински от всичко наоколо.

— Здравей, *Джак* — започна *Предача* с мек, дрезгав глас. — Очаквах те.

— Къде е *Лидия*? — попита *Коу*.

Въпреки че страхът и гневът заплашваха да го залаят, гласът му звучеше твърдо.

— Търпение — отвърна *Предача*. — Чакам този миг от осем години. Осем години на това място, в компанията на жалки, тъжни сенки, събирайки сили за завръщането ми. Трябва да си го усетил дори в *Земята на живите*. Хрущяла го усети. *Мамба* и *Шмугъл* също. Сподели с мен, *Коу*, сънува ли ме?

— Ще останеш тук, докато не се разпаднеш в нищо! — каза *Коу*. — Къде е приятелката ми?

Предача се усмихна. Не беше ослепително бялата усмивка от съня на *Коу* — зъбите му бяха черни, с изпилени остри върхове.

— Каква прилика с майка ти — каза той. — Но дори тя се задави от страх, преди да умре.

— Мълчи! — прекъсна го *Коу*. — Нито дума за майка ми!

Предача махна равнодушно с дългата си ръка.

— Прав си, *Джак*. Миналото е минало. Важното в момента е бъдещето. Да пристъпим към онова, за което сме тук, какво ще кажеш?

Той се пресегна към една от нишките в паяжината и я подръпна. Копринената жилка потръпна по цялата си дължина, а *Коу* я проследи с поглед. На мястото, където се съединяваше с клона, висеше пашкул, изпреден от бяла, лепкава нишка. *Коу* с ужас различи очертанията на тяло вътре в него. Беглите черти на лицето на *Лидия* едва личаха през тънкия слой коприна. В отворените ѝ очи се четеше страх.

— *Лидия*! — извика *Коу*.

Тя се размърда и коприненият ѝ ковчег се разклати.

— Чудесен подарък — каза Предача. — Дъщерята на жената, изпратила ме тук. Паяците ми могат да ѝ причинят толкова страдание... — той се усмихна зловещо. — Дори в Земята на мъртвите човек пази способността си да изпитва болка.

— Пусни я! — озъби се Коу.

— Разбира се — кимна Предача, приведе се напред на трона и добави с шепот: — При едно условие.

Коу се досети какво е условието още преди паякогласият да го изрече на глас.

— Върни ме в Земята на живите!

— Никога — отвърна Коу.

— Звучиш много убедено — каза Предача. — Дали бих могъл да те накарам да размислиш?

Встрани се дочу шумолене и Коу обърна очи. Горската постелка по ръба на поляната *мърдаше*. Щом осъзна защо, той потрепери. Паяци — бели, във всякакви форми и размери, — които пъплеха все по-близо до него. Една част се покатериха по нишките на паяжината и се насочиха към Лидия.

— Давам ти право на избор, Джак Кармайкъл. Или разрязваш булото и ни връщаш в Земята на живите — мен, теб и момичето... Или оставаш тук, където и двамата сте обречени на вечна агония.

Паяците покриха пашкула на Лидия.

— Чакам от осем години — продължи Предача, а един от паяците тръгна по лицето на Лидия. — Сега съм по-силен от всякога и чакането ми е към края си.

Коу прикова очи върху приятелката си, като се стараеше да не поглежда бледото лице на Предача. Как би постъпила майка му? Беше дала своя живот, за да спаси неговия. Дали обаче би позволила на Предача да измъчва Лидия, за да спаси Земята на живите? Или пък би поела риска и би му позволила да се завърне?

Мислите му се насочиха към госпожа Стрикъм, Трохата, Семчо и Феликс Квакер. Спомни си неколцината дивогласи, дошли да изслушат молбата му за помощ само за да си тръгнат след това. Нямаха никакви шансове срещу Предача. Отново щяха да настанат мрачни времена. Към Блекуотър щяха да рукнат потоци кръв, които щяха да обагрят и улиците. Блекстоун щеше да загине в касапницата.

Коу погледна Лидия. Може би си струваше да плати тази цена. Момичето с нищо не беше заслужило подобна участ.

Може би обаче имаше и друг начин. В съзнанието му се зароди идея и той с мъка потисна издайническия ѝ блясък в очите си.

— Ще го направя — пророни тихо.

Коу, недей!, рече Милки.

Предача се усмихна и поднесе Врания клюн към земята. Постави го внимателно върху гърбовете на паяците и те го понесоха към краката на Коу. Момчето се пресегна и го взе. В ръцете му острието олекна.

Ако разрежеш булото, всичко е загубено, каза Милки. *Предача ще залее с ужас Земята на живите.*

— Ако ме ядосаш — предупреди Предача, — паякът ми на мига ще впие челюсти в приятелката ти. Болката ще бъде невъобразима, при това пред очите ти.

— Съжалявам, Милки — каза Коу. — Нямам избор.

— Хайде! — подтикна го Предача.

Коу затвори очи и проговори на Милки с ума си, а не на глас.

Каза, че не владее враните тук, но ще послушат теб. Сега се нуждая от тях.

Усети как рамото му олекна, щом Милки излетя. Белият силует на враната се стопа в мрака между дърветата; тя дори не се сбогува.

— Ха! — каза Предача. — Дори и най-старият ти приятел те изостави. Хайде, срежи булото.

Коу вдигна Врания клюн и енергията на острието пробяга по ръката му. Усети как мечът привлече тъканта, която разделяше Земите, и вдигна очи към Лидия. Тя клатеше глава, а паякът дебнеше до бузата ѝ. Коу проследи с очи нишката, която я свързваше с трона. Стисна меч по-здраво, а сърцето му ускори ударите си.

Той подскочи във въздуха, метна се встрани и замахна с острието към копринената нишка. Тя се скъса от раз.

— Не! — изръмжа Предача и се опули изненадано.

Преди да успее да реагира, крехко балансираният посред паяжината трон се срива и го затрупа с преплетени нишки. В същото време пашкулът на Лидия полетя надолу, тупна на земята и навсякъде се разлетяха паяци. Коу се затича към нея, като тъпчеше хрущящите

тела. Той разкъса паяжината около лицето ѝ и задърпа нишките около горната половина на тялото ѝ.

— Коу, внимавай! — извика тя.

Той се обърна. По краката и ръката му плъзнаха паяци, които започнаха да хапят. Коу подскочи с вик и изпусна Врания клюн.

— Предупредих те! — изкрещя Предача и се изправи на крака.

Глезените и краката на Коу се покриха с паяци и той потръпна. Сякаш кошмарът му — участта на родителите му — се сбъдваше; с всяко ухапване паяците впръскваха нова доза отрова в кръвта му.

Поляната се завъртя около него. Появяваха се лицата ту на Лидия, ту на Предача, дърветата, изкривени под необичаен ъгъл. Той падна на земята и главата му закънтя от писъците на Лидия, смесени със собствените му отчаяни викове. Беше по-ужасно и от най-страховития кошмар. Усещаше паяци в косата си, паяци, които се опитваха да влязат в устата, в носа, в ушите му. Опитваше се да ги махне, но и да успееше, се задаваше нова, по-силна вълна. Коу отслабваше с всяка изминала секунда. Паяците се опитваха да разтворят здраво стиснатите му клепачи и той осъзна, че няма да им устои още дълго. Пред очите му заиграха бели петна.

Изведнъж нещо се отърка в кожата му.

Перо.

И още едно.

— Ама какво...? — извика Предача.

Коу усети леки потупвания по цялото си тяло. Кряскането, с което бяха съпроводени те, бе най-прекрасното нещо, което беше чувал. Писъците на враните.

Той отвори очи. Беше заобиколен единствено от бели пернати силуети, които махаха с криле около тялото му, тракаха с клюнове и кълвяха паяците, улавяха ги и ги хвърляха настрани. Коу успя да се изправи и залитна настрани, но Лидия го подхвана. От тялото ѝ все още висяха дебели копринени нишки, но се беше освободила. Враните оформиха кръг около двама им, като кълвяха всеки паяк, който дръзнеше да се приближи.

Предача се беше изправил в другия край на поляната.

— Не е зле — каза той. — За начинаещ. Но можеш ли така?

Раздвоена мълния разцепи небето над тях, последвана от толкова мощен гръм, че дърветата се разлюляха. Клоните се сцепиха с пукот, а

Предача с вой падна на колене. Тялото под черната му роба се размърда. Лидия сграбчи Коу за ръката и го дръпна назад.

— Трябва да бягаме! — каза тя. — Къде е Враният клюн?

Коу обаче не можеше да отлепи очи от ужасяващата гледка пред себе си. Ръцете и краката на Предача, подали се изпод одеянията му, взеха да изтъняват. По бледата му кожа изпъкнаха черни вени, които сякаш се пукнаха и оцветиха плътта му в мастиленочерно. По пръстите му избиха тънки черни косъмчета, фалангите се сляха в едно и се превърнаха в животински крачка. Костите на тялото му взеха да се разместват със стържене, като се извъртаха рязко в нови позиции. Кръстът му изтъня, а тялото му се изду.

Робата се разкъса по гърба и страните му и от двете страни на гръбнака изскочиха още четири крака, които слепешката взеха да се гърчат към земята. Щом я докоснаха, Предача изви глава нагоре. Лицето му се уголеми и издължи, а костите на черепа му се размърдаха. Косата му запада на кичури между предните крака, а челюстите се разшириха. Два от зъбите му се удължиха в свирепи хелицери^[1], а бузите му се разцепиха и на тях изникнаха още две очи, после още две и още две. Щом преобразяването приключи, осемте черни, лъскави кълба се завъртяха и се заковаха върху Коу. Намираха се на черната, космата глава на паяк. Гигантски паяк на ръст колкото самия Коу.

Лидия ровеше в плетеницата от нишки на земята.

— Трябва да е някъде тук! — каза тя.

— Какво ще кажеш, вранегласи? — проговори огромният паяк с гласа на Предача.

Преди Коу да отговори, нова вълна паяци се надигна зад гигантското тяло на господаря им. Гадинките плъпнаха по поляната и се нахвърлиха върху враните. Птиците се замяха и заграчиха от болка.

Бягай, Коу! — изпищя Милки от средата на кълбото пърхащи криле.

Коу се обърна и сграбчи Лидия за ръката.

— Чакай! — извика тя. — А Врания клюн?

Той я дръпна след себе си и се затича към края на поляната. Не знаеше накъде точно да поеме, но определено би било ужасна грешка да останат на поляната при това *съществуване*. Двамата се втурнаха между

дърветата, разгонвайки сенките по пътя си. Когато минаваха покрай мъртвите, усещаха студени вълни. Гласовете им ги гонеха. *Бягай, смъртни! Той те следва!*

Коу се обърна и се увери, че бяха прави. Краката на гигантския паяк затропаха по земята, той се блъсна в едно дърво и разтреса ствола му. Хелицерите му помръднаха.

— Не можете да ми избягате — рече той.

Коу сякаш летеше над земята с огромни крачки, следван плътно от Лидия. Пред тях имаше единствено прогнили дървета — безкрайна, мрачна гора.

— Да се разделим! — предложи Лидия и изтръгна ръката си от неговата.

Тя се стрелна наляво, а Коу продължи напред. Дробовете му пареха от киселия дъх на страха. Той се огледа наоколо за враните си, но мъртвите клони над главата му бяха празни. Потърси с очи и Лидия, но не я намери.

Коу се препъна в един корен и за малко не падна, но успя да запази равновесие. Скри се зад едно дърво, облегна гръб на кората му и се постара да не мърда.

Накрая гласът на Предача разцепи тишината, но звучеше далеч.

— Това е моето царство, Джак — каза той. — Мога да изкривя измеренията. Безсмислено е да бягаш, защото всички пътища водят до мен.

Коу затаи дъх, но сърцето му биеше бясно до болка.

— Надушвам страха ти, момче — рече Предача от по-близо.

Коу се поколеба дали да не опита да избяга. Колкото по-далеч от поляната отведеше Предача, толкова повече време щеше да осигури за Лидия. Тялото му обаче сякаш беше парализирано, а краката му бяха пуснали корени подобно на дърветата наоколо. Отляво се плъзна дълга сянка. По извивката ѝ се досети, че е крак на паяк. Четинестият крайник се появи — опипваше земята леко на един-два метра от него. Въздухът се пропи от студ. Коу застави тялото си да се раздвижи и побягна.

— Ето къде си! — изсъска гласът.

Краката на момчето като че се препънаха и той се претърколи на земята. Заби лице в калта и нагълта известно количество от нея. Обърна се по гръб и осъзна, че краката му бяха оплетени с нещо

лепкаво. От ужас се задъха. Беше паяжина. Предача провря паячестото си тяло между дърветата.

— Никъде няма да ходиш, вранегласи!

Коу разкъса нишките с мръсните си ръце и успя да освободи единия си крак. Изправи се с мъка, но огромният черен паяк изви гръб и изстреля нова копринена нишка от издатината в основата на корема си. Лепкавата паяжина се усука около глезените на Коу и отново го събори на земята.

Предача тръгна обратно към поляната, влачейки тялото му след себе си. Острите коренища се забиваха в гърба му, но паякът продължаваше да го тегли с лекота напред.

Коу се обърна по корем и се опита да се задържи с ръце, но нямаше за какво да се хване. Ребрата му се удариха в един дънер и той изстена от болка. Вдигна ръце, за да предотврати следващия удар, и успя да се хване за близкия дънер. Заби нокти в кората, опитвайки да се изскубне, но се стърчи в агония, когато един от тях се изтръгна.

Тялото на Коу се изтъркаля безпомощно в средата на поляната. Белите врани все още се бореха с прилива от паяци. Сянката на Предача падна отгоре му. Коу се завъртя и се озова на сантиметри от разкривеното, хибридно лице на своя враг. Паякът заби два от краката си в земята от двете страни на главата му и надигна черните части на тялото си.

Коу се опита да вдиша и да запази спокойствие. Затвори очи с мисълта, че това вероятно беше последният му шанс. Не беше готов за края.

— Пусни го! — изкрещя Лидия. — Враният клюн е у мен.

Коу изви врат и съзря момичето недалеч. Мечът стърчеше в ръката ѝ.

Защо се беше върнала? Защо просто не беше избягала? Трябваше да направи *нещо*. Имаше право само на един опит.

Силата се концентрира в Коу във внезапен порив, подобно на приливната вълна пред някой бент. В гърдите му се надигна вихър, който развя краищата на окъсаното му палто. Коу отприщи вятъра и изрече призива си. Усети как той се понася по поляната и отвъд нея. Пое към всяка врана в гората.

Предача се изсмя. По врата на Коу покапаха капки гъста бяла лига.

— Времето за пазарлъци изтече, малката — рече паякът. — Накрая ще получа онова, което искам, но първо той трябва да си плати за наглостта. Когато приключи с него, ще ме моли да му позволя да използва Врания клюн. Не се безпокой, скъпа — след това е твой ред!

Елате при мен!, изкрещя Коу наум. *Моля ви! Имам нужда от вас.*

Волята на дивогласия му дух стисваше враните една по една като с железни нокти. Те му се отдадоха и мощно махащите им криле и гневните им остри клюнове едва не го пометоха. Силата обаче беше в неговите ръце. Съзнанието му сякаш се отскубна от връзките, с които го държеше разумът. Коу стана едно с враните, а те — едно с него. Гората се ширна под разперените му криле и той съзря поляната и осмокракото създание, настанило се в средата ѝ.

— Готов ли си да страдаш? — попита Предача.

Коу отвори очи. Огромният паяк беше разтворил хелицери над лицето му.

Зад него хиляди врани белееха в небето.

— Сега! — рече Коу.

Небето се стовари върху им.

---

[1] Название на челюстите при паякообразните. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Предача опули осемте си очи, щом враните се врязаха в краката и гърба му. Нечий клюн явно бе разкъсал нишката, която придържаше Коу, защото глезените му неочаквано се освободиха. Той се претърколи встрани от черния корем на паяка. Създанието се затресе на краката си. Враните продължаваха да се сипят от небето, забивайки нокти и клюнове в косматата му кожа. Гневът на Коу им даваше сила; той имаше чувството, че при всеки удар, който птиците нанасяха по тялото на паяка, блъска Предача със собствените си юмруци.

Над поляната ечна глъчка от животински стонове и диви кръсъци. Във въздуха се понесе отблъскваща миризма, а тялото на паяка се разпадна пред очите на Коу. Първо се откачиха краката, смазани под напора на клюновете, после коремът се спихна и увисна. Под спукания череп на паяка се събра локвичка черна течност, подобна на нефтено петно. Коу отстъпи и за част от секундата му се стори, че различи гърчещото се тънко тяло на Предача, бледата кожа и разкъсаните дрехи. Лидия застана до него, сбърчила лице с погнуса.

Устремът на враните като че поотслабна, атаките им станаха по-вяли и Коу вдигна ръка. Птиците се подчиниха и литнаха по околните дървета. Крилете им бяха оцапани в черно от слюзта на паяка.

На земята не беше останало нищо, освен един лъскав златен пръстен. Коу го изгледа удивено, неспособен да повярва, че това беше единственото, останало от чудовището, срещу което се беше изправил. Той се наведе предпазливо и го взе. Пръстенът беше студен като лед.

Лидия застана до него.

— Това беше невероятно! — каза тя. — Как го направи?

Коу огледа враните, застанали на пост около поляната. Сред тях беше и Милки.

— Не го направих аз — отвърна той и кимна към птиците. — Те бяха.

— Благодаря — каза Лидия. — На всички ви!

Враните закряха тихичко, а Лидия прошепна на Коу:

— И особено на теб. Не мога да повярвам, че дойде за мен!

Той се усмихна засрамено. Част от него искаше този момент да отmine, друга — да продължи вечно.

— Нищо не е в сравнение с твоята постъпка: да скочиш през портала — отговори ѝ. — Аз бих имал някакъв шанс да се върна — все пак съм ранегласият. Но ти... Дойде тук със съзнанието, че няма връщане назад.

Лидия прехапа устни.

— Май беше малко глупаво.

— Беше удивително — каза Коу и добави с усмивка: — Но не го повтаряй. Става ли?

Лидия му подаде Врания клюн и каза:

— Да се прибираме.

Той взе извитото острие и кимна на Милки.

— Сбогом, Милки.

Милки наклони глава.

На добър час, ранегласи.

Белият ран излетя и една по една и останалите птици го последваха. Коу и Лидия останаха сами.

Коу беше напълно изцеден, телом и духом, но все пак вдигна меч победоносно. Замахна във въздуха с острието и пред тях зейна тъмна дупка, която водеше в чернилка, по-плътна и от най-беззвездната нощ. Той протегна ръка към Лидия и тя я пое.

— Готова ли си? — попита.

Лидия кимна и двамата прекрачиха в нищото заедно. Мракът обгърна Коу със звука на течаща вода и внезапно той се почувства в безтегловност, сякаш душата му се беше отделила от тялото. Понесе се наоколо, сякаш сънуваше, но през цялото време усещаше присъствието на Лидия до себе си.

В далечината изникна тънка ивица светлина и двамата се понесоха към нея все по-бързо и по-бързо. Светлината стана ослепителна. Коу отвори уста, за да извика, но от гърлото му не излезе нито звук. Блясъкът погълна всичко около него, той затвори очи и му се отдаде.

По тялото му пробягаха тръпки и той усети твърда земя под краката си. Залитна напред и завъртя очи в очакване да привикнат със сумрака.

Намираше се в мазето на шивашката фабрика, стиснал Лидия за ръка.

Беше се настроил, че ще се върне в гробището, до гроба на родителите си, и сърцето му подскочи. Съзря Трохата и госпожа Стрикъм, и двамата на колене. Ръцете им бяха вързани зад гърбовете им, а около шиите им се бяха увидели змии. Зад тях стояха Шмугъл и Мамба.

— Виж ти кой се появи! — рече облечената в черно жена. — Колко удобно. Не беше лесно да хванем лисегласата, затова пък вие се напъхахте право в ръцете ни.

— Лидия! — възкликна госпожа Стрикъм.

Палтото ѝ беше разкъсано, а тя изглеждаше изтощена.

— Мамо! — отвърна Лидия.

Очите на Шмугъл се спряха върху Врания клюн, след което скочиха на лицето на Коу.

— Къде е той? Къде е Предача?

— С Предача е свършено — обяви Коу. — Унищожихме го.

Лицето на Шмугъл пребледня, но изражението на Мамба се вкамени.

— Лъжеш! — изсъска тя.

Коу бръкна в джоба си и извади златния пръстен.

— Говори истината — каза Лидия. — Така че по-добре се откажете.

Шмугъл се втренчи в пръстена и очите му заблестяха от гняв.

— А може и да избием всички ви — каза той.

Той помръдна с глава. Една хлебарка чевръсто се шмугна в крачолата на Коу, спусна се по ръката му до китката и впи челюсти в кожата му. Младежът извика от болка, изпусна пръстена на пода и той се изтъркаля в сенките. Коу изтръска хлебарката, но от ъглите на помещението изпъзля цяла армия нейни събратя.

Мамба изсъска и майката на Лидия и Трохата извикаха: змиите около шиите им стегнаха хватката си.

В същия миг Коу с учудване забеляза две мишки, които се суетяха в процепа под вратата. А мишките означаваха само едно...

Семчо връхлетя задъхано в склада, изблецил очи.

— Пуснете ги! — извика той.

Шмугъл се изкикоти и хвърли един поглед на Мамба.

— Олеле, колко ме уплаши.

— И с право — каза Семчо.

От стените долетя глухо жужене.

— Какво става? — учуди се Мамба и отстъпи.

От окачените на тавана вентилационни тръби долетя тропане. Нещо тичаше вътре. Жуженето прерасна в силен, кълтящ екот. Коу внезапно осъзна откъде идваше то и прошепна:

— Залегни!

Той тъкмо се залепи за пода и дръпна Лидия до себе си, когато през вратата зад Семчо нахлу тъмен облак пчели и се спусна върху Мамба и Шмугъл. Двамата се загърчиха и заподскачаха с ужасени викове и писъци, а насекомите покриха всеки сантиметър от кожата им.

— Помощ! — закряска Мамба.

Щом господарката им загуби концентрация, змиите около шиите на Трохата и на Велма Стрикъм паднаха на пода.

Шмугъл се строполи на земята, затъркаля се по пода и успя да отърси част от пчелите. Той се пресегна към пожарогасителя, облегнат на стената, насочи го към Мамба и издуха пчелите от тялото ѝ с бялата пяна. Във всички посоки по пода плъзнаха купища хлебарки, но от тавана се посипаха сиви тела, които заскачаха пъргаво по пода. Катерици! Те се нахвърлиха върху хлебарките със зъби и нокти и взеха да чупят крехките тела на насекомите. Коу се дръпна встрани, стиснал Лидия за ръка.

Мамба размаха ръце отчаяно, покрита в бяла пяна. Змиите ѝ се насочиха към Коу и приятелите му, но на пода бяха пресрещнати от по-повратливи тела. Гигантските стоножки се впиха в пълзящата гмеж и я отблъснаха.

— Хайде, дивогласи! — извика Семчо.

На вратата до него стояха три силуета. Маделин в инвалидната количка, с блеснали черни очи; високият Али, пчелогласият, сложил длани на рамото на старицата Емили, която владееше стоножките.

— Бягай! — изписка Шмугъл с подути от ужилванията лице и устни.

Той затърча към вратата в другия край на помещението, която Коу не беше забелязал дотогава. Мамба претича панически покрай него, блъсна вратата и изчезна зад нея. Коу стисна Врания клюн в

ръката си. Тъкмо понечи да се втурне след Мамба, когато чу писъка ѝ. Тя се върна в склада, отстъпвайки назад.

— Моля те! Не ме наранявай. Накарай го да се махне!

Шмугъл се закова на място, а сърцето на Коуучести ударите си. През отворената врата в склада бавно пристъпи огромен кафеникав вълк. Беше сбърчил муцуна и по белите му зъби се стичаха лиги. След него се появи и Ракълн.

— Отдавна не сме се виждали, Шмугльо — каза той. — Ако не ме лъже паметта, имаме неразчистени сметки.

Хлебаркогласият потръпна и долепи длани една в друга, сякаш щеше да се моли.

— Не знам какво имаш предвид! — рече той.

Вълкът изръмжа.

— Обеща, че ще одереш Кресидата и ще си направиш палто от нея — поясни Ракълн. — Тя казва, че предпочита обратното.

Адамовата ябълка на Шмугъл заподскача под брадичката му.

— Сигурен съм, че е станало недоразумение. Не може ли да го обсъдим?

Емили, стоногогласата, изкуцука бавно в склада.

— Времето за разговори изтече — каза тя студено. — Сега е време за кръв.

Стоножките ѝ развиха тела от мъртвите змии на Мамба и се плъзнаха към лошите дивогласи. Али щракна с пръсти и през вентилационните тръби влетяха нови рояци пчели. Катериците на Маделин наскачаха по щайгите и до една обърнаха очи към Шмугъл и Мамба. Коу се удиви колко заплашително изглеждаха малките космати животинчета.

— Чакайте — обади се Велма Стрикъм.

Беше се приближила и беше сложила ръце на раменете на Лидия.

— Това не е начинът.

— Това е война — каза Ракълн. — Трябва да отмъстим за онова, което ни сториха.

Той положи ръка върху гъстата грива на вълчицата си и измери Шмугъл с пълен с омраза поглед.

— Разкъсай ги, моето момиче — рече тихо.

— Не! — извика Коу и се хвърли между звяра и разтрепераните последователи на Предача. Кресидата спря на педя от него. Муцуната ѝ

беше почти до лицето му. Осъзна, че дори и враните му да бяха тук, не биха могли да му помогнат.

— Проля се достатъчно кръв — каза Коу и се постара да потисне страха, от който гласът му трепереше. — Животът на тези дивогласи е в ръцете ни.

Вълчицата го гледаше с жълти очи. Коу се помоли наум Ракълн да владее добре инстинктите ѝ. Можеше да счупи черепа му с едно стисване на челюстите.

— Чуй го, вълкогласи — намеси се Трохата. — Войната свърши... А и ние се сражавахме на страната на доброто, забрави ли? Те убиваха без капка милост.

Накрая вълчицата отстъпи.

— Постъпваш правилно — каза Велма. — Жена ти би се гордяла с теб, Ракълн.

Внезапно се чува тежки стъпки. Всички се обърнаха. В коридора проблесна светлина.

— Не мърдайте! — извика някой. — Полиция!

— Тръгвайте! — каза Велма. — Махайте се оттук!

Али стисна дръжките на количката на Маделин и я подкара през склада. Ракълн се врътна, следван от вълчицата. Вълкогласият застана до вратата и изчака Емили да излезе. Последни си тръгнаха Трохата и Семчо.

В следващия миг лъчите на фенерите заслепиха Коу и той с мъка различи човешките силуети — някои тичаха, други бяха приклекли.

— Полиция! На колене!

В полумрака проблеснаха металните дула на пистолети.

— Хвърли оръжието!

Коу осъзна, че говореха на него, и пусна Врания клюн на земята. После застана на колене и вдигна ръце. Лидия вече го беше направила.

— Това е момчето от библиотеката! — викна един от полицаите.

След миг някой изви ръцете на Коу зад гърба му и белезниците стегнаха хладните си, метални челюсти около китките му.

— Пазете се! — Коу разпозна резкия глас на господин Стрикъм. — Лидия! Велма! Оставете ги! Това са жена ми и дъщеря ми!

— Татко!

Изправиха Коу на крака. Той хвърли отчаян поглед на Врания клюн, но нямаше как да го вземе.

— Лидия! Велма! — повтори господин Стрикъм. — Мислех, че и двете... Мислех... Слава богу!

Двама полицаи избутаха Коу от склада и го повлякоха по стълбите. Той чу гласа на Лидия зад гърба си.

— Татко, ще отведат Коу!

По коридора пред него имаше още полицаи. Някой говореше високо:

— ... десетки проклети лисици... вътре! Не съм виждал подобно нещо.

— Татко! — извика Лидия отново. — Къде го водят? Той ме спаси!

С бутане и дърпане преведоха Коу през помещението с шевните машини, а после и през прага и го изкараха навън. Край пътя бяха спрели четири полицейски коли и два бронирани микробуса. Белезниците около едната му китка се отвориха.

— Сега кротувай! — рече му един полицаи и закопча другия край на белезниците за един метален парапет. Радиостанцията му изпраща.

— „Пчели“ ли каза? — измърмори той.

Коу едва сдържа усмивката си. Другите дивогласи се бяха крили с години — нямаше да позволят да ги хванат сега.

След миг Шмугъл и Мамба също се появиха на прага, закопчани с белезници и обградени от тежковъоръжени полицаи. Пребледнели, дивогласите безмълвно се оставиха полицаите да ги отведат до единия микробус и да ги вкарат вътре.

— Не мърдай и не се обръщай — прошепна нечий глас зад него.

— Семчо? — каза Коу.

— Ш-шт! Ще опитам да разкопчая белезниците.

След няколко секунди допирът на метала около китките на Коу изчезна. Той отпусна бавно ръце и се обърна. От Семчо нямаше и следа, а белезниците висяха отворени на парапета.

Господин и госпожа Стрикъм излязоха през вратата на фабриката, прегърнали здраво Лидия помежду си. Гледката изпълни сърцето на Коу.

— Полицаи Франко? — каза господин Стрикъм. — Трябва да поговорим за момчето.

Единият от полицаите, които бяха извели Коу от сградата, се насочи към директора.

— Арестуван е, сър — каза той. — Закопчан е за онзи парапет...

Коу обаче вече беше прескочил парапета и се беше стопил в сенките между две сгради.

Беше изключено да се върне в гнездото, това беше ясно. Там беше първото място, където щяха да го потърсят.

Тоест нямаше избор.

Коу се събуди от уханието на бекон под стряхата на църквата. Трохата се беше привел над мангала и местеше очукан тиган над жарта. През прозорците и през дупката в покрива струеше бледа утринна светлина.

— Добро утро, поспаланко — поздрави го мъжът.

Коу се надигна рязко и на мига съжали. Цялото тяло го болеше — от връхчетата на пръстите на краката до темето. Той простена.

— Така става, когато се превръщаш във врана — рече Трохата и се подсмихна.

След това подаде на Коу чиния със сандвич със сочен бекон и димяща стиропорена чашка. После се тръшна на пода срещу него и впи зъби в собствения си сандвич.

— Е, вярно ли е? Че е свършено с него?

Коу отхапа огромно парче и кимна, като си припомни лудостта в очите на Предача в сетния му час.

— Дано така да си остане — отсече Трохата и задъвка умислено. — Знаеш ли, Коу, ако искаш, може да останеш тук за постоянно.

— Благодаря, но няма нужда да го казваш — отвърна Коу с усмивка.

Трохата повдигна рамене и рече:

— Напротив.

После бръкна в един от многото си джобове и извади сгънато парче вестник. Подаде го на момчето.

Коу разтвори внимателно тънката хартия. На нея имаше черно-бяла снимка на мъж и жена. Коу разпозна лицата от съня си — майка му и баща му. От раменете на мъжа беше провесило крака момче на три-четиригодишна възраст. Коу преглътна тежко, загледан в

изображението си като малък, след което отново насочи вниманието си към родителите си. И двамата се усмихваха щастливо.

— Реших, че е добре да ти я дам — рече Трохата.

Накрая Коу успя да проговори.

— Откъде е?

— Квакер — отвърна мъжът. — Даде ми я снощи. Изрезка от статията, излязла след смъртта им. Знам какво е да загубиш родителите си, Коу. Така че да ти предложи подслон е най-малкото, което мога да сторя.

Коу сгъна парчето вестник и го прибра в джоба си.

— Благодаря.

По стълбите се чува стъпки и Коу изправи гръб, но Трохата продължи да дъвче сандвича си невъзмутимо.

— Здравсти, Семчо! — извика гълъбогласият.

Русолявото момче се шмугна в помещението.

— Натъкнах се на няколко твои приятели, Коу — рече то и кимна към счупения прозорец от цветно стъкло в дъното на църквата.

Мрън и Кряк влетяха през него, извиха криле и се приземиха до Коу.

Къде изчезна?, сопна се Мрън. Чакахме те на гробищата е часове!

— Дълга история — отвърна Коу.

Да започнем с най-важното — това да не е бекон?, намеси се Кряк.

Коу откъсна едно парченце и го подхвърли на враната. Тя го подметна във въздуха, стрелна глава и го улови.

— Имам още една изненада — каза Семчо. — Намерих още нещо твое.

Той взе едно мръсно одеяло до мангала и внимателно го разви. В него лежеше дълго, лъскаво черно острие: Враният клюн.

— Свих го от един задрямал полицай — похвали се Семчо и продължи плахо: — Е, Коу... Ще останеш ли с нас?

Коу отпи от чашата. Беше горещ шоколад. В ума му изплува образът на госпожица Уолъс и той почувства тъга.

Семчо го гледаше с очакване.

— Не знам — отговори той. — Мисля... Мисля, че имам нужда известно време да остана сам.

— Разбира се — подхвърли Трохата. — Нуждаеш ли се от нещо друго?

Коу понечи да каже не, но изведнъж го осени идея.

— Има едно нещо... — отвърна той.

Същия следобед Коу за пръв път в живота си се качи на автобус, облечен в дрехите, които му беше заел Трохата. Беше увил шал около лицето си и беше нахлупил бейзболната шапка плътно над очите си, за да не го разпознаят по скицата от вестниците. Както никога, враните се съгласиха да не идват. Осъзнаваха, че това е нещо, което Коу трябваше да направи сам.

Бръмчащият автобус го откара извън пределите на Блекстоун до малко селце, наречено Фалстън. Той слезе, мина през портата на църквата и пое по пътеката между гробовете. Извади една омачкана бяла роза от джоба си и я постави до надгробния камък на родителите си, след което прокара пръсти по извивките на буквите на имената им. Един ден — може би — щеше да ги прочете.

Извади снимката от якето си и я приглади върху мрамора.

Можеше ли Трохата да ги замести? Разбира се, че не. Можеше обаче да му стане приятел, нещо като по-голям брат. Коу не се съмняваше, че гълъбогласият можеше да го научи на някой и друг номер, свързан с оцеляването в Блекстоун. Не беше сигурен как щеше да понесе съжителството с гълъбите на Мрън и Кряк, но предполагаше, че щяха да свикнат. Враните знаят как да оцеляват, както казваше често Мрън.

Или пък можеше да си построи ново гнездо на място, безопасно от парка. С помощта на стотина врани щеше да отнеме далеч по-малко време. Отвътре обаче усещаше, че няма да го направи. Вече беше живял сам достатъчно дълго. Може би беше време за малко човешка компания.

— Предположих, че ще си тук — каза Лидия.

Коу едва не изпусна снимката и скочи на крака. Беше застанала на няколко метра, сгушена в топло, дебело зелено палто, със зелена шапка и шал, пъкнала ръце в джобовете си.

— Как ме намери? — попита той.

Лидия се усмихна, извади ръка, обвита в ръкавица, и посочи през двора. Коу забеляза госпожа Стрикъм, седнала зад волана на колата им. Тя му махна.

— Майка ми знае къде са погребани родителите ти — каза тя. — Лисиците й очевидно са доста бдителни — очите й се спряха на гроба. — Кармайкъл... Хубаво име.

Коу й показа снимката.

— Ето ги... родителите ми — каза той гордо.

— Изглеждат мили хора — каза Лидия и повдигна вежди: — Това ти ли си? Колко си сладък!

Коу се изчерви.

Лидия се засмя, но внезапно стана сериозна.

— Защо снощи си тръгна, без да се сбогуваш?

— Съжалявам — отвърна Коу. — Наложил се. Затова ли си тук? За да се сбогуваме?

Лидия хвърли един поглед към майка си.

— Не — каза тя. — Дойдох да те поканя да дойдеш да живееш с нас — поне за известно време.

— Но...

— Изслушай ме — продължи тя. — Имаме една свободна стая. Татко каза, че няма проблем. Разбира се, няма да му казваме, че си дивоглас. Той не знае дори за мама! Определено се налага да поработим малко над обносните ти на масата, а и един-два дни в банята няма да са излишни. После трябва да помислим за дрехите, които, честно казано...

— Добре, добре — вдигна ръка Коу. — Схванах.

— Е, ще дойдеш ли? — попита Лидия и лицето й грейна.

Коу се замисли. Истински дом, истинско легло, истинско семейство, истинска храна, поднесена на трапеза...

— Ще трябва да се посъветвам с враните, но... чакай малко...

Беше забелязал нещо в косата й — някакво пухче — и посегна да го махне.

В следващия миг отдръпна стресната ръка, а пухчето се спусна към земята и се отдалечи на осем крака. Кръвта се смръзна в жилите му.

— Какво има? — попита Лидия и завъртя глава.

— Нищо — изтърси Коу бързо. — Някакъв молец.

Но не беше нищо. Беше паяк. Паяк, бял като сняг.

— Ще поговориш с враните, значи? Сигурна съм, че ще се зарадват на повечето място в гнездото. Ако искат, може да си построят

ново гнездо в градината!

Паяк. Не означаваше нищо. Предача беше мъртъв, нали? Но ако не...

— Не мога — рече той внезапно. — Съжалявам. Мисля, че засега мястото ми е при Трохата. А и си права. Обноските ми...

— Пошегувах се! — възкликна Лидия.

— Знам — рече Коу, — но говоря сериозно. Не мисля, че съм готов. Не и за подобен живот.

Лицето на Лидия помръкна.

— Щом така смяташ — каза тя. — Но поканата винаги ще важи.

— Благодарен съм за това — каза Коу. — Честно.

Над хълма проехтя клаксон и Лидия се обърна към майка си.

— Трябва да тръгвам — каза тя.

После неочаквано се наведе напред и го стисна силно в прегръдките си. Той усети как лицето му отново почервенява, а Лидия тръгна бавно надолу по алеята.

— Сбогом, Джак Кармайкъл — каза тя. — Поне засега. Не забравяй, че ти обещах да те науча да четеш. Няма да се измъкнеш!

Коу се усмихна и сведе очи към гроба на родителите си, докато руменината му отмине.

„Елизабет и Ричард Кармайкъл“. Две имена, които не разкриваха и половината история.

Нямаше представа как е истинското му име, докато Феликс Квакер не му го беше казал. Не го бяха наричали „Джак“ от петгодишен и нямаше намерение да променя това.

Провикна се над гробовете към Лидия, която тъкмо влизаше в колата:

— Името ми не е Джак — извика той. — Казвам се Коу.

Лидия се усмихна.

— Е, доскоро, Коу! — викна в отговор и му махна.

Коу, вранегласият. Коу, последният потомък на родословие, което датираше от столетия. Какво го очакваше следващите дни?

Той напълни дробове и усети как леденият въздух го пречиства. Нещо му подсказваше, че заплахата не си беше отишла безвъзвратно. Освен него имаше и други дивогласи — както добри, така и лоши. Един от враговете беше сразен, но щяха да се появят други.

Коу обаче щеше да е готов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.